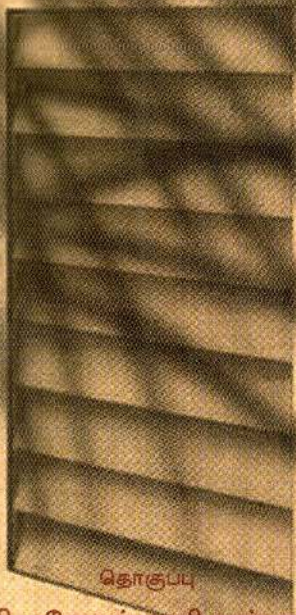

சாளரம்

கதைகளும் ஆய்வும்

(வெளிவாரிப் பட்டப்படிப்புப் பாடநெறிக்கு அமைவானது)

தொகுப்பு

கலாநிதி மனோன்மணி சண்முகதாஸ்
பேராசிரியர் அருணாசலம் சண்முகதாஸ்

சாளரம்

கதைகளும் ஆய்வும்

(வெளிவாரிப் பட்டப்படிப்புப் பாடநெறிக்கு அமைவானது)

A. Praga

புதுமைப் பித்தன்
நூற்றாண்டு நினைவுச் சிறுகதைக்
கருத்தரங்க மலர்

தொகுப்பு

கலாநிதி மனோன்மணி சண்முகதாஸ்
பேராசிரியர் அருணாசலம் சண்முகதாஸ்

தலைப்பு

சாளரம்

கதைகளும் ஆய்வும்

தொகுப்பு

கலாநிதி மனோன்மணி சண்முகதாஸ்

பேராசிரியர் அருணாசலம் சண்முகதாஸ்

பதிப்பு

முதற்பதிப்பு 2007

அமைப்பும் அச்சும்

கிறிப்து

விற்பனையும் விநியோகமும்

ஸ்ரீலங்கா புத்தகசாலை

234, காங்கேசன்துறை வீதி,

யாழ்ப்பாணம்.

விலை: ரூபா 300.00

தொகுப்புரை

தமிழ்ச் சிறுகதை வரலாற்றில் ‘‘புதுமைப்பித்தன்’’ என்னும் பெயர் ஓர் அழியாத கோலமாகும். நூற்றாண்டு கடந்த நிலையில் புதுமைப்பித்தனின் நினைவை மீட்கும் வேளையிது. தமிழ்ச் சிறுகதை மரபின் ஆரம்பகாலப் படைப்பாளிகளில் ஒருவராக அவர் கணிக்கப்படுபவர். சிறுகதை, கவிதை, நாவல், விமர்சனம் என இலக்கியத்தின் பல துறைகளிலும் புதுமைப்பித்தனின் எழுத்துக்களை நாம் காண்கிறோம். ஆனால் இன்று அவர் சிறுகதையாசிரியராகவே தமிழிலக்கிய உலகில் மதிக்கப்படுகின்றார். அவர் தன்னுடைய பட்டறிவைச் சிறுகதை வடிவிலே வெளிக்காட்டினார். 1933ல் ‘‘சாளரம்’’ என்ற கதையுடன் தொடங்கிய அவருடைய எழுத்துலக வாழ்வு 1948 வரை நீடித்தது. 1906 ஆண்டு ஏப்ரல் 25ஆம் நாள் புதுமைப்பித்தன் பிறந்தார். இன்று தமிழ் உலகம் அவரை நினைவுகூரக் கடமைப்பட்டுள்ளது.

தமிழ்ச்சிறுகதைக்கு புதுமைப்பித்தன் ஆற்றிய பங்களிப்பு தமிழர் அனைவராலும் அறியப்பட வேண்டியது. தமிழ் பேசும் மக்களிடையே அவர் இன்று அறிமுகம் செய்யப்பட வேண்டியவர். 42 ஆண்டுகளே இவ்வுலகில் வாழ்ந்த அவரைப் பல்வேறு வகையாக நினைவுகூரலாம். தமிழகத்தில் புதுமைப்பித்தனின் சிறுகதைகள் மீண்டும் தொகுக்கப்பட்டு நூல் வடிவாக வெளியிடப்பட்டுள்ளன. காலச்சுவடு சஞ்சிகை அவர் நூற்றாண்டு நினைவை வாசகரிடையே பதியவைக்க நாட்காட்டி ஒன்றைச் சிறப்பாக வெளியிட்டது. நினைவுக் கருத்தரங்குகளும் நடைபெற்றுள்ளன.

ஈழத்திலும் புதுமைப்பித்தன் நினைவைப் பகிர்ந்துகொள்ள இவ்வாண்டு 25-02-2007 அன்று புதுமைப்பித்தன் நூற்றாண்டு நினைவுச் சிறுகதைக் கருத்தரங்கம் யாழ்ப்பாணம் நாவலர் கலாசார மண்டபத்தில் யாழ் ஆரியகுளம் புதிய உயர் கல்லூரியின் ஆதரவில் நடைபெற்றது. எமது இளைய மாணவர் தலைமுறைக் குப் புதுமைப்பித்தனை அறிமுகம் செய்யும் இலக்கோடு ஒழுங்கு செய்யப்பட்ட கருத்தரங்கில் மாணவர் பயன் கருதி வ.வே.சு. ஐயர், கு.ப.ரா., லா.ச.ரா, இலங்கையர்கோன், ரஞ்சகுமார் என்னும் ஐவரையும் இணைத்துக் கொண்டோம். பட்டப்படிப்பு மாணவர்கள் பெருந்தொகையாக வந்து கருத்தரங்கில் கலந்து பயன்பெற்றனர். அவர்களுடைய பாட நெறியிலே சேர்க்கப் பட்டிருந்த சிறுகதைகள் உரையாளர்களால் தெளிவுபடுத்தப் பட்டன. மாணவர்களோடு சிறுகதை எழுத்தாளர்களும் வாசகர் களும் இணைந்து நிகழ்வைச் சிறப்பித்தனர்.

கருத்தரங்கிலே படிக்கப்பட்ட கட்டுரைகளைத் தொகுத்து ஒரு புதுமைப்பித்தன் நூற்றாண்டு நினைவுக் கருத்தரங்க மலராக வெளியிடுவது பலருக்கும் பயன்தரும் என எண்ணி இம்மலரை ஆக்கியுள்ளோம். இம்மலர் வெளியீட்டுக்கு உந்துசக்தியாக நின்று உதவிய செங்கைஆழியானுக்கு எம் நன்றி. கட்டுரைகளை எழுத்துருவில் வழங்கிய கட்டுரையாளர்கள். தமிழ்ப்பணி காலம் உணர்ந்த ஒன்று. அவர்களுக்குத் தமிழ்மொழியின் பெயரால் நன்றிகளை உரித்தாக்குகின்றோம்.

மலரைச் சிறந்த முறையில் அச்சிட்டு உதவிய லங்கா வெளியீட்டு முகாமையாளர் சதீஸ் அவர்களுக்கும் எமது மனமுவந்த நன்றிகள். இம்மலரைத் தமிழன்னையின் தாள்களுக்கு அணியாக்கி மகிழ்கிறோம்.

கலாநிதி மனோன்மணி சண்முகதாஸ்
பேராசிரியர் அருணாசலம் சண்முகதாஸ்

கட்டுரையாளர்

1. வ.வே.சு.ஐயரின் “குளத்தங்கரை அரசமரம்”
கலாநிதி. மனோன்மணி சண்முகதாஸ்
2. புதுமைப்பித்தனின் “சாபவிமோசனம்”
பேராசிரியர் அருணாசலம் சண்முகதாஸ்
3. கு.ப.ரா.வின் “சிறிது வெளிச்சம்”
கலாநிதி. கந்தையா குணராசா
4. லா.ச.ரா.வின் “பாற்கடல்”
ஈஸ்வரநாதபிள்ளை குமரன்
5. இலங்கையர்கோனின் “முதற் சம்பளம்”
கலாநிதி. செல்லையா திருநாவுக்கரசு
6. ரஞ்சகுமாரின் “கோசலை”
கலாநிதி. மனோன்மணி சண்முகதாஸ்
பேராசிரியர் கா. சிவத்தம்பி

பொருளடக்கம்

கட்டுரைகள்

வ.வே.சு. ஐயரின் “குளத்தங்கரை அரசமரம்”	7
புதுமைப்பித்தன் “சாபவிமோசனம்”	22
கு.ப.ராஜகோபாலனின் “சிறிது வெளிச்சம்”	36
லா.ச. ராவின் “பாற்கடல்”	53
இலங்கையர்கோனின் “முதற்சம்பளம்”	69
ரஞ்சகுமாரின் “கோசலை”	81

கதைகள்

குளத்தங்கரை அரசமரம்	89
சாபவிமோசனம்	109
சிறிது வெளிச்சம்	126
பாற்கடல்	138
முதற்சம்பளம்	159
கோசலை	166

வ.வே.சு. ஐயரின் “குளத்தங்கரை அரசமரம்”

முன்னுரை:

தமிழ்ச் சிறுகதை வரலாறு தொடக்க முதலாக பத்திரிகை வரலாற்றோடு பின்னிப்பிணைந்ததாகவே காணப்படுகின்றது. தமிழகத்தில் எழுத்துப் பணியை மேற்கொண்டவர்கள் அனைவரும் ஒரு காலகட்டத்தில் ஏதாவது ஒரு பத்திரிகையோடு நெருங்கிய தொடர்பு கொண்டவர்களாகவே விளங்கின ரெனலாம். தமிழகத்தில் அக்காலத்தில் அரசியல், சமூகச்சிந்தனை களின் பொதுவான களமாகவும் பத்திரிகை பயன்படுத்தப் பட்டது. சீர்திருத்தக்கருத்துக்களைப் பரப்பும் ஒரு கருவியாகப் பத்திரிகை அமையும் என்ற நம்பிக்கையும் நிலவியது.

தமிழில் ஏற்கனவே தோன்றி நிலைபெற்றிருந்த கவிதை வடிவமும் நாவல் என்னும் புதிய உரைநடை வடிவமும் இருக்கும்போது சிறுகதை என்ற பிறிதொரு வடிவமும் ஏன் தேவைப்பட்டது? இவ்வினாவுக்குத் தெளிவான விடையொன்றைக் கூறும்போது அதுவே சிறுகதை என்ற வடிவத்தை விளக்குவதாக அமைகிறது. பாரதியின் புதிய கவிதை பிரசாரக் கருவியாக அவன் காலத்தில் பயன்பட்டிருந்தது. நாவல் பிரசார நோக்கத்தை நிறைவேற்றும் உரைநடை வடிவமாக இருந்தபோதும் அதனை உருவாக்கம் செய்வதற்குப் பல காலமும் கடின உழைப்பும் தேவைப்பட்டன. சிறுகதையின் சுருங்கிய வடிவம் பிரசாரத்திற்கு வாய்ப்பாக இருந்ததுடன் பிரசுரநிலையில் பத்திரிகைக்கும் வாய்ப்பாக இருந்தது. இதனால் இவ்வடிவம் விரைவாய் இலக்கியப் புலத்தில் வேரூன்றலாயிற்று.

1930 களில் “மணிக்கொடி” வருமாறு குறிப்பிட்டுள்ளது.

“வாய்க்குச் சர்க்கரை இனிப்பு, காதுக்குக் கதை இனிப்பு, கதை என்றாலே எல்லோரும் காதைச் சாய்த்துக் கேட்பார்கள். மணிக்கொடி நாங்கியுள்ள இலட்சியங்களைக் கதையாக ரூபித்துப் பரப்பினால் எளிதில் பரவும் என்பது நம்பிக்கை.”

(10-2-1935)

தமிழில் சிறுகதை வடிவம் ஆங்கில மொழித் தொடர்பால் தோன்றியது என்ற கருத்தும் உண்டு. ஆனால் இன்னொரு கருத்தும் இத்துடன் இணைய வேண்டியுள்ளது. இந்தியத் துணைக் கண்டத்தின் மற்றொரு பகுதியான வங்காளத்து மொழியின் பாதிப்பும் தமிழ்ச் சிறுகதை வடிவத்துக்கிருந்தது. பாரதி, வ.வே. சு. ஐயர் போன்றோர் வங்காளத்து அரவிந்தருடன் கொண்டிருந்த நெருங்கிய தொடர்பும் தமிழ்ச்சிறுகதையின் வடிவமைப்பில் செல்வாக்கை ஏற்படுத்தியிருந்தது. பாரதி அரவிந்தரின் சிறுகதையைத் தமிழில் மொழிபெயர்த்துள்ளார். வ.வே.சு. ஐயர் எழுதிய குளத்தங்கரை அரசமரம் ரவீந்திரநாத் தாகூரின் உத்தியைத் தழுவிவியதாயமைந்துள்ளது.

வ.வே.சு. ஐயர் அறிமுகம்:

1881 ஆம் ஆண்டு ஏப்ரல் மாதம் 2 ஆம் திகதி திருச்சிக்கு அருகில் உள்ள வரகனேரியில் வேங்கடேசய்யருக்கும் காமாட்சி அம்மானுக்கும் புதல்வனாகப் பிறந்த சுப்பிரமணியமே வ.வே.சு. ஐயர் என அழைக்கப்பட்டவராவார். இவர் தொடக்க நிலைக் கல்வி முதல் பட்டப்படிப்புவரை திருச்சியிலே பயின்றார். 1895ல் மெட்ரிக்குலேசனில் தேர்ச்சி பெற்று 1899ல் பி. ஏ. பட்டம் பெற்றார். 1902ல் வழக்கறிஞர் தேர்வில் வெற்றி பெற்றார். 1907ல் ஆங்கிலாந்து சென்று தீவிர புரட்சிவாதியாக மாறி 1910ல் துறைவக்குத் திரும்பினார். தலைமறைவாகப் பல இன்னல்களைக் கடந்து வந்த பயணத்தின் தூண்டுதல் அவருடைய பல சிறுகதைகளுக்கு மூலமாய் அமைந்ததென்பர். அவர் தமிழைத் தீவிர ஆங்கிலம், வடமொழி, இந்தி, வங்காளி, பிரெஞ்சு, ரேக்கம், லத்தீன் போன்ற மொழிகளிலும் புலமை பெற்றிருந்தார்.

1917ல் பாக்கியலெட்சுமையை மணம் முடித்து பட்டம்மாள், உபத்திரா, கிருஷ்ணமூர்த்தி ஐயர் என்னும் மூன்று மக்கட்

செல்வங்களையும் பெற்றிருந்தார். வ.வே.சு. ஐயரின் உள்ளத்தில் கனன்ற தேசியச்சுடர் அவருடைய பன்மொழிப்புலமையால் இலக்கிய ஆக்கமாக வெளி வீசியது. தமிழின் சிறப்பை ஆங்கில மோகங் கொண்ட தமிழர் அறியப் பணிசெய்தார். திருக்குறளை ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்த்தார். 'கம்பநிலையம்' என்னும் அமைப்பைத் தொடங்கிச் சிறுகதைகள், மொழிபெயர்ப்புகள், வரலாற்று நூல்கள் என்பவற்றை வெளியிட்டார். 1920 - 1921 வரை 'தேசபக்தன்' என்ற நாளிதழின் ஆசிரியராகப் பணியாற்றினார். அச்சமயம் அவர் சிறையில் சிறிது காலம் இருக்க நேர்ந்தது. அப்போது 'KAMBA RAMAYANA A STUDY' என்ற திறனாய்வு நூலை எழுதினார். ஆங்கிலத்தில் உலகப் பெருங்காவியங்கள் அனைத்தையும் விடக் கம்பராமாயணமே சிறந்தது என நிறுவுவதே அவர் முயற்சியானது.

சமூகப்பணி நிலையில் சேரன் மாதேவியில் குருகுலம் ஒன்றை அமைத்துத் தொண்டாற்றினார். மக்களின் வாழ்க்கையைத் தேசிய வாழ்க்கை ஆக்கவேண்டுமென்பதே அவருடைய இலக்காக விருந்தது. 'பாலபாரதி' என்ற பத்திரிகையையும் (1924) நடத்தினார். வ.வே.சு. ஐயருடைய நோக்கை வருமாறு குறிப்பிடுகிறார்.

"தற்காலத்தில் நமது நாட்டிற்கு முக்கியமாக வேண்டிய தர்மங்கள் தேசபக்தியும் தர்ம வீரமும் தியாகபுத்தியும் குற்றமற்ற பிரேமையுமாகும். ஆகையால் இக்காலத்து நூல்களைப் படிக்கும்போது இத்தகைய தர்மங்களின் உணர்ச்சி தொனிக்கவேண்டும்."

(வ.வே.ஐயர். புத்திலக்கியங்கள். 1923.)

வ.வே.சு. ஐயர் ஆக்கங்கள்

தமிழ்ச் சிறுகதையின் முதல் மூவராகக் கருதப்படும் மாதவையா, பாரதி, வ.வே.சு. ஐயர் என்போர் நடைமுறை இலக்கியவாதிகள் என்பதை விட அரசியல், சமூக இயக்கங்களின் தலைவர்களாக வாழ்ந்தவர்கள். பாரதி 1921ல் இறந்தார். மாதவையாவும் வ.வே.சு. ஐயரும் 1925ல் உலக வாழ்வை முடித்துக்கொண்டனர். வ.வே.சு. ஐயர் பலதுறைகளிலே தமிழ்மொழிக்குத் தொண்டாற்றினாலும் சிறுகதைத் துறையே தனித்துவம் பெற்றது. அவருடைய கதைகளுக்குச் சமூக அங்கீகாரமும் கல்விப் புலத்தின் அங்கீகாரமும்

கிடைத்திருந்தன. தமிழ்ச்சிறுகதை வரலாற்று ஆசிரியர்கள் இவரையே சிறுகதையின் தந்தை என்று சிறப்பித்துள்ளனர். 'தமிழ்ச்சிறுகதை பிறக்கிறது'. ஆசிரியர் செல்லப்பாவும் 'தமிழ்ச்சிறுகதை முன்னோடிகள்' ஆசிரியர் இரா. தண்டாயுதமும் வ.வே.சு. ஐயரைச் சிறந்த சிறுகதையாசிரியராகப் பாராட்டி யுள்ளனர். 'குளத்தங்கரை அரசமரம்' செல்லப்பாவுக்கு உன்னத கலைப்படைப்பாகத் தோன்றுகிறது. புதுமைப்பித்தன் வருமாறு வ.வே.சு. ஐயர் பற்றிக் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

“அய்யரவர்களின் சிறுகதைகள் மிகவும் உயர்ந்த ரகத்தைச் சேர்ந்தவைகள். அவர் தமது சிருஷ்டிகளில் மனிதனின் மேதையை தெய்வீகத் துயரத்தை வீரத்தைக் காண்பிப்பதில் களித்தார். அவர் மனம் இலட்சியத்தைச் சிருஷ்டிப்பதில் லயித்தது.”

(புதுமைப்பித்தன் கட்டுரைகள்: ப. 39, 1954)

இவருடைய முதலாவது சிறுகதைத் தொகுதி 'மங்கையர்க்கரசியின் காதல்' என்ற தலைப்பில் வெளிவந்துள்ளது. இத்தொகுப்பில் 8 கதைகள் உள்ளன. அவற்றை வருமாறு ஒரு பார்வையில் தரலாம்.

1. மங்கையர்க்கரசியின் காதல் - காதற் கதை வரலாற்றுப் பின்னணியில் பெண்கள் நிலை, இன்பமுடிவு
2. கமல விஜயம் - காதற்கதை - பெண்களின் நிலை, உழைப்பின் உயர்வு, இன்பமுடிவு
3. காங்கேயன் - காதற்கதை - இலட்சியவீரம், வரலாற்றுப் பின்னணி
4. குளத்தங்கரை அரசமரம் - துன்பியலாக முடிந்த ஒரு குடும்பக்கதை, நிகழ்காலம்
5. லைலி மஜ்னூ - காதற் கதை - பெண்கள் நிலை, அராபியா (கற்பனை)
6. எதிரொலியாள் - கிரேக்க புராணப்பழங்கதை, (கற்பனை)
7. அனார்க்கலி - காதற்கதை, இன்ப முடிவு (அக்பர் காலம்)
8. அழேன் லக்கே - யுத்தத்தில் நிகழ்ந்த ஓர் உண்மைக்கதை, பரீஸ் (கற்பனை)

இதைவிட வ.வே.சு ஐயர் எழுதிய நூல்கள் வருமாறு

1. சந்திர குப்த சக்கரவர்த்தியின் சரித்திரம்
2. திருக்குறள் - ஆங்கில மொழிபெயர்ப்பு
3. தன்னம்பிக்கை - எம்ர்சன் எழுதிய நூலின் மொழிபெயர்ப்பு
4. புக்கர் வாஷிங்டன் - தமிழ்
5. நெப்போலியன் - தமிழ் (பறிமுதலான நூல்)
6. கம்பராமாயணம் - பால காண்டம் - பதம் பிரித்த பதிப்பு
7. குரு கோவிந்தன் - தமிழ்

வ.வே.சு ஐயர் மங்கையர்க்கரசியின் காதல் என்ற தொகுப்பின் முகவுரையில் வருமாறு குறிப்பிட்டுள்ளார்.

“கதைகள் கவிதை நிரம்பியவையாய் ரஸபாவோ பேதமாய் இருக்கவேண்டும் என்பது எனது அபிப்பிராயம்.”

ஐயருடைய வசனநடை இக்கூற்றுக்கு ஏற்ப எளிதாய் அமைந்துள்ளது. கவிதைச் சுவையும் கற்பனைச் சுவையும் நிரம்பியது. கதைப்போக்கிற்கு ஏற்றவாறும் சூழ்நிலைகளுக்கு ஏற்றவாறும் மாறிக்கொண்டிருக்கும் தன்மை கொண்டது. திண்மையான வசனங்கள் மலிந்த நடை. தகுந்த வடமொழிச் சொற்களை அதிகமாகப் பயன்படுத்தும் பண்புடையது. அதனால் ஐயரின் தமிழ் வசன நடைக்கு ஒரு தனித்துவமான அழகும் கவர்ச்சியும் ஏற்பட்டுள்ளன. இப்பண்பினை அவருடைய வசன நடையின் குறைபாடு எனக் கருதுவோரும் உளர். ஆனால் ஒரு இலக்கியவாதியின் கலைப்பயிற்சிக்கும் கற்பனைக்கும் ஏற்ற வகையில் தான் அவனுடைய வசனநடை அமையும்.

தமிழில் தோன்றிய தொடக்ககாலச் சிறுகதைகள் என்ற வகையில் வ.வே.சு. ஐயரின் கதைகளுக்கு ஒரு தனியிடம் வழங்கப் பட்டுள்ளது. உணர்ச்சிப் பெருக்குடன் எழுதப்பட்டிருக்கும் அவருடைய கதைகள் தனித்துவமுடையன. வ.வே.சு ஐயரின் வசனநடை பற்றி ஏ.வி. சுப்பிரமணிய ஐயர் வருமாறு குறிப்பிட்டுள்ளார்.

சிறுகதை மேல்நாட்டு இலக்கியத்தினுசுகளில் ஒன்று. அதில் கதைப்போக்கு கருக்கமாயிருக்கும். பாத்திரங்களும்

மிகச்சிலரே. அவர்களுடைய உணர்ச்சியையும் பாவங்
களையும் நுட்பமான நாடகச்சுவையுடன் தோற்றுவிக்கும்
சிறுகாட்சிகளடங்கின சித்திரமே ஒரு சிறுகதை. வாசிப்போர்
மனத்தில் கதையுடன் ஒருமைப்படக்கூடிய உணர்ச்சி
எழவேண்டும். அநேக இடங்களில் கதைப்போக்கும் பாத்திரங்
களின் குணங்களும் அனுமானிக்க வேண்டியதாய் இருக்கும்.
சிறுகதைகள் வாசிப்பதில் ஒரு கிளர்ச்சி உண்டாகிறது.
உணர்ச்சியும் பொங்கி எழுகிறது. இதற்குச் சாதனமாயிருப்ப
தற்கு சிறுகதை ஆசிரியர்கள் தங்களுடைய வசன நடையில்
ஆங்காங்கே, கவிதா பாவத்தைப் புகுத்துவது வழக்கம்.
கலைத்தேர்ச்சியில் வல்லவர்கள் தான் இந்த முறையை
ருசியுடனும் வரையறிந்தும் அருஷ்டிப்பார்கள். வ.வே.க ஐயர்
இந்த முறையைக் குற்றமற்றுக் கையாண்டிருக்கிறார்.”

(தற்காலத்தமிழ் இலக்கியம் ப. 143)

ஐயருக்கு முன்னே தமிழில் கதைகள் தோன்றியுள்ளன.
'பரமார்த்தகுருகதை' என்ற நூலிலும் வீராசாமிச் செட்டியாரின்
'விநோதரசமஞ்சரியிலும்' சுவையான பல கதைகள் உள்ளன.
'கதாசிந்தாமணி'யை எழுதிய (சுழத்து) சந்திவர்ணம் பிள்ளை,
'அபிநலக்கதைகள்' எழுதிய செல்வகேசவராயர் போன்ற
அறிஞர்களும் இத்துறையில் முயற்சி செய்துள்ளனர். ஆனால்
சிறுகதை என்ற புதிய இலக்கிய வடிவத்தை உருப்பெறச் செய்தவர்
ஐயரே. அவருடைய கதைகளைப் படிக்கும்போது மேல்நாட்டு
இலக்கிய வடிவம் ஒன்றைப் படிக்கின்றோம், என்ற உணர்வு
ஏற்படாதவகையில் தமிழுக்கு இயல்பான ஒன்றையே படிக்கி
றோம் என்ற உணர்வுடன் தமிழ் மக்கள் ஏற்கக்கூடிய வகையில்
எழுதியுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது. ஐயரே தன்னுடைய எழுத்தின்
நோக்கை வருமாறு வெளிப்படுத்தியுள்ளார்.

“தமிழ் நாட்டு மன்னர்களையும் வீரர்களையும் கதைத்
தலைவர்களாக வைத்து ஸ்காட், தாமஸ் முதலிய மேனாட்டுக்
கதாசிரியர் எழுதிய கதைகள் போன்று கதைகளையும் நமது
குடும்ப விவகாரங்கள் விஷயமாகக் கொண்ட கதைகளையும்
நமது கற்றோர் எழுத முன்வரவேண்டும். கதைகளும் ரசம்
பொருந்தியவையாய் இருப்பதோடு பெருநோக்கம்
கொண்டவையாய் இருத்தல் வேண்டும்.”

மேலும் ஐயர் இந்திய சுதந்திரப் போராட்டத்தில் மக்களை ஊக்குவிப்பதற்கும் சமூக சீர்திருத்தங்களில் அவர்கள் கவனத்தைச் செலுத்துவதற்கும் இலக்கியப்பணி புரியவேண்டும் என்றும் அத்தகைய பணி ஆங்கிலம் தெரிந்த இந்தியர்களே பொதுமக்களை ஊக்குவிக்கவேண்டும் என்றும் கூறியுள்ளார். இதனால் அவருடைய சிறுகதைகள் யாவும் இத்தகைய சமுதாயப் பணிபுரிபவனாகவே அமைந்தன. திலகரின் தீவிரவாதக் கொள்கையிலும் ஐயர் ஈடுபாடு கொண்டிருந்தார். காந்தியடிகளின் அகிம்சை முறையையும் கடைப்பிடித்தார். இதனால் இவருடைய கதைகள் திலகர் சகாப்த இறுதியிலும் காந்தியுக்கத்தின் தொடக்க காலத்திலும் தோன்றியவையாகும். ஆங்கிலம் கற்ற வாசகருக்கே ஐயர் தமிழில் கதைகள் எழுதினார் என்ற கருத்தும் நிலவுகிறது.

ஐயருடைய கதைகளில் பெரும்பாலும் சோகம், தியாகம் என்னும் உணர்ச்சிகளே எடுத்துக் காட்டப்பட்டுள்ளன. "லைலி மஜ்னூன்," அனார்க்கலி போன்ற கதைகளைத் தன் 'கைப்பழக்கத்துக்காகவே எழுதியதாகக் குறிப்பிடுகின்றார். 'மங்கையர்க்கரசியின் காதலும்', 'காங்கேயனும்' மகாகவியான ஒஸ்ஸியனுடைய காவியங்களை அடியொற்றி எழுதப்பட்டவையாகக் கருதப்படுகின்றன. ஐயருடைய முதல் கதையின் தொடக்கம் அவருடைய கற்பனை ஆற்றலைக் காட்டி நிற்கிறது.

"எங்கே பார்த்தாலும் இருள்; காரிருள். கறுத்த கனத்த மேகங்கள் வானத்தில் இடைவிடாது சென்று கொண்டிருக்கின்றன. சந்திரன் சற்று நேரத்திற்குத் தோன்றுகிறான். உடனே முன்னிலும் கனமான மேகங்களுக்கு இடையில் மறைந்து விடுகிறான். காற்று சீறிக்கொண்டு செல்லுகிறது. தூரத்தில் புலியும் கரடியும் உறுமிக் கொண்டிருக்கின்றன. பக்கத்துக் கொல்லைகளில் நரிகள் ஊளையிட்ட வண்ணமாக இருக்கின்றன. அதோ அந்த ஆலமரத்தின் மீதிருந்து ஒரு கோட்டான் பயங்கரமாகக் கத்துகிறது. உடனே நிறுத்தி விடுகிறது..."

இத்தகைய தொடக்கம் கதையில் பயங்கர நிகழ்ச்சி ஒன்று நடக்கப் போவதை முன்கூட்டியே வாசகர்க்கு உணர்த்திவிடுகிறது. இதே வேகமான நடையோடு நடந்து சோகமும் தியாகமுமாக கதை முடிகிறது.

ஐயரின் கதாபாத்திரங்களின் குரல்கள் பெரும்பாலும் காவிய மாந்தர் குரலாகவே வெளிப்படுவதை 'மங்கையர்க்கரசியின் காதல்', 'காங்கேயன்', 'குளத்தங்கரை அரசமரம்' முதலிய கதைகள் காணலாம். கவிதை பொங்கித் ததும்பும் உரைநடையில் பாத்திரங்கள் உரையாடும். வடமொழிச் சொற்களைப் பேசும் போது ஐயரின் நடை புதுமைப்பித்தனை ஒத்துள்ளது. கம்பன் காவியத்தில் திளைத்தமையால் அவற்றின் வருணனை வளத்திலும் இருமொழிக் கலப்பான ஒரு தனித்துவமான நடையிலும் ஐயரால் எழுத முடிந்ததெனலாம். தமிழரின் வீரம், தியாகம், காதல் போன்றவற்றை மீளவும் மக்கள் உணரவேண்டும். என்பதே அவருடைய நோக்கமாக இருந்தமையால் கவர்ச்சியான நடையை எடுத்தாண்டுள்ளார்.

தமிழில் சிறுகதைத்துறைக்கு உறுதியான தளத்தை அமைத்தவர் என வ.வே.சு. ஐயர் பெருமைப்படுத்தப்பட்டுள்ளார். நடையிலே பழமையைக் கொண்டிருந்தாலும் வடிவமைப்பில் புதுமையைக் கையாண்டுள்ளார். ஐயரின் காதல்கதைகள் படிப்போர் மனத்தை உருக்கிவிடும் தன்மையன. அரிய கற்பனா சக்தியுடன் அவை எழுதப்பட்டுள்ளன. சிறுகதைகள் புனைவதில் ஐயர் அவருக்குப் பின்னால் வந்தவர்களுக்கு நல்ல வழிகாட்டியாய் விளங்கியுள்ளார்.

குளத்தங்கரை அரச மரம்:

வ.வே.சு ஐயரின் குளத்தங்கரை அரசமரம் என்னும் கதை தற்காலத்தமிழகத்தின் ஓர் ஊரில் நடப்பதாகக் கற்பனை செய்யப்பட்டுள்ளது. கதையில் கதாநாயகனும் கதாநாயகியும் காவியத் தலைவர்கள் போலவே வருணிக்கப்பட்டுள்ளனர். ஆனால் அஃறிணைப் பாத்திரமான அரசமரம் தான் கதாபாத்திரங்களைப் பற்றிக் கதை கூறுவதாகத் தனித்துவமாக எழுதப்பட்டுள்ளது. அரசமரம் ஒரு வயது முதிர்ந்த பாட்டிபோல நின்று பேசுகிறது. கதையின் தொடக்கம் தலைமுறை வாழ்க்கை நிலையை அறிமுகம் செய்வதாக அமைந்துள்ளது.

“பார்க்கப்போனால் நான் மரந்தான். ஆனால் என் மனஸிலுள்ளதையெல்லாம் சொல்லுகிறதானால் இன்னைக் கெல்லாம் சொன்னாலும் தீராது. இந்த ஆயுஸ்க்குள் கண்ணாலே எத்தனை பார்த்திருக்கிறேன்! காதலே எத்தனை

கேட்டிருக்கிறேன்! உங்கள் பாட்டிகளுக்குப் பாட்டிகள் தவுந்து விளையாடுவதை இந்தக் கண்ணாலே பார்த்திருக்கிறேன். சிரிக்கிறீர்கள். ஆனால் நான் சொல்லுகிறதிலே எள்ளளவேனும் பொய்யில்லை. நான் பளைய நாளத்தாமரம். பொய் சொல்லக் கத்ததில்லை.... இப்போ தொண்ணூறு நாறு வருஷமிருக்கும். உங்கள் கொள்ளுப்பாட்டிகளின் பாட்டிகளெல்லாம் நம்ம குளத்தங்கரைக்குத்தான் குடமும் கையுமாக வருவார்கள். சிலபேர் குழந்தைகளையும் கூட்டிக் கொண்டு வருவார்கள்.”

அன்றைய சமூகத்தில் சாதாரணமாக இருந்த பிரச்சனையை அடிப்படையாகக் கொண்டு இக்கதை எழுதப்பட்டுள்ளது. குழந்தை மணத்தால் ஏற்படும் சிக்கல்களை வ.வே.சு. ஐயர் இக்கதையிலே விளக்கிக்காட்ட முயன்றுள்ளார். ஐயர் மட்டுமல்ல அக்காலப்படைப்பாளிகள் பலர் இதைப்பற்றி எழுதியுள்ளனர்.

இக்கதையில் ருக்மிணி என்ற சிறுமி நாகராஜன் என்ற சிறுவனுக்கு மணம் முடித்து வைக்கப்படுகின்றாள். சாந்தி முகூர்த்தத்தைக் காணாத அவர்களுக்கு எத்தனையோ ஆசைகள் இருந்தன. அதற்கு முன் ருக்மிணியின் தந்தை வேலை பார்த்த பாங்கு திவாலாகி விட்டது. அதனால் அவர் தன் செல்வமெல்லாம் இழந்து ஏழையாகி விடுகிறார். நாகராஜனின் தந்தையோ இச்சந்தர்ப்பத்திலே தன் மகனுக்குச் செல்வமுள்ள இடத்திலே மறுமணம் செய்ய முனைகிறார். ருக்மிணி நாகராஜனை எதிர்பார்த்துக் காத்திருக்கிறாள். அப்போது நாகராஜனின் நண்பன் ஸ்ரீநிவாசன் வந்து ருக்மிணியைக் கைவிட வேண்டாமென அறிவுரை கூறுகிறான். அப்போது நாகராஜன் தன் திட்டத்தை விளக்குகிறான். அதாவது திருமணப்பந்தல் வரை சென்று அங்கு வைத்துத் தாலி கட்ட மறுப்பது. அதன் மூலம் தன்னுடைய தாய் தந்தை யருக்கு சரியான தண்டனையைக் கொடுத்துவிட்டு ருக்மிணியிடம் வந்து ‘எல்லாமே விளையாட்டு’ என அவளை மகிழ்ச்சிக் கடலில் ஆழ்த்துகிறது. ஆனால் அவனுடைய திட்டம் நிறைவேறவில்லை. விளையாட்டு விளையாகிவிட்டது. ருக்மிணி நாகராஜனில் நம்பிக்கை இழந்து தற்கொலை செய்து கொள்கிறாள். அவனும் சாமியாராகப் போய்விடுகிறான்.

ஐயரின் நோக்கம் விளையாட்டு விளையாகும் என்பதைக் காட்டுவது போல உள்ளது. கதையை அவர் கட்டி எழுப்பும் விதம்

ருக்மிணி ஏமாறப் போகிறாள் என்பதை உணர்த்துகிறது. கதையின் சிக்கலும் சோகச் சூழலும் இதனை உணர்த்துகின்றன. கதாபாத்திரங்களின் அறிமுகம் ஐயரின் சமூகம் பற்றிய கருத்தை வெளிக்கொணருகின்றது. ருக்மிணியை வருமாறு அறிமுகம் செய்கிறார்.

“உங்களில் ஒருவருக்கும் ருக்மிணியைத் தெரியாது. பார்த்தால் சுவர்ண விக்ரகம் போலிருப்பான். குழந்தை அவளுடைய சிரிச்ச முகத்தை நினைச்சால் அவளே எதிரில் வந்து நிற்பதுபோல இருக்கிறது எனக்கு. அவள் நெத்தியின் அழகை இன்னைக்கெல்லாம் பார்த்துக்கொண்டு இருக்கலாம். நல்ல உயரமாக இருப்பான். அவள் கையும் காலும் தாமரைத் தண்டுகள் மாதிரி நீள நீளமாயிருக்கும். அவள் சரீரமோ மல்லிகைப் பூஷ்பம் போல மிருதுவாக இருக்கும். ஆனால் அவள் அழகெல்லாம் கண்ணிலே தான். என்னவிசாலம்! என்ன தெளிவு! என்ன அறிவு! களங்க மத்த நீல ஆகாசம் ஞாபகத் திற்கு வரும். அவள் கண்களைப் பார்த்தும் நீலோற்பலம் நிறஞ்ச நிர்மலமான நீரோடையைப் பார்ப்பது போலிருக்கும். பார்வையிலுந்தான் எத்தனை அன்பு எத்தனை பரிவு.”

இந்த அறிமுகம் கதையில் இப்பாத்திரத்தின் முக்கியத்துவத்தை உணர்த்துவதாயுள்ளது. ருக்மிணி என்னும் பெண் குழந்தையின் வாழ்க்கையில் ஏற்பட்ட சோகத்தை நன்கு உணர்ந்த பெண்மையின் வடிவாக குளத்தங்கரை அரசமரத்தைத் குறியீடாக வ.வே.சு. ஐயர் படைத்திருப்பது பின்வந்த எழுத்தாளர்களுக்கு ஒரு வழிகாட்டியாக அமைந்துள்ளது.

ருக்மிணியைத் தள்ளி வைத்துவிட்டு வேறு கல்யாணம் செய்ய நாகராஜனின் பெற்றோர் நிச்சயித்த இடத்தைச் சொல்லும்போது அரசமரத்தின் பெண்மையுணர்வு பளிச்சிட்டு நிற்கிறது.

“குழந்தை ருக்மிணியைத் தள்ளிவைக்கத் துணியுமா மனுஷர்களுக்கு? அடிப்பாவி! உன்னைப்போல அதுவும் ஒரு பெண்ணில்லையா? என்ன பண்ணித்து அது உன்னை. அதைக் கண்ணாலே பார்த்தால் கல்லும் இரங்குமே! கல்லையும் விட அழுத்தமா உன் நெஞ்சு!”

தாய்மைக் கனிவு நிரம்பிய பாட்டியாக அரசமரம் தோன்றுவதைக் கதையினுள் பல இடங்களிலே காணமுடிகின்றது. அரச

மரத்தையும் ஒரு சதாபாத்திரமாக வாசகர் மனங்கொள்ள வ.வே.சு ஐயரின் உரைநடையும் துணை நிற்கிறது. குழந்தைகள் மீது தான் கொண்டிருக்கும் பிரியத்தை அரசமரம் வெளிப்படுத்தும் பகுதியை இதற்கு எடுத்துக்காட்டாகக் கூறலாம்.

“குழந்தைகள் என்றாலே எனக்கு எப்பொழுதுமே ஆசை. ஆனால் அவள் வந்து விட்டால் போதும். மெய்ம்மறந்து போய்விடுவேன். அவள் பேரில் துளிவெயில் படக்கூடாது. அவள் கொஞ்சம் ஒதுங்கியிருந்தால் கூட என் கைகளை நீட்டி அவளுக்குக் குடை பிடிப்பேன்.”

வ.வே. சு. ஐயர் இக்கதையினூடாக பெண்மையின் பருவ வளர்ச்சி நிலைகளையும் வெகு நுணுக்கமாக எடுத்துக்காட்டுகிறார். பெண் குழந்தையின் அஞ்சாறுவயதுத்தோற்றம், பத்து வயதுத்தோற்றம், பன்னிரண்டு வயதுத்தோற்றம், பதினைந்து வயதுத்தோற்றம் என வளர்ச்சிநிலைகளை விளக்கிக்காட்டியுள்ளார். வயதுக்கேற்ப அலங்காரமும் வேறுபடுவதைச்சுட்டிக்காட்டியுள்ளார். ருக்மிணி, மீனாக்ஷியம்மா, ஜானகி போன்ற பெண் பாத்திரங்கள் கல்யாணப் பெண், தாய், மாமியார் என்ற நிலையில் வேறுபட்டு நிற்பதையும் அழகாக விளக்கியுள்ளார். பெண்ணின் அழகு பொருட் செல்வத் திற்கு முன்னால் எடுபடாமையை நன்கு கதைப் போக்கிலே காட்டியுள்ளார். இன்னும் திருமண நிலையில் பெண் கொடுமையை அனுபவிக்க நேரிடுகையில் கல்வி அறிவுடைய ஆணின் கடமையை ஸ்ரீநிவாசன் என்னும் பாத்திரத்தின் மூலம் வ.வே.சு. ஐயர் குறிப்பிடுகின்றார். நாகராஜனிடம் ருக்மிணிக்கு அவன் செய்யும் கொடுமையை ஸ்ரீநிவாசன் எடுத்துக்கூறும் பகுதி இதற்கு நல்ல சான்றாக அமைகிறது.

“எத்தனை லக்ஷந்தான் வரட்டுமே, ஒரு பெண் பாவத்தைக் கட்டிக் கொள்ளலாமா? கலியாணப் பந்தலில் மந்திர ரூபமாகச் செய்த பிரமாணத்தையெல்லாம் அழித்துவிடலாமா”

இக்கேள்விகள் வ.வே.சு. ஐயரின் உள்ளத்தில் பெண்ணுக்கு இழைக்கப்படும் அநீதியைக் கண்டு எழுந்தவையாகும். பாரதி, மாதவையா, வ.வே.சு. ஐயர் மூவருமே பெண்களின் முன்னேற்றத்தையும் நல்வாழ்க்கையையும் பெரிதும் விரும்பியவர்கள். அதற்காகத் தமது எழுத்தாற்றலைப் பயன்படுத்தியவர்கள். இம்

மூவரில் வ.வே.சு. ஐயர் தன்கருத்தைச் சமூக வயப்படுத்திக் கூறுவதில் திறமை படைத்தவராயுள்ளார். கதையின் வடிவில் அரசமரத்தின் கூற்றாக வ.வே.சு ஐயர் கூறுவது இக்கருத்தை மேலும் அணி செய்கின்றது.

இப்படி முடிந்தது என் ருக்மிணியின் கதை! என் அருமைக் குழந்தைகளே! பெண்கள் மனஸ் நோகும்படி ஏதாவது செய்யத்தோணும்போது இனிமேல் இந்தக் கதையை நினைச்சுப் பார்த்துக் கொள்ளுங்கள். விளையாட்டுக்காகக்கூட பெண்ணாய்ப் பிறந்தவர்களின் மனஸைக் கசக்கவேண்டாம். எந்த விளையாட்டு என்ன வினைக்குக் கொண்டு வந்து விடும் என்று யாரால் சொல்லமுடியும்.”

வ.வே.சு. ஐயரின் கதைப்பின்னலுக்கும் 'குலத்தங்கரை அரசமரம்' ஒரு எடுத்துக்காட்டாகும். முடிவுற்ற கதைப்பின்னல், தெளிவான முடிவு என்பன இக்கதையில் நிறைவுற்றுள்ளன. ஐயருடைய பின்னோக்கு உத்தி வாசகரையும் நெறிப்படுத்தவல்லது. நடந்து முடிந்த விடயங்களை மீள நினைத்துப் பார்த்துச் செயற்படும் பண்பும் ஒரு மனிதனுக்குத்தேவை. தலைமுறைகளின் இடைவெளியைத் தடுக்கவும் இது உதவும்.

வ.வே.சு. ஐயரின் மொழிநடை உணர்வு வெளிப்பாட்டுநடை, வருணனை நடை என இருவகைப்பட்டுள்ளது. பாத்திரங்களின் உணர்வுநிலைகளை வெளிப்படுத்துவதற்கு ஏற்ற மொழிநடையைக் கையாண்டுள்ளார். மரபு உவமைப் பயன்பாடு, பழமொழிப்பயன்பாடு, பேச்சு வழக்குப்பயன்பாடு, பிராமண வழக்குப்பயன்பாடு, நாட்டுப்புற வழக்குப் பயன்பாடு, பிறமொழிப்பயன்பாடு என்பவற்றால் தனக்கென ஒரு நடையை வசமாக்கிக் கொண்டுள்ளார். ஐயரின் வடமொழிப்புலமை கதைக்கு ஒரு தனிக் கவர்ச்சியைக் கொடுத்துள்ளது. எடுத்துக் காட்டாகச் சிலவற்றை இங்கே தருகிறோம்.

மனசு

ஸதாஸர்வகாலம்

ஆயுசு

ஆசை

அபிமானம்

நிமிஷம்

ஸ்நாதம்

பகடும்

ஸகலவிதம்

விஷயம்

புஸ்பம்

கஷ்டம்

கிராமம்

ரகசியம்

சுவர்ணவிக்किரகம் ஆனந்தம்	வருஷம்	சமாசாரம்	
சரீரம்	மனுஷன்	மஹாலக்ஷ்மி	பூஸ்திதி
நீலோற்பலம்	கன்னிகாதானம்	ஸ்வாமி	கர்ணகடுரம்
ஸோமவாரம்	கல்யாணம்	மாஸம்	சூரியோதயம்
பிரேமை	பிரதக்ஷிணம்	நிர்விசாரம்	தீர்த்தம்
ஜோடி	வாஸ்தவம்	காரியம்	யோஜனை
நமஸ்காரம்	நிச்சயம்	மிலேச்சத்தனம்	நாழிகை
ஸ்மரித்தான்	லக்ஷணம்	முகூர்த்தம்	ஜலம்
உல்லாஸம்	சீதேவி	விவாகம்	சமிக்கினை
லக்கினம்	தர்மம்	ஸத்புத்ரன்	ஸ்திரீகள்
பிராணன்	நியாயம்	புத்தி	நக்ஷத்ரம்
ஸகித்தல்	சேக்ஷமம்	ராத்நிரி	சண்டமாருதம்

இக்கதையின் மூலம் வ.வே.சு ஐயர் சமூகத்திற்குச் சொல்லவந்த செய்திகள் பல உள. தமிழர் திருமண மரபைப் பேணும் முயற்சியை அவர் கதை காட்டுகிறது. 'ஒருத்திக்கு ஒருவன்' என்ற கோட்பாடு நிலைபெறவேண்டுமென எண்ணியுள்ளார். அவர் வாழ்ந்த காலத்தில் ஆங்கிலமொழியும் பண்பாடும் தமிழ் மக்களிடையே பெருஞ் செல்வாக்குப் பெற்றிருந்தன. அதனால் மரபான நடைமுறைகளைக் கைவிட்டு மனம்போனபடி மக்கள் நடக்கத்தலைப்பட்டனர். இந்நிலையில் மக்கள் மனதை நேர்வழியில் திருப்பத் தன் எழுத்தாற்றலை வ.வே.சு ஐயர் பயன்படுத்த முனைந்தார். ஆண்கள் மரபு மீறிச் செல்லும் வாய்ப்புகள் இருப்பதைச் சுட்டிக்காட்டி அவர்களை வழி தவறி விடாமல் தடுக்க எண்ணம் கொண்டார்.

கதாநாயகன் நாகராஜன் படித்திருந்தாலும் பெற்றோரிடம் நேரில் பேசாமல் குறுக்கு வழியை நாடுகிறான். அவர்களை அவமானப் படுத்தி உண்மை நிலையைத் தெளிவுபடுத்த எண்ணுகிறான். தனது மனைவி ருக்மிணியிடம் தன் திட்டத்தை அவன் விளக்கிக் கூறவில்லை. தான் செய்யப்போகும் செயற்பாடு அவளுக்குத் தெரியவேண்டியதில்லை என முடிவு செய்கிறான். அவனுடைய

மனநிலையை வ.வே.சு. ஐயர் மிக அழகாகச் சித்திரித்துக் காட்டியுள்ளார். 'கல்யாணத்தை நிறுத்திவிடுகிறேன்' என்று ருக்மிணிக்கு அவன் சொல்ல விரும்பவில்லை. வெறும் சமிக்கினையினால் மாத்திரமே காட்டினான். அதனை உணரும் நிலையில் அவள் இருக்கவில்லை. நாகராஜன் தன்னளவில் தான் செய்யப்போகும் செயற்பாட்டைத் திட்டமிட்டிருந்தான். ஆனால் ருக்மிணியோ சமூகநிலையில் அவனுடைய இரண்டாவது திருமணத்தால் தனக்கு ஏற்படப்போகும் இன்னல்களை எண்ணிப் பார்த்தான். அதனால் தான் ஆற்றில் விழுந்து தற்கொலை செய்ய முடிவெடுத்தான்.

சமூக நிலையில் பெண்ணின் சிந்தனை எவ்வாறிருந்தது என்பதையும் வ.வே.சு ஐயர் இக்கதை மூலம் உணர்த்தியுள்ளார். ஒரு மனைவி இருக்கும்போது ஆண் இன்னொரு பெண்ணைத் திருமணம் செய்யச் சமூகம் அங்கீகாரம் வழங்கியது. ஊர்மக்கள் ருக்மிணியின் பெற்றோர் பக்கம் நிற்கவில்லை. பணவளம் படைத்த நாகராஜன் பெற்றோரின் அநீதியான செயலைத் தட்டிக் கேட்கவும் இல்லை. ஆனால் ருக்மிணி தற்கொலைக்கு யார் காரணம் என்பதை சமூகம் அறியவேண்டும் என ஐயர் எண்ணினார். அதனை உரியவன் வாயாலேயே வருமாறு சொல்ல வைத்துள்ளார்.

என்னுடைய எண்ணமத்தனையும் பாழாக்கிவிட்டு ஜூலியத் மாதிரிப் பறந்தோடிப் போய்விட்டாயே ருக்மிணி! ஸ்ரீநிவாசன் சொன்னது சரியாய்ப் போய்விட்டதே! பாவி என்னால் தான் நீ உயிரை விட்டாய். நான்தான் உன்னைக் கொலை செய்த பாதகன்! நேற்று நான் உன்னிடம் ரகசியம் முழுவதையும் சொல்லியிருந்தால் இந்தக் கதி நமக்கு வந்திருக்காதே! குஸும ஸத்ருசம்...ஸத்ய: பாதிப்ரணயி ஹ்ருதயம்" என்கிற ஆழமான வாக்கியத்தை வேடிக்கையாக மாத்திரந்தான் படித்தேனே யொழிய அதன் சத்தியத்தை நான் உணரவில்லையே! இனிமேல் எனக்கென்ன இருக்கிறது. ருக்மிணி நீயோ அவசரப்பட்டு என்னை விட்டுவிட்டுப் போய்விட்டாய். எனக்கு இனிமேல் சம்சாரவாழ்க்கை வேண்டாம். இதோ சன்னியாசம் வாங்கிக் கொள்கிறேன்."

நாகராஜனின் முடிவு ஐயர் சமூகத்திற்குச் சொல்லும் முடிவாக
 உள்ளது. அவர் வடமொழியில் எழுதப்பட்ட காளிதாசனின்
 மேகசந்தேசத்தில் வரும் அடியை நினைவுகூர்ந்து கதையை
 முடித்துவைப்பது அவருடைய வடமொழிப் புலமையையும்
 பற்றையும் காட்டுகிறது. பெண்ணியலாரின் அன்பு நிறைந்த
 இருதயம் பூப்போல மிகவும் மெல்லியது. அன்புக்குக் கேடுவரின்
 உடனே விண்டு விழுந்துவிடும். இது அவர் சமூகத்திற்குச் சொல்ல
 விழைந்த செய்தி. பெண்மையை வழிபடும் பண்பாட்டை
 மீண்டும் கொணர அவர் முயல்கிறார். ஆணின் துணையின்றிப்
 பெண் வாழமுடியாது என்ற சமூக வரையறையை அவரால்
 மீறமுடியவில்லை. அதனால் ருக்மிணியைத் தற்கொலைக்கு
 ஆளாக்கிவிடுகிறார். அவளைப் பழமை மாறாத பண்புடன் தனது
 கதையில் பதிவு செய்து வைத்துள்ளார். பெண்களின் நிலையை
 வரலாற்றுப் பின்னணியில் பார்ப்பதற்கு 'குளத்தங்கரை அரச மரம்'
 உதவும் என்பதில் ஐயமில்லை.

கலாநிதி மனோன்மணி சண்முகதாஸ்

ஜப்பான் நாட்டில் தோக்கியோவிலுள்ள கக்கியின் பல்கலைக் கழக
 முன்னைநாள் விரிவுரையாளரும் ஆய்வாளருமாவார்.
 க. கைலாசபதியிடம் நவீன தமிழ்ச் சிறுகதைகள் பற்றிக் கற்றவர்.
 ஈழத்தறிஞர் சி.வை. தாமோதரம்பிள்ளை பற்றி ஆராய்ந்து MA
 பட்டமும் சங்க இலக்கியத்தில் ஆய்வு செய்து PhD பட்டமும்
 பெற்றவர். தமிழ், ஆங்கிலம், ஜப்பானிய மொழிகளில் இவர்
 ஆய்வுக் கட்டுரைகளும் நூல்களும் எழுதியுள்ளார். பல நூல்களின்
 தொகுப்பாளருமாவார்.

புதுமைப்பித்தன் “சாபவிமோசனம்”

1. தொடக்ககாலத் தமிழ் நாட்டுச் சிறுகதை வரலாறு

தொடக்ககாலத் தமிழ்நாட்டுச் சிறுகதை வளர்ச்சியினை மூன்று பகுதிகளாக நோக்கலாம். முதலாவது, செல்வகேசவமுதலியார் காலம். பிறநாட்டுக் கதைகள் அக்காலத்தில் வாய்மொழியாக உலாவிவந்தன. அவை இக்காலகட்டத்தில் எழுத்துவடிவம் பெற்றன. உயிர் பெற்று இயங்காத பாத்திரங்களைக் கொண்ட கதைகளே இக்காலத்தில் பெருமளவில் வெளிவந்தன. இரண்டாவது பகுதி (1910 - 1930) வ.வே.சு. ஐயர் - பாரதி காலமாகும். “தமிழில் சிறுகதைக்கு உயிரும் உருவும் கொடுத்தவர். சிறுகதையின் பிதா” எனப் புதுமைப்பித்தன் வ.வே.சு. ஐயர் பற்றிக் குறிப்பிடுகின்றார். பாரதியும் இதே காலத்தில் சிறுகதை எழுதினார். ஆனால் பாரதியாருடைய வசனத்திற்கும் கவிதைக்குமிடையே வேற்றுமை காணமுடியா திருந்தது. அவருடைய வசனத்தில் கவிதைப் பண்பே மீறியிருந்தது. வ.வே.சு. ஐயர் பல மொழிகளில் பாண்டித்தியம் பெற்றவர். தமிழ் நாட்டுக் கம்பனிலும் மேல்நாட்டுக் காவிய கர்த்தர்களிலும் ஈடுபட்ட ஐயர் தன்னுடைய சிறுகதைகளுக்கு எடுத்தாண்ட பொருள் காவியத்திற்குரிய பொருளாகவேயிருந்தது. அவருடைய வசனத்தில் பெருமளவு காவியப் பண்பினையே காணலாம். “அய்யரவர்கள் தமது சிருஷ்டிகளில் மனிதனின் மேதையை, தெய்வீகத் துயரத்தை, வீரத்தைக் காண்பிப்பதில் களித்தார், இலட்சியத்தைச் சிருஷ்டிப்பதில் லயித்தார்.”

தேசிய உணர்வு, அரசியல் விழிப்புணர்வு மேலோங்க, சமுதாய மாற்றங்கள் நிகழலாயின. சமுதாய உணர்வு மேலோங்கியது.

இச்சமுதாய உணர்வு கவிதையிலும் சிறுகதையிலும் பிரதிபலித்தது. பாரதிதாசன் “மூடர் திருமணம்” என்னும் பின்வரும் பாடலைப் பாடியுள்ளார்:

“வாயின் கடையில் எச்சில் வழிய
குறட்டை விட்டுக் கண்கள் குழிந்து
நரைத்தலை சோர்ந்து நல்லுடல் அலுப்பாய்
சொந்தம் அருகக் கிழவன் தூங்கினான்
இளமை ததும்ப எழிலும் ததும்ப
காதல் ததும்பக் கண்ணீர் ததும்பி
என்மகள், கிழவனருகே இருந்தாள்”

கவிஞர் உணர்ச்சியுடன் பாடுகிறார். தேசிகவிநாயகம்பிள்ளையின் “மருமக்கள் வழி மான்மிய”த்திலும் இத்தகைய உணர்வினை உணர்கிறோம். கவிதையின் உணர்வு வீச்சினைச் சிறுகதையிலே காணமுடியாது. ஆனால் அவை புலப்படுத்தும் சமுதாய உணர்வினைச் சிறுகதை நன்கு புலப்படுத்தக்கூடிய ஊடகமாகக் கொள்ளப்பட்டது. இச்சமுதாய உணர்வே சிறுகதையில் மறுமலர்ச்சியை உண்டாக்கியது. கவிதை போல சிறுகதையும் சமுதாய உணர்வினைப் புலப்படுத்தியது. எடுத்துக்காட்டாக பாரதிதாசனுடைய கவிதையினையும் புதுமைப்பித்தனுடைய “கலியாணி” என்ற சிறுகதையினையும் ஒப்பிட்டுப்பார்க்கலாம். பாரதிதாசன் கவிதையிலே சுருக்கமாகக் கூறியதைக் காரணகாரிய அடிப்படையில் “கலியாணி” கூறுகின்றது. கலியாணி அழகான இளம்பெண். அவள் ஐம்பது வயதுக்கு மேற்பட்ட பிராமணனுக்கு மனைவியாகிறாள். அவளுடைய இளமை வீணாவதைப் பல வழிகளிலே ஆசிரியர் கூறுகின்றார். வகை மாதிரிக்குப் பின்வரும் பகுதியினைத் தருகிறேன்:

“சுப்புவையர் சாதுப்பேர்வழி, கோயிலுண்டு, அவருண்டு. வேறு எந்த ஜோலியிலும் தலையிடுகிறதில்லை. வேளைக்கு வேளை நாவிற்ரு ருசியாக உணவு கொடுத்து, தூங்கும் பொழுது கால் பிடித்துவிட்டு, தொந்தரவு செய்யாமலிருப்பதே மனைவியின் லட்சணம் என்று எண்ணுபவர். அதிலும் ஏறக்குறைய இருபது வருடங்களாகப் பழகி, திடீரென்று தன்னை விட்டு விட்டு இறந்துபோன மூத்தாளமீது அபார

பிரேமை அவருக்கு. அது பழக்க தோஷம். அவனைப்போல் இனி யார் வரப்போகிறார்கள் என்ற சித்தாந்தத்தில், கலியாணியின் பாலிய அழகும் சிச்ருகையுமும் தெரியாது போய்விட்டன.”

கவிதை போலல்லாமல் உரைநடையில் விரிவாகக் கூறக்கூடிய வாய்ப்புண்டு. சிறுகதை உரைநடையிலே அமைந்த காரணத்தால் அது சமுதாய உணர்வினைத் தர்க்கரீதியாக உணர்த்தக் கூடியதாயிருந்தது. இவ்வாறு வசனம் ஈடுகொடுக்கத் தொடங்கியபோது வசன இலக்கியமாகிய சிறுகதை தமிழிலே பெரிதும் வளர்ச்சியடையத் தொடங்கியது. இக்காலப் பகுதிக்குச்சிறப்புள்ளவராகப் புதுமைப்பித்தன் திகழ்ந்தார்.

2. புதுமைப்பித்தன் பற்றிய சுருக்க வரலாறு

புதுமைப்பித்தனுடைய இயற்பெயர் விருத்தாசலம் ஆகும். திருப்பாதிரிப்புலியூரில் 1906 ஆம் ஆண்டு ஏப்ரில் மாதம் 25ஆம் நாள் சொக்கலிங்கம் பிள்ளையின் மகனாகப் பிறந்தார். எட்டாவது வயதில் தன் தாயாகிய பர்வதத்தம்மாளை இழந்தார். தந்தை மறுமணம் செய்துகொண்டார். சித்தியினுடைய கொடுமைக்கு ஆளானார். படிப்பிலே மனம் இல்லாமல் திரிந்தார். இருபத்தைந்தாவது வயதில், 1931இல் பீ. ஏ. பட்டம் பெற்றார். 1931ஆடி மாதம் கமலாம்பாளைத் திருமணம் செய்துகொண்டார். சித்தியின் கொடுமைதாங்கமுடியாது வீட்டை விட்டே வெளியேறினார். பல இலட்சியங்களை மனத்திலே வரித்துக் கொண்டதுடன் பல வசதிகளையும் எதிர்பார்த்து வாழ்வை மேற்கொண்டார். தன்னுடைய இலட்சியங்களையும் வாழ்க்கை வசதிகளையும் இணைக்க முடியாதவராகவே அவர் வாழ்ந்து மறைந்தார். அவருடைய வாழ்க்கை அனுபவங்களே அவருடைய கதைப் பொருளையும் போக்கினையும் நிச்சயித்தன. தன் வாழ்வின் இலட்சியத்திற்கும் உண்மை நிலைக்கும் இடையே இருந்த இணைக்க முடியா இடைவெளி காரணமாக சமுதாய வாழ்வில் இருந்த முரண்பாடுகளையும் மனித இன்னல்களையும் அவர் தெளிவாகக் கண்டுகொண்டார். இதன் விளைவாக துன்பம், முடியாத சோகம் என்பனவற்றையே அவருடைய கதைகள் பல வெளிப்படுத்தின. தன் வாழ்வில் ஏற்பட்ட தோல்வி அவருக்கு

நம்பிக்கை வறட்சியை ஏற்படுத்திற்று. இந்நம்பிக்கை வறட்சியே எதையும் கிண்டலாக நோக்கவைத்தது. 1930க்குப் பின்னர் சுதந்திர இயக்கம் தீவிரமடைந்தது. இக்கால கட்டத்தில் அரசியலிலும் சமூகத்திலும் ஏற்பட்ட முரண்பாடுகளையும் அரசியல்வாதிகளின் போலி வேடங்களையும் விரக்தியுடன் தன் கதைகளிலே வெளிப்படுத்தினார்.

புதுமைப்பித்தனுடைய காலத்தினை 'மணிக்கொடி' காலம் என்பர். மணிக்கொடி இயக்கத்துடன் இயைந்து செயற்பட்டார். 'மணிக்கொடி' இதழிலே 42 சிறுகதைகள் எழுதியுள்ளார். இக்கதைகளைத் தொகுத்து "புதுமைப்பித்தன் கதைகள் மணிக்கொடி கதைகள்" என்று வீ. அரசு தொகுத்து சென்னை அலைகள் வெளியீட்டகத்தினால் வெளியிடப்பட்டது. ராய. சொக்கலிங்கம் நடத்திய 'ஊழியன்' பத்திரிகையிலும் 'தினமணி' (1936-43)யிலும் துணை ஆசிரியராகப் புதுமைப்பித்தன் பணியாற்றினார். எதிலும் அவர் நிலையாகப் பணியாற்றியதில்லை. பொருளையும் வாழ்க்கை வசதிகளையும் பெறவேண்டுமென்ற விருப்பு இருந்தபோதும் அதனை அவராலே அடைய முடியவில்லை. 1946 இல் திரைப்படத்துறையை நாடிய அவருக்கு அங்கும் ஏமாற்றமே கிடைத்தது. சில படங்களுக்குக் கதை எழுதினார். ஆனால் பொருளாதார நிலை மேம்படவில்லை. 1947இல் காசநோயினால் அவர் வருத்தமடைந்தார். 1948இல் யாழ்ப்பாண எழுத்தாளர்களிடமிருந்து உதவிகேட்டு கடிதம் எழுதினார். அதே ஆண்டு ஜூன் மாதம் 30ஆம் நாள் புதுமைப்பித்தன் என்னும் இலக்கிய மூச்சு அடங்கியது. ஓர் இலக்கிய மேதையைத் தமிழ் உலகம் இழந்தது.

3. புதுமைப்பித்தன் சிறுகதைகள்

தமிழ்ச் சிறுகதையுலகிலே புதுமைப்பித்தனுடைய இடத்தை உறுதிசெய்வது அவ்வளவு கடினமான செயற்பாடல்ல. தமிழ்ச் சிறுகதையின் தந்தை வ.வே.சு. ஐயர் என்று கூறினால், தமிழ்ச் சிறுகதைக்குப் புத்துயிரும் புதுவடிவுங் கொடுத்ததோடல்லாமல் அதற்கு ஓர் இலக்கிய உயர்விடத்தையும் கொடுத்தார் புதுமைப்பித்தன் எனக் கூறலாம். அவருடைய வரலாற்றாசிரியர் சிதம்பர ரகுநாதன் அவர் பற்றிப் பின்வருமாறு கூறுகிறார்:

“புதுமைப்பித்தன் தமிழ்ச் சிறுகதை வளர்ச்சியிலும் வரலாற்றிலும் ஒரு மைல்கல். ஒரு திருப்புமுனை, ஒரு சகாப்தம். அதில் சந்தேகம் இல்லை. எவ்வாறு பாரதி தமிழ்க் கவிதை உலகில் நடை, வடிவம், உள்ளடக்கம் முதலியவற்றில் புதியன புகுத்தி இருபதாம் நூற்றாண்டின் கவிதைக்குத் தலைமகனாக விளங்கினாரோ அதேபோல் தமிழ்ச் சிறுகதை இலக்கியத்திற்குச் சிறப்புமிக்க தலைமகனாக விளங்கியவர் புதுமைப்பித்தன்.”

கு. அழகிரிசாமி தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றிலே புதுமைப்பித்தனுடைய இடம் எப்படிப்பட்டது என்பதைப் பின்வருமாறு கூறுகின்றார்:

“இருபதாம் நூற்றாண்டின் தமிழ்க் கவிதைக்குப் புதுமையும் புத்துயிரும் கொடுத்தவர் பாரதி. தமிழ் வசனத்திற்குப் புதுமையும் புத்துயிரும் கொடுத்தவர் புதுமைப்பித்தன். ஆனால் பாரதிக்கு முன் தமிழில் மிகச்சிறந்த கவிச் செல்வங்கள் இருந்தன. புதுமைப்பித்தனுக்கு முன் மிகச்சிறந்த வசனச் செல்வங்கள் இருந்தன என்று சொல்ல முடியாது. புதுமைப்பித்தனின் இலக்கியம் தமிழ் நாட்டு வசன இலக்கியத்தின் சொத்து. அவர் வசன இலக்கிய மன்னர்.”

தமிழ்ச் சிறுகதையின் பொருள், வடிவம், நடை ஆகியவற்றில் புதுமை புகுத்தியவர் அவர். “சாப விமோசனம்” கதையினை வகைமாதிரியாகக் கொண்டு இதனை விரிவாக நோக்கலாம்.

3.1. “சாப விமோசனம்” கதையின் பொருள்

முதன்முறையாகச் சமூகச் சிக்கல்களைத் துணிச்சலுடன் சிறுகதைகளில் கையாண்டவர் புதுமைப்பித்தன். நிமிர்க்கையும் துணிச்சலும் புதுமைப்பித்தனுடைய கருத்துக்கூறலில் இருப்பது போல அவருடைய படைப்புகளிலும் காணப்பட்டன.

“பேரளவு துன்பத்தின் சாயை படியாது வெறும் உயிர்ப் பிண்டமாக வாழ்ந்த ஒரு வாலிபன், திடீர் என்று உலகத்தின் இயல்பாக இருந்துவரும் கொடுமைகளையும் அநீதிகளையும் சமூகத்தின் வகரவிசித்திரங்களையும் கண்டு, ஆவேசமாக, கண்டதைத் தன் மன இருட்டில் தோய்த்துச் சொன்ன பேய்க்கனவுகளாகும்.”

என்று 1947இல் அவர் தன் கதைகளைப் பற்றிக் கூறியுள்ளார். அவர் எழுதிய 103 கதைகளிலும் இந்தப் பேய்க்கனவுகளைச் சொல்லும் துணிச்சல் வரிகள் தான் ஒன்றின்பின் ஒன்றாகத் தொடர்கின்றன என்று கூறலாம். இலக்கிய கர்த்தா சிங்காரவேலுவைப் பற்றிய கதையில் ('கடிதம்') "முக்கால்வாசிப் பேருக்கு அழகு என்பது என்னவென்று தெரியாது. சிலருக்கு அழகாய் இருக்கிறது என்று முதலில் சொல்வதற்கு தைரியம் இல்லை" என்று கூறத்தக்க சமூகந்தான் புதுமைப்பித்தன்முன் இருந்த சமூகம்.

‘சிக்கறுக்க வந்தோர் சேதி புரியாமல்
வக்கரித்த புத்தி வழிமாறிப் போனமனம்
கொக்கரிக்க, கூடி கூனல் மனுசரெல்லாம்
பொக்கை முழம்போடும் புன்மை இயல்பம்மா
வையாம் சமைக்கவந்தோர் வளமை புரியாமல்
பொய்யிற் குளித்துவிஷப் புகைமண்டுங் கேவியம்பு
நொய்யால் மனுஷர்விட நூறாய்க் குமைபுதம்மா.”

என்று ஒரு கவிஞர் கூறியதைத்தான் புதுமைப்பித்தன் காரண காரிய அடிப்படையில் தன் கதைகளிலே வெளிக்கொணர்விறார். உலகிலே வாழும் மனிதன் எந்தக் கேட்டுக்குப் போய்விட்டான் என்ற குமுறல் வரிதான் சொ.வி.யின் ஒவ்வொரு கதைக்குப் பின்னும் வியாபித்திருக்கின்றது. துன்பம், முடியாத சோகம், நம்பிக்கை, வறட்சி என்பனவற்றாலே தாக்குண்டவர்களையே அவர் படைத்தார். இல்லாமையின் விளைவுகள் அவருடைய கதைப்பொருளாக அமைந்தன. 'ஒரு நாள் கழிந்தது' என்ற கதையில் வரும், "நடு மத்தியில் இரண்டாகக் கிழிந்து ஒரு கோடியில் மட்டும் ஒட்டிக்கொண்டிருந்த கோரைப்பாயை" சேர்த்துப் பொருத்தி அதில் உட்கார்ந்து அன்று பிரம்மப் பிரயத்தனத்திற்கும் மேலான முயற்சியால் கிடைத்த ஒரு எட்டணாவைப் புரட்டிப் பார்த்துக்கொண்டிருந்த சாகாவரம் பெற்ற கதைகளும் எழுதும் முருகதாசர் முதல், 'பொன்னகரம்' கதையில் வரும், விபத்தில் அடிபட்டுக்கிடக்கும் கணவனுக்குப் பாற்கஞ்சி வார்க்க இருளில் மறைந்து முக்கால் ரூபாய் சம்பாதித்து விட்ட அம்மாளு வரையில் இந்த இல்லாமை உலகத்தின் படைப்புகளாக அமைந்துள்ளன.

புதுமைப்பித்தனின் 'சாப விமோசனம்' கதை இன்னொரு வகையான கதைப்பொருளைக் கொண்டுள்ளது. "பழைய கதைகளை எடுத்துக்கொண்டு இஷ்டமான கோணங்களிலெல்லாம் நின்றுகொண்டு பார்க்க எங்களுக்கு உரிமை உண்டு" என்ற அவரது கருத்துக்கேற்பப் பல கதைகள் எழுதியுள்ளார். கருத்தில் புதுமைக் கடவுளைப் படைத்த சிற்பி தன் படைப்பின் அழகை அனுபவிக்கத் தெரியாத சனங்கள் அதன் காலில் விழுந்து வணங்குவதைக் கண்டு நரக வேதனைப்படுகின்றான் ('சிற்பியின் நரகம்'), அகலிகையின் தவறை மன்னித்து அவளுக்குப் புத்துயிரளித்த இராமன் தவறு செய்யாத சீதையை அவமதித்து அக்கினியில் பிரவேசிக்கச் செய்தான் எனக்கேட்ட அகலிகை மீண்டும் கல்லானாள் ('சாப விமோசனம்'), பொதுப் பணத்தைக் கையாடிய மாணிக்கவாசகப் பெருமான் நிரியைப் பரியாக்கி ஒரு பித்தலாட்டம் செய்தற்குப் பாண்டியனிடம் அடிவாங்கினார் ('அன்று இரவு'). இவை போன்ற கதைகள் பழைமையைப் புதிய காலத்தோடொட்டிப் பார்ப்பனவாயுள்ளன. அகல்யை பற்றி வால்மீகி தொடக்கம் புதுமைப்பித்தன் வரை எழுதியுள்ளனர். அவர்கள் அகல்யை பற்றிக் கூறிய கருத்துப் பின்வருமாறு:

வால்மீகி : வழுக்கி விழுந்த சகோதரி.

கம்பன் : ஏதோ தெரியாமல் நடந்துவிட்டது.

வே.ப.சு : பேதைப் பெண்

ச.து.யோகி : உள்ளத்தாலும் உடலாலும் அப்பழுக்கற்றவள்

புதுமைப்பித்தன் படைத்துள்ள அகல்யை கற்புக்குப் புதிய விளக்கம் சொல்கின்றது. கதையின் முடிவுநிலையில்,

"குற்றத்தின் பாரமே உருவாக இந்திரன் நிற்கிறான். "அப்பா இந்திரா! உலகத்துப் பெண்களைச் சற்று சகோதரிகளாக நினைக்கக்கூடாதா?"

"கண்ணே அகல்யா, அந்தச் சமயத்தில் உனது உடலுமா உணர்ச்சியுற்ற கல்லாய்ச் சமைந்துவிட்டது?" என்று அவள் தலையைத் தடவிக் கொடுக்கிறார்.

அவர் மனத்தில் ஒரு சாந்தி.

ஒரு புதிய உண்மை.

‘உணர்ச்சி தேவனையும் மிருகமாக்கிவிடுகிறது. மனத் தூய்மையில் தான் கற்பு. சந்தர்ப்பத்தில் உடல் களங்கமானால் அபலை என்ன செய்யமுடியும்?’

புதுமைப்பித்தனின் அகல்யை அவர் கற்புக்குக் கொடுக்கும் விளக்கத்துக்கேற்பக் கற்புடையவளாகச் சித்திரிக்கப்படுகின்றாள். அவருடைய “அகல்யை” கதையின் வளர்ச்சியும் நிறைவுமாக “சாபவிமோசனம்” கதை அமைகின்றது. “சாபவிமோசனம்” கதையின் பொருள் ஏற்கனவே குறிப்பிட்ட அகல்யைக் கதையும் பெண் சுதந்திரக் கருத்துமாகும். இளவல் இராமனின் பாத தூளி பட்டு அகலிகை சாபவிமோசனம் பெற்ற பின்னர் இராமனும் சீதையும் மணம் முடித்தனர். காட்டுக்குச் சென்று திரும்புகின்றனர்.

சீதையும் ராமனும் தன்னைப் பார்க்க வருவார்கள் என்று அகலிகை உள்ளம் பூரித்தாள். வரவேற்பு ஆரவாரம் ஒடுங்கியதும் அவர்கள் இருவரும் பரிவாரம் இன்றி வந்தார்கள்.

அவ்வாறு வந்தபொழுது “ராமனை அழைத்துக்கொண்டு கோதமன் வெளியே உலாவச் சென்றுவிட்டான். தன்கருப்பையில் கிடந்து வளர்ந்த குழந்தையால் சுரக்கும் ஒரு பரிவுடன் அகலிகை அவளை உள்ளே அழைத்துச் சென்றாள்.” இருவரும் உரையாடியதை புதுமைப்பித்தன் பின்வருமாறு கூறுகிறார்:

ராவணன் தூக்கிச் சென்றது, துன்பம், மீட்பு எல்லாவற்றையும் துன்பக்கறை படியாமல் சொன்னாள் சீதை. ராமனுடன் சேர்ந்துவிட்ட பிறகு துன்பத்துக்கு அவளிடம் இடம் ஏது? அக்கினிப் பிரவேசத்தைச் சொன்னாள். அகலிகை துடித்துவிட்டாள்.

“அவர் கேட்டாரா? நீ ஏன் செய்தாய்?” என்று கேட்டாள்.

“அவர் கேட்டார்; நான் செய்தேன்” என்றாள் சீதை, அமைதியாக.

“அவன் கேட்டானா?” என்று கத்தினாள் அகலிகை; அவள் மனசில்

கண்ணகி வெறி தாண்டவமாடியது.

கதை “அகலிகை மீண்டும் கல்லானாள்” என்று முடிவடைகின்றது. ராமன் சீதையை அக்கினிப்பிரவேசம் செய்யக்கேட்டது பெண்ணுக்கு இழைக்கப்பட்ட அநீதி என அகலிகை எண்ணினாள். பெண் சுதந்திரம் பற்றி பாரதி அந்தக் காலத்திலே தான் பாடல்கள் பாடினாள். புதுமைப்பித்தன் அகலிகை மூலமாக அதனை வெளியிடுகிறார். பழைமைக்குப் பழைமையாகவும் புதுமைக்குப் புதுமையாகவும் “சாபவிமோசனம்” கதை விளங்குகின்றது.

3.2 “சாப விமோசனம்” கதையின் வடிவம்

சிறுகதையின் வடிவம் பற்றி விமரிசகர்கள் விரிவாகக் கூறியுள்ளனர். சிறுகதை என்பதனால் எடுத்துக்கொண்ட பொருளை மிகவும் சுருக்கி எழுதவேண்டுமென்பதல்ல என்பது ஒரு கருத்தாகும். சிறுகதையாரியருக்கு வடிவச் சுதந்திரம் உண்டு. சிறுகதை வடிவம் இதுதானென்று கூறிவிடமுடியாது. ஒரு குறிப்பிட்ட நிகழ்ச்சியை அல்லது நொடிப்பொழுதை மட்டுமே சிறுகதை சித்தரிக்கவேண்டுமென்ற வரைவிலக்கணம் மீறப்படலாம் என்பதை இதன்மூலம் நாம் உணருகிறோம். பல நிகழ்ச்சிகளைச் சிறுகதையிலே திறமையுடன் கையாளலாம். இதில் எழுத்தாளனின் திறமையிற்றான் கதையின் வெற்றி தங்கியுள்ளது. Washington Irwin இன் Rip Van Winkle கதையில் வருவதுபோல் ஒரு வாழ்நாள் முழுவதுமே கூடச் சித்தரிக்கலாம். “தேவையற்ற வெளி நிகழ்ச்சிகளைக் கதையுட் கொண்டு வராமையும், தனிநல அக்கறையின் இறுக்கமும் இக்கதையின் வெற்றிக்குக் காரணங்கள்” என அறிஞர்கள் கூறுவர். பல ஆண்டுகள் நீடிப்பதாக எழுதப்பட்ட மாப்பசானின் “லா பருரே” என்ற துயரக் கதையிலும் எல்லா நிகழ்ச்சிகளும் ஒரு குறிப்பிட்ட முக்கிய உட்கோளைச் சுற்றியே பின்னப்பட்டன. “வென்றிலன் என்றபோதும்” என்ற சிதம்பர ரகுநாதனின் கதையிலும் வில் வளைத்து தொடக்கம் பாரதப்போரின் 18ஆம் நாள் போர் வரையும் கூறியபோதும் திரௌபதியின் மனநிலையைச் சுற்றியே கதை அமைக்கப்பட்டிருத்தலைக்காணலாம். “சாப விமோசனம்” கதை வடிவமும் இத்தகையதே.

அகலிகை கல்லாயிருக்கிறாள். கோதமன் புற்றாயிருக்கிறான். “இப்படியாக ஊழி பல கடந்தன, தம்பதிகளுக்கு.” இராமனின்

காற் புழுதி பட்டு அகலிகை உயிர்க்கிறாள். இதனை ஆசிரியர் பின்வருமாறு சுவையாகக் கூறுகிறார்:

ஓட்டம் புழுதியைக் கிளப்புகிறது. முன்னால் ஓடிவருகிறான் லஷ்மணன். துரத்தி வருபவன் ராமன். புழுதிப்படலம் சிலையின் மீது படிக்கிறது....

என்ன உத்ஸாகமோ என்று உள்ளக் குதூகலிப்புடன் திரும்பிப் பார்க்கிறார் விசுவாமித்திரர். பார்த்தபடியே நிற்கிறார். புழுதிப்படலம் சிலையின்மீது படிக்கிறது.

எப்போதோ ஒருநாள் நின்று கல்லான இதயம் சிலையுள் துடிக்கிறது. போன போன இடத்தில் நின்று இறுகிப்போன ரத்தம் ஓட ஆரம்பிக்கிறது. கல்லில் ஜீவ உஷ்ணம் பரவி உயிருள்ள தசைக்கோளமாகின்றது. பிரக்ஞை வருகிறது. கண்களை மூடித் திறக்கிறாள் அகலிகை. பிரக்ஞை தெரிகிறது. சாப விமோசனம்! சாப விமோசனம்!

அகலிகை சாப விமோசனம் பெற்ற பின்னர் இராமன் மிதிலையில் வில் முறித்து சீதையை திருமணம் செய்கிறான். அயோத்தியில் அரசியல் சூழ்ச்சி நடைபெறுகிறது. இராமனும் சீதையும் காட்டுக்குச் செல்கின்றனர். பதினான்கு ஆண்டுகள் கழிகின்றன. இப்படியாக ஒரு நீண்ட காலத்தை உள்ளடக்கியதான கதையாக “சாபவிமோசனம்” அமைகின்றது. அகலிகையின் மனநிலையைச் சுற்றியே கதை அமைகின்றது.

புதுமைப்பித்தனுடைய கதை வடிவங்களுள் (1) முதல், நடு, முடிவு உடைய கதை வடிவம் (2) முடிவு இல்லாதது போலமைந்த கதை வடிவம் (3) தொடக்கம், முடிவு எதுவுமேயில்லாத கதை வடிவம் (4) ஒரு காட்சி, ஓர் அருட்டுணர்வு, ஒரு நிகழ்ச்சி பற்றிக் கூறும் கதை வடிவம் (5) நீண்டகால நிகழ்வுகளை அடிப் படையாகக் கொண்ட கதை வடிவம் என்பனவற்றை இனங்காணக் கூடியதாயுள்ளது. இவற்றுக்கு எடுத்துக்காட்டுகளாகப் பின்வரும் கதைகளைக் குறிப்பிடலாம்: (1) “கலியாணி” - முதல் நடு முடிவுடைய கதை (2) “சிற்பியின் நரகம்” - முடிவு இல்லாதது போலமையும் கதை (3) “இது மெசின் யுகம்” - தொடக்கம் முடிவு எதுவுமே இல்லாத கதை, ஒரு காட்சியின் அருட்டுணர்வாக அமைந்துள்ளது. (4) “தெருவிளக்கு” - புதுமையில் காணும்

தனிமை உணர்ச்சியினைச் சித்திரிக்கின்றது. (5) “சாப விமோசனம்.”

புதுமைப்பித்தனின் ஒரு வகைக் கதை வடிவத்துக்கு எடுத்துக் காட்டாக அமையும் “சாப விமோசனம்” அவருடைய “அகல்யை” கதையின் தர்க்கரீதியான வளர்ச்சியாகவும் முடிவாகவும் அமைகின்றது.

3.3. “சாப விமோசனம்” கதையின் நடை

புதுமைப்பித்தன் எப்படிப் புதுமை நோக்கும் கற்பனையுங் கொண்ட கதைகளை எழுதினாரோ அப்படியே அவற்றிற் கேற்றதொரு வசனநடையையும் ஆக்கிக்கொண்டார். தமிழ் உரைநடையை வெகு லாவகமாகத் தன் கருத்துக்கும் சிந்தனைக்கும் ஏற்றபடி ஒரே சுருதியில் பேசிக் கொண்டிராது சந்தர்ப்பம், சமயம், பாத்திரம் ஆகியவற்றிற்கேற்ப சுருதி மாற்றி, கவிதையில் உள்ளன போன்ற தாள, லயம், உணர்ச்சி ஆகியன தோன்ற ஓடவிடும் தன்மையினைப் புதுமைப்பித்தனின் கதைகளில் காணமுடிகின்றது. இது பற்றி சென்னைப் பல்கலைக்கழகத் தமிழ்ப் பேராசிரியர் முனைவர் வீ. அரசு “தமிழ்ப் புனைவு மொழியும் புதுமைப்பித்தனும்” என்ற தலைப்பில் அவர் தொகுத்த புதுமைப்பித்தன் கதைகள் மணிக்கொடிக் கதைகள் என்னும் நூலுக்கு எழுதிய முன்னுரையில் பின்வருமாறு கூறுகிறார்:

“இருபதாம் நூற்றாண்டின் முதல் முப்பது ஆண்டுகளில் தமிழ்ப் புனைகதை உருவாக்கம் அதன் நிறைவை அடைந்தது. செய்யுள் மொழி உரைநடைக்கான மொழியாக வடிவம் பெற்றது. இவ்வகை வளர்சிதை மாற்றத்தில் முழுமையான புனைவு சார்ந்த மொழி புதுமைப்பித்தனால் உரைநடையில் சாத்தியமாயிற்று. 1930-40ஆம் ஆண்டுகளில், தமிழ்ப்புனைவு மொழியின் போக்கைத் தீர்மானித்தது புதுமைப்பித்தனின் புனைவு மொழியே.”

அரசு குறிப்பிடும் “செய்யுள் மொழி உரைநடைக்கான மொழியாக வடிவம் பெற்றது” என்ற கூற்றுக்கேற்ப புதுமைப்பித்தனின் “சாப விமோசனம்” கதையில், ஏனைய பல சிறுகதைகளில்

இடம்பெறுவது போல, கவிதை நடை இடம்பெறுவதைக் காணலாம். "சாப விமோசனம்" கதை தொடங்கும்போதே வாசகரை ஈர்க்கக்கூடிய அழகிய சொல்லாட்சியினையும் நடையினையும் கையாளுகிறார்:

"சாலையிலே ஒரு கற்சிலை. தளர்ந்து நொடிந்துபோன தசைக் கூட்டத்திலும் வீரியத்தைத் துள்ளவைக்கும் மோகன வடிவம். ஓர் அபூர்வ சிற்பி பூலோகத்தில் இதற்காகவென்றே பிறந்து தன் கனவையெல்லாம் கல்லில் வடித்துவைத்தானோ என்று தோன்றும் அவ்வளவு லாகிரியை ஊடுவது. ஆனால் அந்தப் பதுமையின் கண்களிலே ஒரு சோகம். சொல்லில் அடைபடாத சோகம். மிதந்து, பார்க்கிறவர்களின் வெறும் தசை ஆசையான காமத்தைக் கொன்று அவர்களையும் சோகத்தில் ஆழ்த்துவது. அது சிற்பியின் அபூர்வக் கனவு அன்று. சாபத்தின் விளைவு. அவள்தான் அகலிகை."

சிலையின் கலையினைத் தன் சொற்களுக்குள் வாங்கி வசனங்களாகத் தந்துள்ளார் சொ.வி. கவிஞர்கள் கவிதையிலே கையாடும் உவமைகளை உரைநடையிலே அவர் தருவதை "சாப விமோசனம்" கதையிலே நாம் காணமுடிகின்றது:

"பொழுது சாய்ந்து ரேகை மங்கிவிட்டது. இருவர் சரபு நதிக்கரை ஓரமாக அயோத்தியை நோக்கி வந்து கொண்டிருக்கிறார்கள்.

பதினான்கு வருஷங்கள் ஓடிக் கால வெள்ளத்தில் ஐக்கியமாகி விட்டன.

அவர்கள் பார்க்காத முனிபுங்கவர் இல்லை; தரிசிக்காத சேஷத்திரம் இல்லை.

ஆனால் மனநிம்மதி மட்டிலும் அவர்களுக்கு இல்லை.

வலுவற்றவனின் புத்திக்கு எட்டாது நிமிர்ந்து நிற்கும் சங்கரனுடைய சிந்தனைக் கோயில் போல, தடமற்றவர்களின் கால்களுக்குள் அடைபடாத கைலையங்கிரியைப் பனிச் சிகரங்களின்மேல் நின்று தரிசித்தார்கள்.

தமது துன்பச் சுமையான நம்பிக்கை வறட்சியை உருவகப்படுத்தின. பாலையைத் தாண்டினார்கள்.

தம் உள்ளம்போலக் கொழுந்துவிட்டுப் புகைமண்டிச் சாம்பலையும் புழுதியையும் காக்கும் எரிமலைகளை வலம்

வந்து கடந்தார்கள்.

தமது மனம்போல ஓயாது அலைமோதிக்கொண்டு கிடக்கும் சமுத்திரத்தின் கரையை எட்டிப் பின்னிட்டுத் திரும்பினார்கள். தம் வாழ்வின் பாதை போன்ற மேடு பள்ளங்களைக் கடந்து வந்துவிட்டார்கள்.”

இவ்வாறு உவமைகளை அடுக்கிக் கதையின் ஒரு காட்சியினைச் சித்திரிக்கிறார்.

புதுமைப்பித்தன் தன் கதைகளிலே திருநெல்வேலி மாவட்டத் தமிழைப் பயன்படுத்தினார். ஆனால் “சாப விமோசனம்” எவ்வித மாவட்டத் தமிழிலும் எழுதப்படக்கூடியதல்ல. வரலாற்றடிப்படையிலே அமையும் இக்கதைக்கு மிகச் சிறப்பான இலக்கியத் தமிழ் நடையினைப் பயன்படுத்தியுள்ளார்.

சமூகத்தின் ஊழல்கள், ஊறிப்போய்க் கிடந்த மூடநம்பிக்கைகள் ஆகியனவற்றைத் தகர்த்தெறிய அங்கத வடிவில் தன் கதைகளைப் புதுமைப்பித்தன் அமைத்தார். அதற்கேற்றபடியான ஓர் ஏளனச் சுவை சொட்டும் உரைநடையையும் கையாண்டார். சமய நம்பிக்கையில்லாத புதுமைப்பித்தன் அப்படியான விடயங்கள் வரும்போது ஒரு ‘கிண்டல்’ நடையினைக் கையாள்வார். “புதிய கந்த புராணம்” என்றொரு கதை எழுதியுள்ளார். அக்கதையினை தற்சிறப்புப் பாயிரம், நாட்டுப்படலம், ஆற்றுப் படலம், நகரப் படலம், திருஅவதாரப் படலம், திருமணப் படலம், திருவுலாப் படலம் எனப் பாகுபடுத்தி, முற்றிலும் அங்கதச் சுவையுடன் எழுதியுள்ளார். எடுத்துக்காட்டாக நாட்டுப்படலத்தினைப் பார்க்கலாம்:

“திருநெல்வேலி ஜில்லா மூன்று விஷயங்களுக்குப் பிரசித்தி பெற்றது. ஒன்று சிவன் என்ற ‘பிறவாத் பெம்மான்’ பிறந்தது அங்கு. இரண்டாவதாகத் தென்றல் பிறந்தது அங்கு. மூன்றாவதாகத் தமிழ் பிறந்ததும் இங்குதான். இந்த மூன்று பெருமையிலேயே 20ஆம் நூற்றாண்டு வரை திருநெல்வேலி ஜில்லா மெய்யறந்து இருந்தது.

துன்பம் தொடர்ந்துவரும் என்பது பழமொழி. புகழும் பெருமையும் அப்படித்தான் போலிருக்கிறது. 20ஆம்

நூற்றாண்டிலே உலகமகா யுத்தம் நடந்து கொண்டிருக்கும் பொழுது இந்தப் பொல்லாத அதிர்ஷ்டம் மறுபடியும் திருநெல்வேலியைத் தாக்கிற்று. இந்த முக்கியமான சம்பவம் என்னவெனில் கந்தப்பிள்ளை 1916ஆம் வருடம் திருநெல்வேலியில் திரு அவதாரம் செய்ததுதான்.”

இதே மாதிரியான அங்கத நடையினை “சாப விமோசனம்” கதையிலும் ஆசிரியர் பயன்படுத்துகிறார்.

“வலுவற்றவனின் புத்திக்கு எட்டாது நிமிர்ந்து நிற்கும் சங்கரனுடைய சிந்தனைக் கோயில் போல, தடமற்றவர்களின் கால்களுக்குள் அடைபடாத கைலையங்கிரியைப் பனிச் சிகரங்களின்மேல் நின்று தரிசித்தார்கள்.”

என்னும் அடிகளிலுள்ள அங்கதச்சுவையினை இலகுவிலே உணர்ந்துகொள்ளலாம்.

4. நிறைவுரை

தமிழுக்குப் புதுமை சேர்த்தவர்கள் வரிசையிலே சிறப்பான இடத்தைப் பெறுபவர் புதுமைப்பித்தன். பாரதிதாசன் ‘மணிக்கொடியில்’ கவிதைகள் எழுதியபோது புதுமைப்பித்தனும் கதைகள் எழுதினார். இருவரும் சாகா வரம் பெற்றவர்கள். எனினும் புதுமைப்பித்தன் கதைகளிலே ஒரு முக்கியமான குறைபாடு உண்டு. அவருடைய கதைகள் நம்பிக்கை வறட்சியைக் கூறினவேயொழிய மக்களுக்கு நம்பிக்கையூட்டும் பணியினை அவர் கதைகள் அறவே செய்யவில்லை. அவர் ஆவேசத்துடன் எழுதிய பிரச்சினைகளுக்கு ஏதாவது தீர்வுண்டா என்பது பற்றி அவருடைய கதைகள் கூறவில்லை.

பேராசிரியர் அருணாசலம் சண்முகதாஸ்

யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகத் தகைசார் வாழ்நாட் பேராசிரியர். புதுமைப்பித்தன் கதைகள் பற்றி இலங்கைப் பல்கலைக் கழகத்திலும் (பேராசிரியர்) யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகத்திலும் பல நூறு மாணவர்களுக்குக் கற்பித்துள்ளார். தற்போது யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழக ஊடக வளங்கள் மற்றும் பயிற்சி நிலையத்தின் இயக்குநராகப் பணியாற்றுகிறார்.

கு.ப.ராஜகோபாலனின் “சிறிது வெளிச்சம்”

1. முன்னுரை:

1905 ஆம் ஆண்டு சுப்பிரமணியபாரதியார் எழுதிய ‘துளசிபாய்’ என்ற சிறுகதையைத் தமிழின் முதலாவது நவீன சிறுகதையாகக் கொண்டால், தமிழில் நவீன சிறுகதை நூறாண்டைக் கடந்து தன் ஆரோக்கியமானகாலடிகளைஎடுத்து வைத்துள்ளது. சுப்பிரமணிய பாரதியாரைத் தொடர்ந்து வ.வே.சு. ஐயர் (1915), அ. மாதவையா (1925) ஆகியோர் இத்துறையில் தம் பங்களிப்பினைத் தந்துள்ளனர். நவீன சிறுகதையுருவம் தமிழில் பூரணமாகத் தெரிவதையும் வேருன்றுவதையும் காரணமாகக் கொண்டு வ.வே.சு. ஐயரின் ‘குளத்தங்கரை அரசமரத்தினை’ தமிழின் முதலாவது சிறுகதையாகக் கொள்ளும் மரபு நிலவி வருகின்றது. ஆனால் தமிழில் சிறிய கதை முயற்சிகள் 1905 ஆம் ஆண்டிற்கு முன்னரேயே ஈழத்தவர்களால் அத்திவாரமிடப்பட்டுள்ளது. 1860 களில் ஈழத்தின் முதலாவது தமிழ்ப் பத்திரிகையான உதயதாரகையின் ஆசிரியராக விளங்கிய ஜே.ஆர். ஆனால்ட் சதாசிவம்பிள்ளை நல்ல சில சிறுகதைகளை எழுதியுள்ளார். அவை ‘நன்னெறிக்கதாசங்கிரகம்’ என்ற பெயரில் தொகுதியாக வெளிவந்துள்ளன. அதேபோல 1875 இல் சந்தியாகோ சந்திரவர்ணம்பிள்ளை ‘கதாசிந்தாமணி’ என்றொரு கதைத் தொகுதியையும், தம்பிமுத்துப்பிள்ளை என்பார் ‘ஊர்க்கதைகள்’ என்றொரு தொகுதியையும் வெளியிட்டுள்ளனர். எனவே ஈழத்துத் தமிழ்ச்சிறுகதை மூலவர்கள் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் இறுதிப்பகுதியிலேயே மரபு வழியை மீறி, ஆரம்பச் சிறுகதைகளைப் படைத்துள்ளனர் எனத் துணியலாம்.

'தமிழ்ச் சிறுகதையை வ.வே.சு. ஐயர் போன்றோர் கருதிய இலக்கிய வடிவத்தினின்றும், கல்கி போன்றோர் கருதிய பொழுதுபோக்கு உருவத்தினின்றும் நீக்கி கலை வடிவமாக்கிய பெருமை மணிக்கொடிக்காரர்களைச் சேர்ந்ததாகும்' என மாலன் தனது 'அன்று' என்ற தொகுப்பில் குறிப்பிடுவது ஏற்புடையதாகும். சிறுகதைத்துறையின் பன்முக வளர்ச்சியை முன்னெடுத்துச் செல்லும் சாதனமாக 'மணிக்கொடி' என்ற பத்திரிகை அமைந்தது. 'முதன் முதல் நிறுவன ரீதியாகப் புனைகதை வளர்ச்சிக்கு இடம் கொடுத்தது மணிக்கொடி. அக்காலத்திலிருந்து சூழ்நிலையில் இலக்கியப் பரிசோதனைகளை நடத்துவதற்குக் களமாக இருந்தது மணிக்கொடியே. மணிக்கொடி தமிழ்ச் சிறுகதை வரலாற்றில் மிக முக்கியமான ஒரு காலகட்டமாகும்' என நம்நாட்டு விமர்சகர் கா. சிவத்தம்பி குறிப்பிட்டுள்ளார். 1933, செப்டெம்பர் மாதத்திலிருந்து 1936 வரை மூன்றாண்டுகள் வெளிவந்த மணிக்கொடிச் சஞ்சிகை தமிழ்ச் சிறுகதைத் துறைக்கு ஆற்றிய பங்கும் பணியும் அளவிட முடியாதது. (அதே போல ஈழத்தில் 1946 இலிருந்து 1948 வரை வெளிவந்த 'மறுமலர்ச்சி' சஞ்சிகையின் புனைகதையாக்கப் பணியையும் குறைத்து மதிப்பிட்டுவிட முடியாது.) 'தமிழ்ச் சிறுகதை வரலாற்றில் இத்தகைய மிகச்சிறப்பானதோர் இடத்தைப்பெறும் மணிக்கொடியில் சிறுகதை எழுதியவர்களில் புதுமைப்பித்தனுக்கு அடுத்த நிலையில் வைத்துப் போற்றப்படுபவர் கு.ப.ராஜகோபாலன்' என்பது சிறுகதை வரலாற்றினை ஆராய்வோரது முடிவாகும். (டாக்டர் இரா.மோகன்) கு.ப.ரா. மணிக்கொடிக் குழுவின் படைப்பாளிகளில் முக்கியமானவர்.

2. கு.ப.ரா.வின் வாழ்க்கை

1902 ஆம் ஆண்டு ஜனவரி மாதத்தில் கும்பகோணத்தில் கு.ப.ராஜகோபாலன் பிறந்தார். அவர் தெலுங்கு அந்தணர் வகுப்பினைச் சேர்ந்தவர். அவரது தந்தையார் பட்டாபிராமையர் தென்னிந்தியப் புகையிரதத் திணைக்களத்தில் பணியாற்றியமையால், தனது இளவயதில் திருச்சியில் கொண்டையம்பேட்டைக் கிராமத்துப் பாடசாலையில் கல்வி கற்றார். ஆங்கிலம், தெலுங்கு, சமஸ்கிருதம், வங்காளம், தமிழ் ஆகிய மொழிகளில் நல்ல தேர்ச்சி

பெற்றிருந்தார். தந்தை இறந்ததும் திருச்சியைவிட்டு விலகி, கும்பகோணம் மீண்டு வந்த கு.ப.ரா. அங்கு பட்டதாரியானார். அவருடைய இட்டமான நண்பராகச் சிறுகதைப் படைப் பாளியான ந. பிச்சமுர்த்தி விளங்கினார். 1926 இல் கு.ப.ராவின் திருமணம் நடந்தது. அவ்வேளை மதுரையில் 'ரெவின்யூ இன்ஸ்பெக்டராக' வேலை பார்த்து வந்தார். 32வது வயதில் திடீரெனக் கண்பார்வை குறைந்துவிட்டதால் அரசாங்கப் பணியைத் தள்ளிவிட்டு, சிகிச்சைக்காகக் கும்பகோணம் மீண்டார். அங்கு சிகிச்சையின் பயனாக அவருக்கு மீண்டும் கண்பார்வை கிடைத்தது. அதன் பின்னர் அவர் வகித்த அரசு பணி கிடைக்கவில்லை. முழுநேர எழுத்தாளராகச் சென்னையில் குடியேறித் தன் வாழ்க்கையைத் தொடங்கினார். அவரது வாழ்க்கை துன்பமும் வறுமையும் நிறைந்ததாக இருந்தது. சென்னை வாழ்க்கையின் போது பாரததேவி என்ற பத்திரிகையின் துணை ஆசிரியராகச் சில காலமும், கிராம ஊழியன் பத்திரிகையின் ஆசிரியராகச் சில காலமும், மறுமலர்ச்சி நிலையம் என்ற புத்தகசாலை ஒன்றின் நடாத்துனராகச் சில காலமும் இருந்துள்ளார். அக்கால வேளைகளிலும் அவர் தன் படைப்புகளால் மணிக்கொடி, கலைமகள், சுதந்திரச்சங்கு, சூறாவளி, ஹனுமான், ஹிந்துஸ்தான் முதலான பத்திரிகைகளை அலங்கரித்துள்ளார். 1932ஆம் வயதிலிருந்து அவர் 1944 இல் மரணமடையும் வரை எழுதுவதில் தன் படைப்புக்களை தவழவிட்டார். அவர் எழுதத் தொடங்கிய காலம் பிந்திய வயதிலாயினும் பத்தாண்டுகளில் இந்தப் படைப்பாளி நிறையவே ஆரோக்கியமான எழுத்துக்களால் சாதித்தவை அவரை என்றும் தமிழுலகில் நினைவு கொள்ள வைத்திருக்கின்றன. இலக்கியம் வறுமையைத் தான் கொடுக்கும். அதைப் பொழுதுபோக்காகவே வைத்துக்கொள்' என்று தன் இறுதி நாட்களில் புதுமைப்பித்தன் சிதம்பர ரகுநாதனுக்குக் கூறியவை கு.ப.ராவுக்குச் சாலவும் பொருந்தியது. இறுதி காலத்தில் கடும் நோய் வாய்ப்பட்டுக் கிடந்தபோது அவரைக் காப்பாற்ற நண்பர்கள் முயன்றனர். அவர்களுக்கு அவர் கூறிய வார்த்தைகள், 'Let me die a peaceful death' என்பதாகும். மரணத்தையும் இப்படைப்பாளி தைரியமாகவே தழுவிக் கொண்டார்.

3. கு.ப.ரா. வின் படைப்புலகம்

கு.ப.ரா. தன் முழுநேர வாழ்க்கையையும் உழைப்பையும் எழுத்திற்காகவே செலவிட்டார். கல்வி கற்கின்ற காலத்திலேயே கலை இலக்கியத்தில் அவருக்குப் பெரும் ஈடுபாடிருந்தது. கு.ப.ரா தன் எழுத்துலகக் காலத்தில் மொத்தமாக 77 சிறுகதைகள் படைத்தளித்துள்ளார் அவை மணிக்கொடி, கலாமோகினி, கலைமகள், காந்தி, கிராம ஊழியன், சக்தி, சுதந்திரச்சங்கு, தமிழ்நாடு, தினமணி, பாரததேவி, பாரதமணி, வசந்தம், ஹனுமான், ஹிந்துஸ்தான் ஆகிய பத்திரிகைகளில் வெளிவந்துள்ளன. இச்சிறுகதைகளின் தொகுப்பாக புனர்ஜன்மம், கனகாம்பரம், காணாமலே காதல், சிறிது வெளிச்சம் ஆகிய நான்கு சிறுகதைத் தொகுதிகள் வெளிவந்துள்ளன. றொபேர்ட் லூயிஸ் ஸ்ரீவின்சனின் ஆங்கில நாவல் ஒன்றினை 'இரட்டை மனிதர்கள்' என்ற தலைப்பில் மொழிபெயர்த்துள்ளார். பக்கிம் சந்தரின் வங்காள நாவல்களான தேவிசௌதுராணி, துர்க்கேசநந்தினி ஆகிய இரு நாவல்களைத் தமிழில் மொழிபெயர்த்துள்ளார். டால்ஸ்டாயின் சிறுகதைகளைத் தமிழாக்கி ஒரு தொகுதி தந்துள்ளார். இவற்றைவிட ஸ்ரீ அரவிந்த யோகி, எதிர்கால உலகம், கண்ணன் என் கவி முதலான நூல்களையும் யாத்துள்ளார். அகலிகை முதலான எட்டு நாடகங்களையும் எழுதியுள்ளார். முற்றுப் பெறாக இரண்டு நாவல்களின் ஆசிரியர்.

'தமிழ் இலக்கியத்தில் சிறுகதைத்துறையில் கு.ப. ராஜகோபாலனின் பெயர் அழியாத நிலைபெற்று பாராட்டப்படுவது அவரது மிகச்சிறந்த ரசனையாலேயே. அவர்தனது நுண்ணுணர்வினாலும், ரசாபாவங்களினாலும் தமிழ்ச் சிறுகதைகளை ஒளிபெறச் செய்தார். தமது கதைகளினால் புதியதோர் ரசனை உலகை தமிழ் இலக்கியத்தில் சிருஷ்டித்தார். அதுவரை தமிழ் இலக்கியம் சிறுகதைத் துறையில் கண்டிராத புது எல்லைகளுக்குத் தமிழரின் ரசனைத் திறத்தைக் கொண்டு சென்றார் என்பது தான் கு.ப.ரா.வின் தனித்துவமாக விளங்குகிறது' எனக் கரிச்சான் குஞ்சு தனது நூலில் குறிப்பிடுவார். 'புதுமைப்பித்தன் தன் சிறுகதைகளால் இந்தப் பரந்த உலகத்தையே அளக்கத் துடித்தார். ஆனால் கு.ப. ராஜகோபாலனோ கூடுமானவரை குடும்பங்களுக்குள் ளாகவே தம்முடைய கதைகளுக்கான பல்வேறு உலகங்களை

ஊடுருவி நோக்கினார்' என்பார் பிரபல எழுத்தாளர் அகிலன். 'கு.ப.ரா. தனது சிறுகதைகளில் மன உணர்வுகளுக்கு முக்கியத் துவம் கொடுத்து, அதனை ஓரளவு நடப்பியல், மனோதத்துவம் என்று இணைத்து எழுதியவர் என்றே அவரைக் குறிப்பிட வேண்டும். ஆற்றாமை, விடியுமா?, திரை ஆகியவற்றை ஆசிரியரின் சிறந்த சிறுகதைகளாகச் சொல்லலாம். தான் எடுத்துக் கொண்ட கருப்பொருளுக்கு உகந்த மாதிரியான சொற்களையும், வார்த்தைகளையும் அதன் பூரணமான நளினத்தோடு பயன்படுத்தி னார். சிறுகதைகளுக்கு கு.ப.ராஜகோபாலன் நுட்பமாகக் கவிதைச் சக்தியை ஊட்டினார் என்றே சொல்ல வேண்டும்' என்பது சிறந்த சிறுகதைகள் என்ற தொகுப்பின் ஆசிரியரான சா. கந்தசாமியின் கணிப்பீடு. 'ஆண் பெண் உறவில் காணப்படும் பல்வேறு நுட்பங்களை உள் முகப்பார்வையுடன் அணுகி அவற்றிற்குச் சிறுகதை வடிவத் தந்தவர். பாலுணர்வை வெறும் தசை உணர்வாகக் காட்டாமல் மனித வாழ்வோடு இணைத்துக் காண்கின்ற தன்மை இவருடைய கதைகளின் சிறப்பாகும். மனித வாழ்வை நெறிப்படுத்துவதற்காக உண்டாக்கப்பட்ட விதிகள் எதிர்வினை கொண்டு மனிதனைத் தடம்புரளச் செய்கின்ற தன்மை, அதற்கான உளவியல் மற்றும் வாழ்வியல் காரணங்கள் முதலியவை கு.ப.ரா. வின் கதைகளில் புலப்படுகின்றன. மென்மை, மௌனம், விடயத்தை உறுத்தாமல் உள் தள்ளிவிடும் லாவகம் ஆகியவை கு.ப.ரா.வின் பண்புகள். எதைச் சொன்னாலும் மென்மையாகச் சொல்லும் தன்மை கு.ப.ரா.வின் முக்கிய பண்பு, அவருடைய சிறுகதைகளில் மட்டுமன்றி பிற எழுத்தில் குறிப்பிடப்பட வேண்டிய மற்றும் ஒரு முக்கிய பண்பு எதையும் உறுத்தாமல் சொல்வதாகும்' என்பது இளங்கோ என்பவரின் கணிப்பாகும். 'கொஞ்சம் சிறுகதைகளை எழுதி நிறைய வெற்றி பெற்றவர்' என்று விமர்சகர் க.ந. சுப்பிரமணியம் குறிப்பிடுகிறார்.

4. சிறிது வெளிச்சம் சிறுகதை

77 சிறுகதைகளைத் தனது பத்தாண்டு கால இலக்கிய வாழ்க்கையில் எழுதி தமிழ்ச் சிறுகதை உலகில் தவிர்க்க முடியாத ஒருவராக இன்று கணிப்புக்குள்ளாகி, என்றும் கணிக்கப்படவிருக்கும் கு.ப.ராஜகோபாலனின் ஒரு சிறுகதையான சிறிது வெளிச்சம்' என்ற கதையை விரிவாக நோக்குவோம்.

கு.ப.ரா.வின் முழு ஆளுமையை இத்தனியொரு சிறுகதை மூலம் மதிப்பிட்டுவிட முடியாது. எனினும் பதச்சோறாக இச் சிறுகதையை எடுத்துக்கொள்வோம்.

சிறிது வெளிச்சம் விபரிக்கும் கதைச் சுருக்கம் இதுதான்:

‘அவன் ஓர் எழுத்தாளன். சென்னையில் ஒரு வீட்டின் ரேழியில் (உள்விறாந்தை) இருக்கும் ஓரையில் வாடகைக்குக் குடியிருக்கிறான். அந்த வீட்டில் கோபாலையர், சாவித்திரி என்ற புருஷனும் பெண்சாதியும் வாழ்கின்றனர். கோபாலையருக்கு எங்கோ வங்கியில் பகல் முழுவதும் வேலை. இரவு இரண்டு மணிக்குப் பின்னர்தான் வந்து கதவைத் தட்டுவான். சாவித்திரி வந்து கதவைத் திறப்பாள். சாவித்திரி யாருடனும் வம்பு பேசுவதில்லை. வெளியே வருவதே இல்லை. அங்கு குடியிருக்கும் எழுத்தாளன் அவளைப் பார்த்தது கிடையாது. குரலை மட்டுமே கேட்டிருந்தான். ஒருநாள் புருஷன் வந்து இரவு இரண்டு மணிக்குக் கதவைத் தட்டியபோது அவள் எழுந்திருக்கவில்லை. எழுத்தாளன் எழுந்து வந்து கதவைத் திறந்துவிட்டான். ‘ஓ நீங்களா திறந்தீர்கள்? மன்னிக்கவேண்டும்’ என்று உள்ளே போனான். கதவைத் திறக்கவில்லை என்பதற்காக மனைவியை உதைத்தான். மறுநாள் அவள் விழித்திருந்து கதவைத் திறந்தாள். அன்றும் அவன் அவளை அடித்தான். எழுத்தாளனால் இதனைப் பொறுக்க முடியவில்லை.

“சார், கதவைத்திறவுங்கள்.” உள்ளே இருந்து மிருகம் போலச் சீறினான்.

‘எதற்காக...?’

‘திறவுங்கள் சொல்கிறேன்.’ கதவு திறக்கிறது. ‘உங்கள் மனைவியை அடித்தது காதில்பட்டது. போலிசுக்குத் தகவல் கொடுப்பேன். முதலில் நானே பலாத்கார மாக உங்களைத் தடுப்பேன்.’ இருவருக்கும் வார்த்தைகள் தடிக்கின்றன. சாவித்திரி கதவைத் திறந்து கொண்டு வெளியில் வருகிறாள். ‘தங்கள் விடயத்தில் தலையிட வேண்டாம்’ என்கிறாள். அந்த மனிதன் கோபத்துடன் ‘எனக்கு ஜோலி இருக்கிறது’ என வெளியேறுகிறான். எழுத்தாளன் தன் அறைக்குள் வந்து படுக்கையில் சரிகிறான். சாவித்திரியின் அழகிய உருவம் கண்முன் நிற்கிறது.

கதவைத் திறந்து கொண்டு உள்ளே சாவித்திரி நுழைகிறாள். அவன் உடனே எழுந்து மின்சார விளக்கைப் போட்டான்.

‘வேண்டாம் விளக்கு வேண்டாம். அணைத்துவிடுங்கள்.’ என்கிறாள் அவள். இருவரும் பேசிக் கொள்கிறார்கள். ‘இவனுடன் என் வாழ்கிறீர்கள். பிறந்த வீட்டிற்குப் போய்விடலாமே’ என்கிறான் எழுத்தாளன். ‘புருஷனிடம் வந்த சில மாதங்கள் பெண் புதிதாக இருக்கிறாள். பிறகு புதிதான பானம் குடித்துத் தீர்ந்த பார்த்திரம் போலத்தான்’ என்கிறாள் அவள்.

‘நான் ஒன்று கேட்கட்டுமா?’

‘உங்களுடன் ஓடி வந்துவிடச் சொல்கிறீர்கள். நீங்களும் இந்த மாதிரித் தானே? சில மாதங்களுக்குப் பிறகு.. மிருக இச்சை மிகைப்படும்போது என்னிடம் கொஞ்சுவீர்கள். இச்சை ஓய்ந்ததும் முகம் திருப்பிக் கொள்வீர்கள். புது முகத்தைப் பார்ப்பீர்கள்.’

‘என்னைக் கவர்ந்துகொள்ளும் சக்தி உன்னிடமல்லவா இருக்கிறது?’

ஒரு கட்டத்தில் அவன் கேட்கிறான்: ‘சாவித்திரி, உன் உள்ளத்தில் ஏற்பட்ட சோகத்தால் நீ இப்படிப் பேசுகிறாய். என்றாவது நீ சுகம் என்றதை ருசி பார்த்திருக்கிறாயா?’

‘சரீர சுகம் ஒரு நாளும் அடையவில்லை இதுவரையில்...என் புருஷன் என்னை அனுபவித்துக் குலைத்திருக்கிறான். நான் சுகம் என்பதைக் காணவில்லை.’

அவன் அவள் கோரிக்கைப்படி விளக்கைப் போடுகிறான்.

கதாசிரியர் எழுதுகிறார். ‘மெல்ல அவளைப் படுக்கையில் படுக்க வைத்தேன், என் படுக்கையில். அப்போதும் அவள் ஒன்றும் சொல்லவில்லை. அவ்வளவு ரகச்யங்களை ஒரேயடியாக வெளியே கொட்டின. இதழ்கள் ஓய்ந்து போனதுபோல பிரிந்தபடியே கிடந்தன.’

‘திடீரென்று’ அம்மா போதுமடி’ என்று கண்களை மூடிய வண்ணம் முனகினாள். எழுந்த சாவித்திரி தானே விளக்கை அணைத்துவிட்டுச் சிறிதும் தயங்காமல் உள்ளே போய் கதவைத்

தாளிட்டுக் கொண்டாள். சட்டென்று உள்ளத்திலும் சற்று எரிந்த விளக்கு அணைந்தது.

போதும்.

எது போதும் என்றாள்?

தன் வாழ்க்கையா, தன் அழகா, என் ஆறுதலா, அல்லது அந்தச் சிறிது வெளிச்சத்தில்...?’

..எனக்கதை முடிகின்றது.

5. நயப்பும் கயப்பும்

1. சிறுகதை வடிவம்: சிறுகதை தன் பெயருக்கு ஏற்ப தன் வடிவில் சிறியதாகவும், ஓரிரு சம்பவங்களை அல்லது ஓர் உணர்வு நிலையை முன்னிறுத்திச் சித்திரிப்பதாகவும் அமையவேண்டும். கு.ப.ரா.வின் சிறிது வெளிச்சம் என்ற சிறுகதை உணர்வுபூர்வமான மையச் சித்திரிப்பாகும். இச்சிறுகதையில் கால நீட்சி என்பது இல்லை. அந்த உணர்வுபூர்வமான சம்பவம் நம்பத்தக்க விதத்திலும், ஏற்றுக்கொள்ளத்தக்க விதத்திலும் மிகக் குறுகியகால வேளையில் நடந்தேறிவிடுகின்றது. இச்சம்பவம் கதையில் தொடர்வதற்கான வாய்ப்பிற்கோ, அதனால் ஏற்படும் சிக்கல் களுக்கான வாய்ப்பிற்கோ இடமில்லாமல் அதில் வரும் பாத்திரம் செய்து விடுகின்றது. 'நாளைக்கு நீங்கள் வேறு ஜாகை பார்த்துக் கொள்ளுங்கள்' என்ற குறிப்பு அச்சிறுகதையை நிறைவு செய்து விடுகின்றது. சிறுகதையின் நீளத்தையும் மட்டுப்படுத்தி விடுகின்றது.

எங்கு சிறுகதையை ஆரம்பித்து எங்கு முடிப்பதென்பதில் கு.ப.ரா. மிகுந்த அவதானமுள்ளவர். கதையின் போக்கிற்கு இணங்க கதையை முடிக்கும்போது தேவையில்லாமல் ஒரு வார்த்தையைக் கூட அவர் பயன்படுத்தமாட்டார் என்பர். அவருடைய கதைகளில் பெரும்பாலானவை சிறிது வெளிச்சம் போல பத்துப் பன்னிரண்டு பக்கங்களுள் அடங்கிவிடுவன. அவருடைய இச்சிறுகதையில் ஒரு முழுமையிருக்கிறது. கலாபூர்வமாகவும் படைப்பாளியின் அனுபவ வெளிப்பாடாகவும் இச்சிறுகதையின் வடிவம் அமைந்துள்ளது. கரு, உத்தி, பாத்திரங்கள், நடை என அனைத்தும் ஒரு உன்னதமான சிறுகதை வடிவை இச்சிறுகதைக்குத் தந்துள்ளன.

கதை சொல்லியின் எழுத்தில் சிறியதொரு தரும்பல் ஏற்பட்டிருந்தாலும் இச்சிறுகதை அபத்தமானதாகவும் ஆபாசமானதாகவும் மாறிவிட்டிருக்கும். உணவு, நீர் போன்று மனிதனுக்கு அத்தியாவசியமான பாலுறவின் புனிதத்தைப் பேசாது வெறும் தசைப்பசியைப் பேசுவதாக அச்சிறுகதை வடிவம் அமைந்திருக்கும்.

2. நனவோடை உத்தி: இச்சிறுகதை நனவோடை உத்தியில் எழுதப்பட்டிருக்கின்றது. நனவோடை உத்தி என வரிக்கு வரி நனவைத் தூண்டுகிற சங்கதிகள் இச்சிறுகதையில் இல்லை. 1930 களிலேயே இந்த உத்தி முறையை ஆசிரியர் தெரிந்திருக்கிறார் என்பது ஆசிரியருக்கு நவீன சிறுகதைப் போக்கிலுள்ள பரிச்சயத்தைத் தெளிவாகக் காட்டுகின்றது. 'அவள் மாரடைப்பால் இறந்து போய்விட்டாளாம்.' அந்த நினைவு ஆசிரியரின் மனதில் விசுவரூபம் எடுக்கின்றது. இச்சிறுகதையின் பிற்பகுதியில் நிகழ்ந்த ஒரு முக்கிய சம்பாசனை சிறுகதையின் ஆரம்பத்திலேயே கூறப்படுகின்றது. 'போதும் சிறிது வெளிச்சம் போதும் இனிமேல் திறந்து சொல்லமுடியாது' என்றாள் கடைசியாக. இதனைப் படிக்கும் வாசகனுக்கு முதலில் எதுவும் புரியாது. தொடர்ந்து படித்தும் ஆவல் தான் ஏற்படும். இவ்வாறு நனவோடையில் ஆசிரியர் தன் கதையை விபரிக்கிறார். இச்சிறுகதையை வாசித்து முடிந்ததும் மீண்டும் தொடக்கத்திலிருந்து வாசித்தால் தான் இச்சிறுகதையின் ஆத்மாவைத் தரிசிக்க முடியும்.

3. கருப்பொருள்: கு.ப.ரா. சமூகச்சிறுகதைகள், வரலாற்றுச் சிறுகதைகள், புராண இதிகாசச் சிறுகதைகள் என மூவகைச் சிறுகதைகளைப் படைத்துள்ளார். இவற்றில் 'சிறிது வெளிச்சம்' ஒரு சமூகச்சிறுகதையாகும். இச்சிறுகதை குடும்ப வாழ்க்கையின் இன்ப துன்பங்களைப் படம் பிடித்துக் காட்டுவதுடன், பெண்ணுள்ளத்தின் வேதனையைச் சித்திரிப்பதோடு, ஆண் பெண் உறவு பற்றிப் பேசுகின்றது. கணவனின் கொடுமையால் மனம் நொந்துபோன ஓர் இளம் மனைவியின் உணர்ச்சிகளைச் சிறிது வெளிச்சம் எடுத்துரைக்கின்றது. 'அநேகமாக கு.ப.ரா.வின் எழுத்துக்கு ஆண் பெண் உறவு தான் அடிப்படையான விஷயமாக இருக்கும். இந்த விஷயத்தைத் தவிர்த்து அவர் கதையோ கவிதையோ எழுதவில்லை. நிழலைப்போல பெண்ணின்

சித்தத்தை இருளாக்கும் உணர்ச்சிகளையும், கருவாக நின்றுவிட்ட வேட்கைகளையும் வெகு நுட்பமாகவும் அநாயாசமாகவும் படம் பிடிப்பதில் நிகரற்றவர். பெண்ணின் மனதைச் சித்திரிப்பதில் வல்லவர். ஆண் பெண் உறவையே முக்கியமான விஷயமாகக் கொண்டதால் அவர் எழுத்தில் ஏதோ பச்சையாக இருப்பதாகச் சொல்கிறார்கள்.' என கு.பா.ரா.வின் சிறுகதைகளை அவருடைய நண்பரான ந. பிச்சமூர்த்தி குறிப்பிடுகின்றார். 'ஆண் பெண் உறவுகளின் மிக மெல்லிய மிக அழுத்தமான, வண்ணங்கள் பல கொண்ட உணர்வுகளை கு.ப.ரா. போல வெளிப்படுத்தியவர்கள் மிகச்சிலரே. வாழ்க்கையின் ஓர் அடிப்படைக்கூறு இந்த ஆண் பெண் உறவு. இதை மறப்பதோ மறைப்பதோ மறுப்பதோ உண்மைக்கு மாறுபட்டது. நம்முடைய சமுதாயத்தில் பெண்மைக்கு இழைக்கப்பட்ட பல்வேறு கொடுமைகளை இவர் அம்பலப்படுத்துகிறார். அவற்றிற்கு எதிராகப் பெண்மை மௌனமாய் போராடத் துணிவதையும் சுட்டிக்காட்டுகிறார்' என்பது படைப்பாளி அகிலனின் கூற்று. பாலியல் உணர்வு என்பது ஓர் இயல்புக்கமாகும். "If there is no sex, there is no life." என்பர். "Cynosure of the life is the sex" என்றும் கூறுவர். அதாவது வாழ்வின் கவர்ச்சிமையம் பாலுணர்வாகும். பாலுணர்வில்லாவிட்டால் வாழ்க்கையில் அர்த்தமில்லை. அகத்திணையில், கலிங்கத்துப் பரணியில், திருக்குறளில் இல்லாத 'செக்ஸை'யாகு.ப.ராதனது சிறுகதைகளில் கூறிவிட்டார்? வாழ்க்கையின் அகப் போராட்டங்களை அவர் தனது சிறுகதைகளில் கூறிவிட்டார்? வாழ்க்கையின் அகப் போராட்டங்களை அவர் தனது சிறுகதைகளில் சித்தரிப்பதைத் தனது முக்கிய எழுத்துப் பணியாகக் கொண்டிருந்தார். சிறிது வெளிச்சம் என்ற இச்சிறுகதை ஓர் கணவனின் கையாலாகத் தனத்தையும் அல்லது இயலாமையையும் மனைவியின் வேட்கையையும் சித்தரிக்கின்றது. ஆனால் கூர் வாள் விளிம்பில் நடப்பது போல கதையை நுட்பமாகக் கதாசிரியர் நகர்த்தியுள்ளார்.

4. தன்மைக்கூற்று நோக்குநிலை: சிறிது வெளிச்சம் என்ற இச்சிறுகதை தன்மைக் கூற்று நோக்கு நிலையில் அமைந்துள்ளது. இச்சிறுகதையில் 'நான்' என்ற தன்மைக் கூற்றில் கதை நகர்த்தப்படுகின்றது. கதை கூறுபவர் மூன்றாம் மனிதனாக நின்று கதையை விபரிக்காமல் கதையின் ஒரு பாத்திரமாக மாறிக் கதையைக்

கூறுகிறார். தன்மைக் கூற்றில் கதையை விபரிக்கும் போது கண்முன் காணாததையோ, கேட்காததையோ நடந்ததாகச் சித்தரித்துவிடமுடியாது. கு.ப.ரா. இந்த விடயத்தில் மிகவும் கவனமாக இருந்துள்ளார். இச்சிறுகதையில் கதவைப் பூட்டிக் கொண்ட கணவன், மனைவியை உதைத்ததாக ஓரிடத்தில் கூறுகிறார். அதனை அவர் காணவுமில்லை. கேட்கவுமில்லை. அதனால் அவ்விடத்தில் மிகவும் சாதூர்யமாக 'பிறகு தெரிந்தது' என்று குறிப்பிடுகிறார். கணவன் உதைத்ததை அவள் பின்னர் அவனுக்குச் 'சிறிது வெளிச்ச' நேரத்தில் தெரிவிக்கிறாள் என அச்சிறுகதையிலிருந்து அறியமுடிகிறது. எனவே கதை சொல்லலில் முரண்பாடு தவிர்க்கப்படுகின்றது. தன்மைக் கூற்றில் சிறுகதை விபரிக்கப்படும்போது ஆசிரியன் வாசகரோடு மிக நெருக்கமாகிவிடுகின்றான்.

5. பாத்திரங்கள்: சிறிது வெளிச்சத்தின் வெற்றி அதன் கதாமாந்தரை அவர்களின் பலத்தோடு பலவீனத்தோடும் திறம் படச் சித்தரிப்பது தான். சிறிது வெளிச்சம் சிறுகதையில் மூன்றே மூன்று கதாபாத்திரங்களே வருகின்றன. ஒன்று 'நான்', மற்றையது கோபாலையர் என்ற கணவர், மூன்றாவது சாவித்திரி என்ற மனைவி. இம்மூன்று கதாபாத்திரங்கிடையே நிகழும் அகப் புறப் போராட்டங்களை அவற்றின் குண இயல்புகள் மாறாது ஆசிரியர் படைத்துள்ளார். சிறுகதைகளில் பாத்திரங்கள் தம் குணவியல்புகளையும் தம் தோற்றவியல்புகளையும் ஆசிரியர் கூற்றாகவோ, தம் உரையாடல்கள் மூலமாகவோ, தம் செயல்கள் மூலமாகவோ வெளிப்படுத்தவேண்டும். அவ்வாறு வெளிப்படுத்தும் இடங்கள் சிறிது வெளிச்சத்தில் திறம்பட அமைந்துள்ளன. அவசியம் இன்றி ஆசிரியர் கூற்றாகப் பாத்திரங்களின் குண, உருவ இயல்புகள் இச்சிறுகதையில் புகுத்தப்படவில்லை. அவை பாத்திரங்களின் உரையாடல்கள் மூலமும், செயல்கள் மூலமும் வெளிப்படுத்தப்படுகின்றன.

நான் என்ற பாத்திரத்தின் குண, உருவ இயல்புகள் வெளிப்படும் இடங்களைப் பார்ப்போம்.

'நான் ஒரு எழுத்தாளன். இரவும் பகலும் வீட்டிலேயே இருப்பவன். காலையிலும் மாலையிலும் தான் சிறிது நேரம் வெளியே போவேன்' - இது ஆசிரியர் கூற்று.

‘நானும் சாதாரணமாகப் பெண்களின் முகத்தை தைரியமாகக் கண்ணெடுத்துப் பார்க்கும் தன்மை இல்லாதவன்.’ - இதுவும் ஆசிரியர் கூற்று.

‘ஸார், கதவைத் திறவுங்கள்.’

‘முடியாது சார்.’

‘திறக்காவிட்டால் கதவை உடைப்பேன். நீங்கள் உங்கள் மனைவியை அடித்ததுபோல காதில் பட்டது.’

‘அதைப் பற்றி உங்களுக்கென்ன?’

‘போலீசுக்குத் தகவல் கொடுப்பேன்’ - இங்கு உரையாடல் மூலம் நான் என்ற பாத்திரத்தின் குணவியல்பு வெளிப்படுகின்றது.

‘‘நீங்கள் சாது. ஒரு வழிக்கும் வரமாட்டீர்கள் என்று உங்களை ரேலில் குடி வைத்தேன்.’ - இங்கு உரையாடல் மூலமும் பாத்திரத் தினைப் பற்றிய தகவல் வெளிப்படுகின்றது.

நான் என்ற பாத்திரம் ஓர் எழுத்தாளன். சாது. பெண்களை ஏறிட்டுப்பார்க்காதவன். கலியாணமாகாதவன். பெண்ணுக்குத் துன்பம் வரில் துணிந்து தலையிடுபவன். இரக்க குணம் உள்ளவன் இவ்வளவும் இச்சிறுகதை மூலம் வெளிவந்துள்ளன. கலவிக் கலையைப் பொறுத்தளவில் ஒழுக்க வரம்புக்களுள் கட்டுப் பட்டவனல்லன்.

கோபாலையரின் பாத்திர வார்ப்பினைப் பார்ப்போம்.

‘எங்கோ ஒரு பாங்கில் வேலை. பகல் முழுவதும் வீட்டில் இருக்க மாட்டான். இரவில் வீட்டில் இருப்பதாகப் பெயர். சாப்பிட்டு விட்டு வெளியில் போவான். இரவு இரண்டு மணிக்கு வந்து கதவைத் தட்டுவான்.’ - இது ஆசிரியர் கூற்று.

‘என் புருஷனுக்கு என் சரீரம் சலித்துப் போய் விட்டது. வேறு பெண்ணைத் தேடிச் கொண்டுவிட்டான், விலை கொடுத்து.’ - இது உரையாடல் கூற்று.

பல்வேறு சம்பவங்களின் மூலம் அவன் தன் மனைவியை அடித்துக் கொடுமைப்படுத்துகின்றான். மனைவியை வெளியில் காட்டது அறைக்குள் ஒதுங்கியிருப்பதை விரும்பும் பண்பினை என்பதும் உரையாடல் மூலம் தெரிகிறது.

‘என்னுடைய திடமான பேச்சைக்கண்டு அவன் கலங்கிப் போனான் என்பது தெரிந்தது, அவன் கோழை என்று உடனே கண்டேன். இல்லாவிட்டால் ஒருவன் பெண் பிள்ளையை அடிப்பானா?’ இது கோபாலையரின் குணவியல்பை விபரிக்கும் நான் என்பவரின் கூற்று.

‘என் புருஷன் என்னை அனுபவித்துக் குலைத்திருக்கிறான். நான் சுகம் என்பதைக் காணவில்லை - இது உரையாடல் கூற்று.

இவற்றிலிருந்து கோபாலையரை நாம் புரிந்துகொள்ளலாம். அவர் வங்கியில் வேலை. சபல புத்திக்காரன். மனைவியை ஒதுக்கி விட்டுப் பிற பெண்களை நாடுபவன். தன் இச்சையையோ, இன்பத்தையே பெரிதாக மதிப்பவன். பெண்களை உறவில் திருப்திப்படுத்த முடியாதவன். கோழை.

சாவித்திரியின் பாத்திர இயல்புகளைப் பார்ப்போம்.

‘அவள் சாவித்திரி கண்களில் படுவதேயில்லை.’

‘சாவித்திரி யாருடனும் வம்பு பேசுவதில்லை. வெளியில் வருவதேயில்லை.’

‘தயவு செய்து நீங்கள் இதில் தலையிட வேண்டாம்.’

‘சாவித்திரியின் உருவம் என் கண்முன் நின்றது. நல்ல யௌவனத்தின் உன்னத சோபையில் ஆழ்ந்த துக்கம் ஒன்று அழகிய சருமத்தில் மேகநீர் பாய்ந்தது போலத் தென்பட்டது. பதினெட்டு வயது தான் இருக்கும். சிவப்பு என்று சொல்கிறோமே, அந்த மாதிரி கண்ணுக்கு இதமான சிவப்பு. இதழ்கள் மாந்தளிர்கள் போல இருந்தன. கண்களுக்குப் பச்சை விளக்கு அளிக்கும் குளிர்ச்சியைப் போன்ற ஒரு ஒளி அவள் தேகத்திலிருந்து வீசிற்று.’ இச்சிறுகதையில் கதாநாயகியின் உருவப் பொலிவை ஆசிரியர் கூற்றாக வருணிக்கும் இடம் இது தான்.

‘பெற்றோர்களாவது புருஷனாவது? எல்லாம் சுத்த அபத்தம். காக்கை குருவி போலத்தான் மனிதர்களும். இறகு முளைத்த குஞ்சைக் கூட்டில் நுழைய விடுகிறதா பட்சி?’ இது சாவித்திரியின் உரையாடல் கூற்று.

‘புருஷனிடம் வந்த சில மாதங்கள் பெண் புதிதாக இருக்கிறாள். பிறகு புதிதான பானம் குடித்துத் தீர்ந்த பாத்திரம் போலத்தான் அவள்...’

‘நல்ல வார்த்தையா? புத்தியா? இந்த மூன்று வருஷங்களில் இல்லாததா?’

‘நான் சுகம் என்பதைக் காணவில்லை.’

இவற்றிலிருந்து சாவித்திரியின் குண, உருவ தன்மைகளை அறிய முடிகின்றது. அழகானவள். பதினெட்டு வயது. கலியாணமாகி மூன்று வருடங்கள். பதினைந்து வயதில் திருமணம் செய்திருக்கிறாள். உலகத்தைப் புரிந்திருக்கிறாள். ஆண் இனத்தைப் புரிந்திருக்கிறாள். திருமண இன்பத்தை இதுவரை அவள் அனுபவிக்கவில்லை. அவளை ஒரு ஜடமாகக் கணவன் பாவித்திருக்கிறான். ஒரு கட்டத்தில் வாழ்ந்து பார்த்துவிட முடிவு செய்கிறாள். வலு புத்திசாலி. உரையாடல்களில் அவள் திறன் வெளிப்படுகின்றது.

மூன்று பாத்திரங்களை வைத்துக்கொண்டு ஒரு பெரிய அகவுணர்வுச் சிக்கலைத் தன் சிறிது வெளிச்சத்தில் கு.ப.ரா. சித்திரித்துள்ளார்.

6. சிறுகதையின் தலைப்பு: இச்சிறுகதையின் தலைப்பினை ஆசிரியர் இலகுவில் எல்லாரும் புரியத்தக்கதாக வைக்கவில்லை. நல்லதொரு சிறுகதையின் தலைப்பு கதையின் மையக்கருவை நெகிழ்த்தக்கூடாது. வாசித்து முடித்த பின்னர் வாசகனுக்கு ஏற்படும் உணர்ச்சியின் விளைவாக கதையின் முழுமையை உய்த்துணர வைப்பதாகச் சிறுகதையின் தலைப்பு அமைய வேண்டும். கதாசிரியர் கூற்றாகவே அவர் யாது விளக்கம் தருகிறார் எனப் பார்ப்போம்.

திருமண பந்தத்தில் பூரண இன்பம் கிடைக்காத, திருப்திகாணாத ஒரு பெண்ணின் உணர்ச்சி வெளிப்பாடு தான் இச்சிறுகதை. இன்னொருவருடன் அவள் இறுதியில் உறவு கொள்கிறாள். அதில் திருப்தி காண்கிறாள்.

‘போதும் சிறிது வெளிச்சம் போதும்.’

‘பின் உள்ளத்தைத் திறந்து பேசுவதற்குக் கூட ஒரு எல்லை இல்லையா?’

இதற்கு மேலுமா என்னைச் சொல்லச் சொல்கிறீர்கள்?’

‘சரீர சுகம். நான் ஒரு நாளும் அடையவில்லை இது வரையில்...’

‘இனி விளக்கை அணைத்துவிட்டுப் படுத்துக் கொள்ளுங்கள். சற்று நேரம் இருந்த வெளிச்சம் போதும்.’

அவள் வாழ்க்கையில் கிடைத்த அந்த ஒரு கண நேர சுகந்தான் சிறிது வெளிச்சம்.

7. மொழி நடை: கு.ப.ரா. 1930 - 40 களில் எழுதிய சிறுகதைகளில் ஒன்று சிறிது வெளிச்சம். எனவே அக்காலகட்டத்துக்குரிய மொழிநடை இதில் இருக்கவே செய்யும். பாசாங்கற்ற பழகு தமிழ் இச்சிறுகதையில் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. பிராமணக் குடும்பங்கள் பயன்படுத்தும் மொழி, பேச்சு வழக்கு இச்சிறுகதையில் பரக்கவுள்ளது. சமஸ்கிருதம் தங்குதடையின்றி கைக்கொள்ளப்பட்டுள்ளது. ரேழி, ஜாகை, புருஷன், பெண்சாதி, சங்கோஷப்படல், மனுஷியால், சௌகரியம், ஆபிஸ், பாங்கி, ரொம்பநாழி, ரேழிக்கதவண்டை, காலி, ஜோலி, வக்கீல், தினுசு, ரகஸ்யங்கள் என மக்களிடையே வழங்கும் சொற்கள் சிறுகதையில் ஆசிரியர் கூற்றாகவும் உரையாடலாகவும் வந்துள்ளன. எனினும் ஆசிரியரின் மொழிநடை மிகமிக எளிமையானது. அதனால் வாசகத்தன்மையாக்கிவிட்டது. எத்தரத்து வாசகனும் படித்துப் புரிந்து கொள்ளும் வகையானது. அவருடைய மொழிநடை குறித்து கரிச்சான்குஞ்சு பின்வருமாறு குறிப்பிடுவார்: ‘எளிய சொற்கள், அழகிய நுண்ணறிவுமிக்க பதச்சேர்க்கைகள், வேறு வார்த்தைகளை உபயோகித்தால் சரியாக இருக்காதோ என்னும் வண்ணம் தேர்ந்தெடுத்த சொற்பிணைப்பால் உருவாக்கப்பட்ட, அர்த்தபேதங்கள் நிறைந்த, புதுமையான இலக்கிய வெளியீடு அவரது படைப்பு. பண்டிதரும், பாமரரும், கலைஞரும், இரசிகரும் ஒரே விதமாகப் புரிந்துகொள்ளத்தக்க எளிமை அவரிடமிருந்தது. புரியாத சொற்தொடர்களோ, கஷ்டமான பதச் சேர்க்கைகளோ, சிரமமான வாக்கியங்களோ, நீண்டு புரியாது குழப்பும் சொற்றொடர்களோ அவர்கதைகளில் காணமுடியாது’ என்கிறார்

கரிச்சாங்குஞ்சு. அதனைக் கு.ப.ரா.வின் பலமாகக் குறிப்பிடுகிறார். கு.ப.ரா.வின் மொழிநடை குறித்த கரிச்சான் குஞ்சின் கருத்துக்கள் கு.ப.ரா. வழிபாடாகவும், நட்புக் காரணமான புகழ்ச்சியாகவுமுள்ளன. கு.ப.ரா.வின் மொழிநடை மிகமிகமிக எளிமையானது. புதுமைப்பித்தன் போலவோ, ஈழத்துச் சிறுகதைப் படைப்பாளிகள் சம்பந்தர், இலங்கையர்கோன் போலவோ கம்பீரமான மொழி நடையல்ல. புதுமைப்பித்தன் போலச் சொற்களை ஏற்றவாறு கலையழகோடும், புது அர்த்தத் தோடும் சிறைப்படுத்த கு.ப.ரா. வால் முடியவில்லை என்பேன்.

8. கு.ப.ரா. கூறும் சமூகச்செய்தி: ஒரு படைப்பின் பயன் கதைசொல்லி தன் படைப்பின் மூலம் மக்கள் முன் வைக்கும் Messageஇல் தங்கியுள்ளது. சிறிது வெளிச்சம் மூலம் கு.ப.ராஜ கோபாலன் மக்களுக்குச் சொல்லும் சங்கதி என்ன? இவை தாம்:

அ. மனைவியை வதைப்பவன் கோழை. தன் பலவீனத்தை அவன் அவ்வகையில் தீர்த்துக் கொள்கிறான்.

ஆ. பெண்கள் முகத்தைத் தெரியமாகக் கண்ணெடுத்தப் பார்க்கும் தன்மை இல்லாதவன் நம்பத் தகுந்தவன் அல்லன்.

இ. புருஷன் பெண்சாதி கலகத்தில் பிற மனிதன் தலையிடக் கூடாது என்பது ஏற்றதன்று.

ஈ. கணவனுடன் பிணக்குப்பட்டு வரும் மகளைப் பெற்றோர் ஏற்கத் தயங்குவர். காக்கை குருவிபோல இறகு முளைத்த குஞ்சைக் கூட்டில் நுழையவிடாத கொடுமை தவிர்க்கப்பட வேண்டும்.

உ. ஆண்கள் சபல புத்திக்காரர். புதிதாக இருக்கும்போது அரவணைக்கிறான். பின்னர் பானம் குடித்துத் தீர்ந்த பாத்திரம்போல ஒதுக்கிவிடுகிறான்.

ஊ. கணவன்மாரைக் கவர்ந்து வைத்துக்கொள்ளும் சக்தி பெண்களிடம் இருக்கவேண்டும்.

எ. எது சுகம்? உடம்பு நிறைய நகைகளா, பல வண்ண ஆடைகளா, நல்ல உணவு வகைகளா, எதுவுமில்லை. சரீர சுகம் தான்.

ஏ. நிறைவாக இளைஞர்களுக்கு, ஆண்களுக்கு இச்சிறுகதை மூலம் கு.ப.ரா ஓர் எச்சரிக்கை செய்கிறார். கலவிக்கலை

என்பது ஆண்களுக்கு மட்டுமானதல்ல பெண்களுக்குமானது. உன் திருப்தியோடு, உன் இச்சைத் தீர்வோடு, உன் மனைவியைக் கலவிக்கலையில் திருப்திப்படுத்தாது, திரும்பிப் படுத்தாயானால் உன் குடும்பத்திலும் இன்னொரு 'சாவித்திரி' உருவாவாள் என இச்சிறுகதை எச்சரிக்கிறது.

ஒரு சிறுகதைக்குள் கு.ப.ரா. இத்தனை சக்திகளை வைத்துள்ளார். ஏனெனில் அவர் சமூகப் பொறுப்புடைய ஒரு படைப்பாளி.

உசாத்துணை நூல்கள்:

1. கரிச்சான்குஞ்சு, கு.ப.ரா., 1990, வானதி பதிப்பகம்.
2. முனைவர் இரா. மோகன், சிறுகதைச்சிற்பி கு.ப.ரா., 2002 மணிவாசகர் பதிப்பகம், சென்னை
3. க.நா. சுப்பிரமணியம், விமர்சனக்கலை, 1959, தமிழ்ப் புத்தகாலயம்.

கலாநிதி கந்தையா குணராசா

செங்கைஆழியான் என்ற பெயரில் தமிழுலகம் அறிந்த சிறந்த எழுத்தாளர். பெருந்தொகையான ஆக்க இலக்கியங்களைப் படைத்தவர். இலக்கிய வரலாற்று விமரிசன நூல்களையும் கட்டுரைகளையும் எழுதியுள்ளார். புவியியலிலே MA, PhD பட்டங்கள் பெற்றவர். பல இலக்கியப் பரிசுகளையும் விருதுகளையும் பெற்றுள்ளார். இலங்கைப் பல்கலைக்கழக (பேராசன) விரிவுரையாளராகவும் யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக் கழகப் பதிவாளராகவும் பணியாற்றிய கலாநிதி குணராசா மிகச் சிறந்த நிர்வாக அதிகாரியாகவும் கணிக்கப்பட்டுள்ளார்.

லா.ச. ராவின் பாற்கடல்

அறிமுகம்:

தமிழ்ப் புனைகதை வரலாற்றில் தனக்கெனத் தனித்துவமான ஓர் இடத்தினைப் பெற்றுக் கொண்டவர் 'லா.ச. ராமாமிருதம்.' சிறுகதை நாவல். வாழ்க்கைச் சரிதம் எனப் பலதுறைகளிலும் தன் ஆளுமையை வெளிக்காட்டிய இப்படைப்பாளிபோல் நவீன தமிழ் இலக்கியத்தில் நீண்டகாலம் பங்களிப்பைச் செய்த இன்னொருவர் இல்லை எனலாம் (ஜெயமோகன், 2003:9). சுமார் அறுபது வருடங்களுக்கு மேலாக இவர் எழுத்து முயற்சியில் ஈடுபட்டு வந்தார்.

1940 களில் லா.ச.ரா தமிழ்ப் புனைகதை உலகிற்கு அறிமுகமாகின்றார். தி. ஜானகிராமன், கு. அழகிரிசாமி, தொ.மு.சி.ரகுநாதன் போன்றோர் இவரின் சமகாலப் படைப்பாளிகள். நடுத்தர பார்ப்பனக் குடும்பத்தில் பிறந்தவர் லா.ச.ரா. இவரது தந்தையார் ஒரு பள்ளி ஆசிரியர். தந்தையாரின் தனிக் கவனிப்பால் பன்னிரெண்டு வயதிலேயே ஆங்கிலத்தில் அதீத திறமை காட்டினார். அவரது முதல் சிறுகதையும் ஆங்கிலத்திலேயே எழுதப்பட்டது. ஆரம்பத்தில் சினிமா நிறுவனம் ஒன்றில் தட்டெழுத்தாளராகச் சிலகாலம் பணியாற்றிய இவர் பின்னர் தன் ஓய்வு காலம் வரை வங்கியில் அதிகாரியாகப் பணியாற்றி வந்தார்.

முதல் சிறுகதையை எழுதுகையில் இவருக்கு வயது பதினெட்டு 'மஞ்சரி ஈஸ்வரன்' என்பவர் நடத்தி வந்த 'சிறுகதை' என்னும் சஞ்சிகையில் இம் முதற் சிறுகதை வெளியாகியது. இவர் எழுதிய சிறுகதைகள்.

1. ஜனனி	2. இதழ்கள்	3. பச்சைக்கனவு
4. தயா	5. அஞ்சலி	6. அலைகள்
7. கங்கா	8. மீனோட்டம்	9. அவள்
10. உத்திராயணம்	11. நேசம்	12. புற்று
13. த்வனி	14. துளசி	15. பிரியமுள்ள

சினேகிதனுக்கு

என்னும் தொகுதிகளாக வெளிவந்துள்ளன. 'இராஜராஜன் பதிப்பகத்தினர். லா.ச.ரா வின் மிகச் சிறந்த சிறுகதைகளைத் தொகுத்து 'லா.ச.ராமாமிருத்தின் கதைகள் தொகுதி ஒன்று', 'தொகுதி இரண்டு' என வெளியிட்டுள்ளனர். 'பாற்கடல்', 'பச்சைக்கனவு', 'இதழ்கள்' என்பன லா.ச.ராவுக்குப் புனைகதை உலகில் தனிக்கவனத்தைப் பெற்றுத் தந்த சிறுகதைகளாகும்.

1. அமிதா	2. கல்சிரிக்கிறது	3. கழுகு
4. புத்ர	5. கேரளத்தில் எங்கோ?	

என்னும் நாவல்களையும் லா.ச.ரா. எழுதியுள்ளார். அவரின் வாழ்க்கைச் சுயசரிதம்

1. சிந்தாநதி
2. பாற்கடல்

என்னும் பாராட்டத் தகுந்த படைப்புகளாக வெளிவந்தது. இவற்றுள் சிந்தாநதிக்கு 'இந்திய சாகித்திய அக்காடமி' விருதும் கிடைத்தமை நோக்கத்தக்கதாகும். இவற்றைவிடக் கட்டுரைகளையும் ஒரு சில கவிதைகளையும் லா.ச.ரா படைத்துள்ளார். இங்ஙனம் ஆக்க இலக்கிய வகைகள் பலவற்றிலும் தன் படைப் பாளுமையை லா.ச.ரா வெளிப்படுத்தியபோதும் அவருக்குத் தனிக்கவனத்தைப் பெற்றுத் தந்தவை அவரது சிறுகதைகளே.

லா.ச.ரா வுக்கு முன் தமிழ்ச் சிறுகதை

லா.ச.ரா அவர்கள் புனைகதைகளை எழுதத் தொடங்கிய காலத்தில் தமிழ்ப் புனைகதை உருவ, உள்ளடக்க ரீதியாக குறிப்பிடத்தக்களவு வளர்ச்சியைக் கண்டிருந்தது.

மேனாட்டார் இலக்கியத் தொடர்பினால் அறிமுகமான இவ் இலக்கிய வடிவத்தைத் தமிழ் எழுத்தாளர்கள் பத்தொன்பதாம்

நூற்றாண்டின் ஈற்றிலிருந்தே பரிசீலிக்கத் தொடங்கியிருந்தனர். மேனாட்டுப் புனைகதைகளைப் படித்த அருட்டுணர்வும், அவற்றைப் போல் தாமும் தமிழில் எழுதவேண்டும் என்னும் ஆர்வமும். இதன் மூலம் தமிழ் வசன நடையில் புதுமையைச் செய்தல் வேண்டும் என்னும் வேட்கையும் அவர்களை இம் முயற்சியில் ஈடுபட வைத்தன. தமிழ் உரைநடையில் ஏற்பட்டு வந்த நவீன மயமாக்கமும், அச்சுத்துறையில் ஏற்பட்டு வந்த முன்னேற்றமும் பத்திரிகை வெளியீட்டுத்துறையில் ஏற்பட்ட வளர்ச்சியும் இவர்களது ஆர்வத்துக்கு மேலும் வலுச் சேர்ப்பன வாய் அமைந்தன. இப்பின்னணியில் முதலில் நாவல்களும் பின்னர் சிறுகதைகளும் தமிழில் தோன்றத் தொடங்கியதைக் காணலாம்.

தமிழ்ச் சிறுகதைகளைப் பொறுத்த மட்டில் அவற்றின் ஆரம்ப வெளிப்பாட்டினைப் பாரதியார் மாதவையா என்போரது கதைகளிலே காணமுடிந்தது. தமது சமகாலத்தில் வெளிவந்த பத்திரிகைகளில் இவர்கள் எழுதிய கதைகளிலே சிறுகதை இலக்கிய வடிவத்தின் பண்புகள் புலப்படத் தொடங்கின (வேதசகாயகுமார் 1979:37). எனினும் இவர்களுக்குப் பின் புனைகதைத்துறையில் ஆர்வங்காட்டி வந்த வ.வே.சு ஐயரின் எழுத்துக்களிலேயே சிறுகதையின் பண்புகள் ஓரளவுக்குப் பிரக்ஞை பூர்வமாகப் பதிவாகத் தொடங்கியதைக் காணலாம். வ.வே.சு. ஐயருக்குப் பின் தமிழ்ச் சிறுகதையைப் புதிய கட்டத்துக்கு வளர்த்துச் சென்றவர்கள் மணிக்கொடி எழுத்தாளர்களே. சிறுகதை வடிவம் பற்றிய தெளிவான புரிதலை இவர்கள் கொண்டிருந்தனர். இதனால் சிறுகதையின் பொருளிலும் வடிவத்திலும் பரிசோதனைகளைச் செய்வதில் ஆர்வங்காட்டி வந்தனர். புதுமைப்பித்தன், கு.ப.ராஜ கோபாலன், மௌனி, ந. பிச்சமூர்த்தி, பி.எஸ். இராமையா முதலானோர் மணிக்கொடி எழுத்தாளர் என்ற வரிசையில் சுட்டிக்காட்டத்தக்க படையாளிகளாவர். இவர்களைவிட சி.சு. செல்லப்பா, சு.நா. சுப்பிரமணியம், ந.சிதம்பர சுப்பிரமணியம், சிதம்பர ரகுநாதன், சிட்டி, பி.எம் கண்ணன், கி. ராமச்சந்திரன் முதலானோரும் லா.ச.ரா புனைகதைகளை எழுதுதற்கு முன்பாக சிறுகதை வளர்ச்சிக்குக் காத்திரமான பங்களிப்பை நல்கி வந்த எழுத்தாளர்களாவர்.

மேற்கூறிய படைப்பாளிகள் தமிழ்ச் சிறுகதையை உருவ ரீதியாகவும் உள்ளடக்க ரீதியாகவும் குறிப்பிடத்தக்களவு வளர்ச்சி பெறச் செய்திருந்தனர். சிறுகதையின் உருவ ரீதியாக இவர்கள் மேற்கொண்ட பரிசோதனைகள் தமிழ்ச் சிறுகதையில் புதிய சாத்தியப்பாடுகளை ஏற்படுத்திற்று. சிறுகதை இலக்கிய வடிவம் 'இவ்வாறுதான்; இப்படித்தான்' என வரையறுத்துக்கொள்ள முடியாது என்பதையும் அது எடுத்துக் கொண்ட கருப்பொருள், படைப்பாற்றல், பார்வை அகலிப்பு என்பனவற்றிற்கு ஏற்ப மாற்றியமைக்கத்தக்கது என்பதையும் மேற்படி எழுத்தாளர்களின் பரிசோதனை முயற்சிகள் நிரூபித்தன. இதனால் சிறுகதை வடிவம் தொடர்ச்சியான பரிசோதனை முயற்சிகளுக்கு உட்படுப் பொருளாக மாறிற்று. உள்ளடக்க ரீதியாக 'இதைத் தான் எழுத வேண்டும்' என்னும் கட்டுப்பாட்டையும் புதிய படைப்பாளிகள் விமர்சிக்கத் தொடங்கினர் யதார்த்தக் கண்ணோட்டத்துடன் சமூகத்தை ஆராய்வதும் அதிலுள்ள பிரச்சினைகள், முரண்பாடுகள் சிக்கல்கள் என்பனவற்றைத் தத்ரூபமாகச் சித்திரிக்க முயல்வதும் சமூக மாந்தரின் அகமனப் போராட்டங்கள், மன உலைச்சல்கள் மன உறுத்தல்கள் முதலானவற்றை வெளிக்கொணர்வதுமான முயற்சிகளில் இக்காலப்படைப்பாளிகள் ஆர்வங்காட்டத் தொடங்கினர். உள்ளடக்க ரீதியாகத் தமிழ் சிறுகதையின் கனதியும் காத்திரமும் வலுப்பெறத் தொடங்கியிருந்தது.

மேற்கூறிய சிறுகதை வளர்ச்சிப் போக்கின் பின்புலத்தில் லா.ச.ரா ஆக்க இலக்கிய உலகுக்குள் நுழைகின்றார். அவர் காலத்துக்கு முன்னரே உருவ, உள்ளடக்க ரீதியாக வளர்ச்சியடைந்திருந்த தமிழ்ப் புனைகதைகளைப் படித்தும் அவை சம்பந்தமாக வெளிவந்த விமர்சனங்கள் கருத்து மோதல்கள் என்பனவற்றை அவதானித்தும் தன் ஆளுமையைப் புடம் போட்டிருந்தார் லா.ச.ரா. இதனைவிட அவரிடம் காணப்பட்ட அபரிதமான ஆங்கில மொழியறிவு மேலைத்தேயப் புனைகதை இலக்கியத்தில் ஆழமான பயிற்சியை அவருக்கு வழங்கியிருந்தது.

லா.ச.ரா. வின் படைப்புக் கொள்கை:

உணர்ச்சியின் ஆழத்தை அதன் ஒவ்வோர் அம்சத்தையும் பூரணமாக எடுத்துக் காட்டுவதே இலக்கியத்தின் பணியாக

இருக்கவேண்டும் எனக்கூறிவந்தவர் லா.ச.ரா (சிவத்தம்பி.கா, 1967:115) மறக்கமுடியாத உணர்ச்சியின் ஆழத்தையும் அவ்வுணர்ச்சி தோன்றிய சூழலையும் எழுத்தில் கொணர்வது தான் அவரது நோக்கமாக இருந்துள்ளது.

“எண்ணத்திலும் உணர்ச்சியிலும் உணர்விலும் உள்ள எழுச்சியுமே நம் கையெழுத்தின் முழுச்சீறலுடன் கதையும் கவியும் நாம் சிருஷ்டித்துக் கொண்டிருக்கின்றோம். நெஞ்சில் விழுந்த ஒவ்வொரு கீறலுமே ஒவ்வொரு தனித்தனிக் காவியந்தான்.”

எனத் தனது படைப்புக்கொள்கை பற்றி ‘அஞ்சலி’ சிறுகதைத் தொகுதி முன்னுரையில் லா.ச.ரா இவ்வாறு கூறியுள்ளார். உணர்ச்சி நிலையைக் கொண்டு மனிதனின் உண்மை நிலையைக் காட்ட விரும்பும் லா.ச.ராவின் எழுத்து முயற்சி பற்றி க.நா.சு பின்வருமாறு குறிப்பிடுவதைக் காணலாம்.

‘லா.ச.ரா வார்த்தைக்குள் அடங்காத சில உணர்ச்சிகளை உணர்த்திக்காட்ட முயன்று ஓரளவு வெற்றியும் பெற்றுள்ளார் என்று தான் சொல்ல வேண்டும்.”

(1986: 48)

லா.ச.ராவின் கதைக்களம்

லா.ச.ரா எடுத்துக்காட்ட விளையும் உணர்ச்சி பாவங்கள் குடும்பம் என்ற எல்லைக் கோட்டுக்குள் வரையறுக்கப்பட்ட மனிதர்களுடையவை. குடும்ப உறவுகளில் தம்மை இழக்கும் கதாமாந்தர்களின் உணர்ச்சிகளும் அவற்றுக்கு அடிப்படையான கனங்களுமே அவரது கதைகளில் பதிவாகியுள்ளன. இது பற்றி எழுத்தாளர். ஜெயமோகன் கூறும்போது,

‘லா.ச.ரா., தி.ஜா. இருவரும் மாணிட உறவுகளையே மீண்டும் மீண்டும் ஆராய்ந்தார்கள். தி.ஜாவின் பார்வை பாலுறவு சார்ந்து குவிந்தது என்றால் லா.ச.ராவின் பார்வை உறவுகளில் உள்ள மீபொருண்மைக்களம் சார்ந்த தீவிரம் கொண்டது. இவருடைய எழுத்துக் களம் குடும்பம் என்ற எல்லைக்குள்ளேயே தங்கள் வெளிப்பாட்டைக் கொண்டுள்ளன. (2003:4)

என்கிறார். ஜெயமோகன் கூறுவது போல் லா.ச.ராவின் கதைகளுள் 90% ஆனவை குடும்பக்கதைகளே. அவை மாமியார் - மருமகள், கணவன் - மனைவி, தந்தை - மகன், சகோதரன் - சகோதரி, தாய் - மகன்/மகள் இணைப்புக்களைச் சொல்வதாகவோ அல்லது அந்த உறவில் உள்ள முரண்களைச் சொல்வதாகவோ வகைப்படுத்தமுடியும்.

தமிழகத்தில் காலனித்துவத்தின் செல்வாக்கால் ஏற்பட்ட சமூக மாறுதல்களும், நவீனத்துவத்தின் நுழைவும் அக்கால சமூகத்தின் முக்கிய அம்சமாக அமைந்த கூட்டுக்குடும்பங்களின் இருப்பை ஆட்டங்காணச் செய்தன. குறிப்பாக, கூட்டுக்குடும்ப உறவுகள் மத்தியிலுள்ள அன்பு, பாசம், உற்றுழி உதவுதல், பெரியோரை மதித்தல் முதலான நற்பண்புகள் அருகத் தொடங்கின. குடும்ப உறவுகளின் பெறுமதியும், மதிப்பும், மாண்பும் மறக்கப்படத் தொடங்கின. குடும்ப உறவுகளும் படிப்படியாக இழக்கப்படத் தொடங்கின. இக்குடும்ப உறவுகளின் இழப்பு என்பது லா.ச.ராவை உறுத்துகின்ற வாழ்வின் மிகப்பெருங் கொடூரமாக விளங்கிற்று.

கூட்டுக் குடும்பத்தின் ஓர் உறுப்பினராக வாழ்ந்து பழக்கப் பட்டவர் லா.ச.ரா. கூட்டுக்குடும்பம் பற்றியும் அங்குள்ள அங்கத்தவர்களிடையே உள்ள உறவுகள், ஊடாட்டங்கள், மதிப்பீடுகள் பற்றியெல்லாம் இவர் நன்றாகத் தெரிந்த வைத்திருந்தார். சமூக பொருளாதார மாற்றங்கள் கூட்டுக் குடும்பங்களையும் அதனோடு இணைந்துப் பின்னப்பட்டிருந்த மனித உறவுகளையும் சிதைப்பதை அவர் நேரடியாகக் கண்டுணர்ந்திருந்தார். லால்குடியையும் அங்கு எழுந்தருளியிருக்கும் பெருந்திருவையும் சுற்றி வாழ்க்கையைத் தொடரமுடியாமல் தன் குடும்பமும் பெங்களுர் சென்னை என இடம்பெயர்ந்த நிலையை நேரடியாக அனுபவித்தவர் லா.ச.ரா. (சீனிவாசன் ஆர். 1996:39) வரலாற்றியக்கப் போக்கில் ஏற்பட்ட இம்மாற்றங்களைச் சரி போகட்டும் என அவரால் விடவும் முடியவில்லை; புதியதை முற்றாக ஏற்றுக் கொள்ளவும் இயலவில்லை, பழமையை ஒதுக்க முடியாமலும் புதுமையை ஏற்கமுடியாமலும் அங்கலாய்க்கின்ற ஒரு ஏக்க நிலையில் வெளிவந்த படைப்புகளாகவே லா.ச.ராவின் சிறுகதைகள் விளங்கின. வேகமான சமூக மாறுதல்கள் அவர் மனதில்

ஏற்படுத்திவிட்ட ரணமும் வலியுமே லா.ச.ரா கதைகளின் உள்ளடக்கமாயிற்று.

“குடும்ப உறவுகளில், தந்தை - மகன், அம்மா - பிள்ளை மாமியார் - மருமகள், அண்ணன் - தங்கை, அக்கா - தம்பி உறவு தகர்வதில் ஏற்படுகின்ற ரணமும் வேதனையுந் தான் லா.ச.ரா தன் கதைகளில் மையப்படுத்துகின்ற உணர்வுகள் இவைகளை உணர்ச்சிக் கொந்தளிப்புடன் வெளிப்படுத்துவதே லா.ச.ரா வின் கலை”

என ஆய்வாளர் ஆர். சீனிவாசன் குறிப்பிடுவதும் சுட்டிக் காட்டத்தக்கதாகும் (1996:39-41).

“பழைய தலைமுறையில் குடும்பத்தில் ஒருவரோடு ஒருவர் பாசமாக இருந்தார்கள். தெய்வநம்பிக்கையும் ஆசாரமுங் கொண்டிருந்தார்கள், உண்மையாக இருந்தார்கள், போலித்தனம் அவர்களுடைய உறவில் இல்லை. மூத்தோர் சொல்லை அவர்கள் அமிர்தமாகக் கருதினார்கள் மட்டு மரியாதையோடு பழகினார்கள். முந்திய - தலைமுறையின் இந்த மதிப்புகள் இன்றைய தலைமுறையினரிடம் பார்க்க முடிவதில்லை” என்னும் மன ஏக்கமே லா.ச.ரா வின் பெரும்பாலான கதைகளில் தொனித்தது. இதனால் அவர் பார்வை அல்லது பிரக்ஞை இறந்தகாலம் நோக்கிய ஏக்கத்துடன் திரும்பியதாக இருந்தது. மரபில் இருந்த சாரமான ஒரு பகுதியை நவீன காலத்திற்காக மறு ஆக்கஞ் செய்யவேண்டும், என்னும் கனவினைக் கொண்டவராக லா.ச.ரா விளங்கினார். அங்ஙனம் அவர் மறு ஆக்கஞ் செய்ய விரும்பியது குடும்ப வாழ்க்கையையும் அதன் அடிப்படையிலான தனிமனித உறவுகளையுந் தான் (ஜெயமோகன், 2003:4).

குடும்ப உறவுகளின் கட்டுக்கோப்பைப் பாதுகாத்துக் கொள்வதற்காகப் புறவுலகில் ஏற்படும் மாற்றங்களைத் தடுத்துவிட முடியுமா? அல்லது அந்த மாற்றங்கள் குடும்பத்தைப் பாதிப்பதைத் தடுத்துவிட முடியுமா? என்ற வினாக்களுக்கு லா.ச.ரா வின் படைப்புகளில் விடையில்கலை. குடும்பம் என்பது அடிப்படையில் ஒரு சமூக நிறுவனம். சமூகத்தின் வர்க்க முரண்பாடுகளை மாற்றங்களை அது பிரதிபலிக்கின்றது. சமூக, பொருளாதார, மாற்றங்கள் குடும்ப உறவுகளை மதிப்பீடுகளை மாற்றி

அமைத்துக் கொண்டேயிருக்கின்றன என்னும் - யதார்த்த உலகின் இருப்பை விளங்கிக்கொள்ளும் விஞ்ஞானக் கண்ணோட்டத்தை லா.ச.ராவின் கதைகளில் தரிசிக்க முடியாது. இவை அவரின் கதையின் உள்ளடக்கம் சார்ந்து எழுப்பப்படும் முக்கிய விமர்சனங்களாகும்.

சமூகப் பிரச்சினைகளையும், மனித நேயத்தையும் தான் வெளிப்படுத்தும் உணர்ச்சியின் ஆழத்தின் பின்னணியிலேயே லா.ச.ரா பதிவு செய்து வந்தார். அவற்றைத் தனியே எடுத்துப் படைப்பாக்கம் செய்யும் தன்மையை அவரிடம் காணமுடிய வில்லை.

‘மனிதாபிமானமும் சமுதாயப் போராட்டமும்’ என் எழுத்தில் பிரதிபலிக்கவில்லை என்று என்மேல் ஒரு புகார் உண்டு. மனிதாபிமானம் என்றால் தனியாகத் தன் பெயரைச் சொல்லிக் கொண்டு மேலிருந்து இறங்குமா அறியேன்.

என்கிறார் ல.ச.ரா. (‘அரவான்’ சிறுகதை முன்னுரை.)

லா.ச.ரா கதைகளின் வடிவம்

வாழ்க்கையைப் பெரிதும் பாதிக்கின்ற உணர்ச்சிநிலைகளை உணர்வு நிலையில் வைத்துச் சித்திரிப்பதற்கெனத் தனித்துவமான

கதைப்பின்னல்

உத்திகள்

மொழிநடை

பாத்திர வார்ப்பு

என்பனவற்றை லா.ச.ரா சாதூர்யமாகத் தன் கதைகளிலே கையாண்டுள்ளார்.

‘அபூர்வமான உருவம் படைத்துவிட்ட லா.ச.ரா வின் கதைகளின் ஆரம்பமும் முடிவும் நடையும் ஓட்டமும் அவருக்கேயுரிய ஒரு வேகத்துடன் ஒரு மயக்கத்துடன் அமைந்திருக்கின்றன.வாசிப்பவர்களைச் சற்றுச் சிரமப்படுத்துகின்ற கதாசிரியர் தான் லா.ச.ரா. தூக்கத்துக்கும் விழிப்புக்கும் இடையிலுள்ள ஒரு நிலையில் அதிகம் சிரமப்படாமல் பத்திரிகை படிப்பது போலப் படித்து முடித்துவிடக்கூடிய கதைகளாக அவர் எழுதவில்லை. பல இடங்களில் பளிச்சென்று கண்களைப்

பறிக்கின்ற மாதிரி விஷயத்துக்குப் பிரகாசம் தருகிற வாக்கியங்களைக்கூட அவர் தேவையறிந்து உபயோகிக்கிறாரே தவிர ஜனங்களுக்குப் பிடித்தமானதாக இருக்க வேண்டும் என்று எழுதவில்லை. கையாளுகிற விஷயத்தை வாசகனுக்கு தெளிய வைக்கவேண்டும் என்பதில் அவருக்கு உள்ள கருத்து விஷயம் பிடித்திருப்பதாக இருக்கவேண்டும் என்பதில்லை. இதை அவருடைய பலமாகவும் பலவீனமாகவும் ஒரே மூச்சில் சொல்லிவிடலாம்.”

எனும் க.ந.சு வின் விமர்சனம் லா.ச.ரா வின் கதை வடிவத்திற்கு மிகப் பொருத்தமான திரட்டிய மதிப்பீடாகவுள்ளது.

தனக்கெனத் தனித்துவமான பாணி (Style) கொண்ட எழுத்தாளர் லா.ச.ரா. அவர்கதைகள் தொடக்கம், வளர்ச்சி, முடிவு என்ற மரபு ரீதியான சிறுகதைக் கூட்டகத்துக்குள் அமைந்து நடப்பனவல்ல. எடுத்துக்கொண்ட கதைப் பொருளின் கனதிக்கேற்ற வரையில் அவரது கதைப்போக்கு புதிய தடங்களிலே நகர்வதைக் காணலாம்.

கதைகளில் லா.ச.ரா. பயன்படுத்தும் மொழி தனித்தன்மையானது. உணர்வுத்தாக்கத்தையும் உணர்வாழத்தையும் சித்திரிப்பதற்கு ஏற்ற உயர்வீச்சுக் கொண்டது. ஒரு சிறந்த கவிதை நடையின் சாயலை இது பிரதிபலிப்பதைக் காணலாம். அதற்கேற்றவரையில் லா.ச.ரா கதைகளில் பயன்படுத்தும் சொற்கள் ஒவ்வொன்றும் ஆழமான பொருள் பொதிந்தவை. சொற்செட்டும் பொருள் புதுமையும், நயமும் லயமும் அவற்றில் மிகுதியாகப் படிந்திருப்பதைக் காணலாம்.

‘ராமாமிருதத்தின் கதைகள் தமிழ் வசன நடை வளர்ச்சியில் ஒரு புதிய கட்டத்தினைக் காட்டி நிற்பன. புதுமைப் பித்தனுக்குப் பின் ஆக்க இலக்கிய வசனநடை வரலாற்றில் முக்கிய இடம் பெறுபவர் ராமாமிருதம்’

எனப் பேராசிரியர் கா. சிவத்தம்பி அவர்களும்,

‘இசையின் ஏற்ற இறக்கங்களையும் நெகிழ்ச்சிகளையும் மொழியால் உணர வைத்தவர் லா.ச.ரா... மொழியைக் கையாளும் விதத்தில் இவரது மொழிநடை தனித்துவமானது

எனப் பாவண்ணனும் (பாவண்ணன்: 2003)

லா.ச.ரா. வின் சொல் வார்த்தையன்று; மொழியைத் தாண்டியது. வெளிப்பாடு அப்பறம் உள்பாடு எனும் இவற்றின் அனைத்துக் கூறுகளையும் உள்ளடக்கிறது.

எனக் கவிஞர் அபியும் (அபி: 2000) குறிப்பிடுகின்றனர். கதைகளில் பயன்படுத்தும் ஒவ்வொரு சொற்களும் வாசகர் உள்ளத்தில் புதிய அனுபவத்தையும், உணர்வுத் தாக்கத்தையும் ஏற்படுத்த வேண்டும் என்பதில் லா.ச.ரா. அக்கறையுடையவராக இருந்தார். நெருப்பு என்றால் வாய் வேகவேண்டும் என்கின்ற அளவிற்கு சொல்லுக்கும் பொருளுக்கும் உள்ள இடைவெளியைக் குறைக்க வேண்டும் என அவர் விரும்பினார்.

‘எனக்கு ஒரு கனவு ஒருநாள் என்றேனும் ஒருநாள் சொல்லாட்சியால் பொருளுக்கும் சொல்லுக்கும் இடைக் கோட்டை அழித்து சொல்லே பொருளாய் பொருளை சொல்லாய்’ ஆனால் ஒன்றுக்கொன்று குழம்பாது. ஒன்றுக் கொன்று பக்கபலமான நிலையை எய்தல் வேண்டும்.’

(லா.ச.ரா. 1962: 68)

இதற்காக மொழியுடன் சதா போராடிக் கொண்டிருந்த படைப்பாளி லா.ச.ரா. மொழியைத் தெய்வத்தன்மையாக்குதல் என்பது இதன் உச்சநிலை. வார்த்தைகளைப் பயன்படுத்துவதில் லாவகம், கவனம், எச்சரிக்கை, வேகம், விவேகம் எல்லாமே லா.ச.ரா விடம் இருந்தன.

ஆங்காங்கே நுட்பமாக அமைக்கப்படும் சிறுசிறு வாக்கியங்கள். பரவலாக வரும் சமஸ்கிருதச் சொல்லாட்சி, வேதம், புராணம், இதிகாசங்களிலிருந்து உருவகங்களைக் கையாளுதல் கவிதா உணர்வு பொருந்திய உவமைகளை இணைத்தல் மரபுத் தொடர்களை, பழமொழிகளைத் தாராளமாகப் பயன்படுத்துதல் என்பன வற்றின் மூலம் மொழியை ‘அதீத சந்தி’ கொண்டதாக மாற்ற லா.ச.ரா முனைவதைக் காணலாம். இம்முயற்சி அவருடைய மரபு வழிப்பட்ட கதைக்கருத்துக்களுக்கும் குடும்ப உறவில் அவர் நியாயப்படுத்த முயல்கின்ற ஆதிக்க உறவுகளுக்கும் ஒத்துப் போவது இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது.

‘‘சொல்லாமலே உணர்த்தும் நளினம் லா.ச.ரா கதைகளில் முயற்சியில்லாத கய அமைவு....குறியீடு, பரிபாஷை

இடைவெளி, மௌனங்கள், பேசாப் பொருள்கள், சங்
கேதுங்கள் சைகைகள் அங்கங்கே நின்று படைப்பை
மௌனத்தின் பக்கமாக நகர்த்திக் கொண்டிருக்கின்றன.

என்கிறார் கவிஞர் அபி (2000: பின்னூரை).

வாழ்க்கையைப் பாதிக்கும் உணர்ச்சி நிலைகளை உணர்வு நிலையில் வைத்துச் சித்திரிப்பதற்கு லா.ச.ரா. கையாளுகின்ற உத்திகளும் தனிக் கவனத்திற்குரியன. உத்திகள் என்ற அளவில் 'நனவோடை' எனப்படும் Stream of Consciousness என்னும் உத்தியினை லா.ச.ரா. படைப்புகளில் அதிகம் கையாளுகின்றார். நனவோடை என்பது நிகழ்ந்து கொண்டிருப்பதை நிகழ்ந்து கொண்டிருப்பது போலவே தொடர்ச்சியாகச் சொல்லிக் கொண்டு போவதாகும். உணர்வலைகளை அவற்றின் இயல்பான போக்கில் நகர விட்டுச் சித்திரிப்பதற்கு நனவோடை உத்தி லா.ச.ரா. வுக்கு வாய்ப்பாக அமைந்தது. நனவோடைமை மட்டுமன்றி Interior Monologue என்னும் உத்தியினையும் லா.ச.ரா. அடிக்கடி தன் கதைகளில் கையாளுகின்றார் (சிவத்தம்பி.கா, 1967:118) Interior Monologue என்பது மறக்கமுடியாத உணர்வு நிலைதோன்றும் போது முக்கிய பாத்திரத்தின் மனோநிலை எவ்வாறு இருந்தது என்பதை விபரிப்பதாகும். வாயால் எடுத்துக் கூறமுடியாதனவும் உணர்வால் மாத்திரம் அறியப்படுவனவுமான இம் மன எழுச்சிகளை மேற்படி உத்திகள் மூலமாக லா.ச.ரா மிக சாதுர்யமாகப் படைத்துள்ளார்.

ஒரு கணத்தில் ஒருவனிடம் தோன்றி மறையும் உணர்ச்சிப் பெருக்கை மையமாக்கி அவனது வாழ்க்கை முழுவதையும் அதே துடிப்பில் சித்தரிக்க லா.ச.ரா. முயல்வதாக முதலில் கண்டோம். இந்நிலை அன்றாட வாழ்க்கையில், குடும்பங்களில் நாம் சந்தித்துக் கொள்ளும் மானிடர்களை அபூர்வமானவர்களாக்கி விடுகின்றது. இதனால் லா.ச.ரா. கதைகளில் வரும் பாத்திரங்கள் அசாதாரணமான குணம், சிந்தனை, செயற்பாடு கொண்டவர்களாக மாறிவிடுகின்றனர். 'சாவி கொடுத்த பொம்மைகளைப் போல அவர்கள் தங்களைத் தாங்களே முடுக்கிவிட்டுக் கொண்டு நியமம் இல்லாமல் கணநேர மனஇசிவுகள், வலிப்புகள், விகாரங்கள் கொண்டு ஏன் இப்படி நடந்து கொள்கிறோம் என்று தங்களுக்கே தெரியாமல் நடந்து கொள்கின்றனர், என்கிறார்

சி.சு. செல்லப்பா (1974:152) இப் பாத்திரங்கள் ஏதோ ஒரு விதத்தில் இயல்பு பிறழ்ந்த தன்மை. பெரும்பாலும் தற்செருக்குக் கொண்டவர்களாக இருப்பது இவரது எல்லாக் கதைகளிலும் காணப்படும் பொது அம்சமாகும்.

பாற்கடல் சிறுகதை

இங்கு ஆய்வுக்கு எடுத்துக்கொள்ளப்படும் 'பாற்கடல்' என்னும் சிறுகதை லா.ச.ரா. வின் முத்தாய்ப்பான படைப்புக்களில் ஒன்றாகும். அவரின் படைப்புக் கொள்கை, படைப்புக்களன், படைப்பாற்றல் சம்பந்தமாக மேலே விபரிக்கப்பட்ட கருத்துக் களுக்கு மிகச்சிறந்த எடுத்துக்காட்டாய் அமைவது இக்கதை.

குடும்பம் ஒரு பாற்கடல் அதிலிருந்துதான் லஷ்மி.

உச்சஸ்ரவஸ், ஐராவரம் எல்லாம் உண்டாயின. ஆலஹால்

விஷமும் அதிலிருந்துதான் உண்டாயிற்று. உடனுக்கு

அதற்கு மாறான அம்ருதமும் அதிலேயே தான்"

என முடியும் இக்கதையின் கருப்பொருளும் லா.ச.ரா இக்கதையினூடாக வெளிப்படுத்த முனையும் தொனிப் பொருளும் இதுவே தான்.

மத்தியதர வர்க்கக் கூட்டுக்குடும்ப எல்லைக்குள் புதிதாக மணவினை மூலம் இணைந்துகொள்ளும் (புக்ககத்துக்கு வரும்) பெண் ஒருத்தியின் அனுபவங்கள், அவதானிப்புகள், ஆசைகள், எதிர்பார்ப்புகள் என்பனவற்றின் பின்னணியில் எழும் உணர்வலை களைப் பாற்கடல் என்னும் கதையாக ஒழுங்கமைத்துள்ளார் லா.ச.ரா. கதை ஒரு கடிதப் பாணியில் நகர்கின்றது. புதிய குடும்ப எல்லைக்குள்ளே தான் பெற்றுக்கொண்ட அனுபவங்களைத் தொலை தூரத்தில் வேலை நிமித்தமாகச் சென்று தங்கியிருக்கும் கணவனுக்கு உணர்வுபூர்வமாக அப்பெண் எழுதுகின்றாள். முழுக்க முழுக்க அப்பெண்ணின் வாக்கு மூலமாகவே கதை நகர்கின்றது. அப்பெண்ணின் பார்வையில் கூட்டுக் குடும்பமும் அங்குள்ள அங்கத்தவர்களும் விமர்சிக்கப்படுகின்றனர். அங்ஙனம் விமர்சிக்கக்கூடிய வகையில் அப்பெண் புத்திசாலியாகவும் ஒளிவுமறைவற்ற உள்ளங் கொண்ட வளாகவும் சித்தரிக்கப்பட்டுள்ளாள்.

பாற்கடல் சித்திரிக்கும் கூட்டுக் குடும்பத்தில் நான்கு தலைமுறையினர் வாழ்கின்றனர். இந்நான்கு தலைமுறையினரின் மதிப்பீடுகள், எதிர்பார்ப்புகள், சிந்தனைகளில் ஏற்படுகின்ற முரண்களைப் 'பாற்கடல்' மிகச்சிறப்பாக எடுத்துக் காட்டுகின்றது. புதிதாகக் கூட்டுக் குடும்பத்திற்குள் நுழையும் பெண்ணொருத்திக்கு இம் முரண்கள் மிகத்தெளிவாகத் தெரிகின்றன. தலைமுறை இடைவெளி குடும்ப அங்கத்தவர்களின் உள்ளத்தில் ஏற்படுத்திவிட்ட 'மன அவசங்களைச்' சகித்துக் கொண்டு ஒவ்வொருவரும் எப்படி வாழ்கிறார்கள் என்பதை அப்பெண் பாத்திரத்தினூடாக வாசகர் முன்னிறுத்துகிறார் லா.ச.ரா.

கூட்டுக்குடும்பக் கட்டுப்பாடுகள், இறுக்கங்கள், விபரீத நம்பிக்கைகள் என்பன அங்கத்தவர்களில் ஏற்படுத்தும் பாதிப்புகள் துலாம்பரமாக இங்கு எடுத்துக்காட்டப்படுகின்றன. திருமணமாகியும் கணவனுடன் உறவுகொள்ளாத, உணர்வுகளைச் சுதந்திரமாகப் பரிமாறிக்கொள்ளாத, விரகதாபம், காதல், கோபம் என்னும் உணர்ச்சிகளுக்குள் அகப்பட்டுக் கொந்தளிக்கின்ற பெண் ஒருத்தியின் உணர்வுகளைப் பாற்கடல் அருமையாகச் சுட்டுகின்றது. ஆக, கூட்டுக்குடும்பம் என்ற எல்லைக்குள் பெண்ணின் உணர்வுகள், சிந்தனைகள் என்பன எவ்வாறு சிறைபிடிக்கப்படுகின்றன என்பதை லா.ச.ரா பாற்கடல் சிறுகதையினூடாக முன்னிறுத்துகின்றார். பெண்கள் எவ்வளவு தர்க்கரீதியான அறிவு கொண்டவர்களாக இருந்தாலும் கூட்டுக் குடும்ப கட்டுப்பாடுகளிலிருந்து அவர்களால் மீளுவது சாத்தியமில்லை என்பது லா.ச.ராவின் கருத்து. அவரது கண்ணோட்டத்தில் "அறிவுபூர்வமாகச் சம்பாஷிக்கத்தெரிந்து மரியாதையும் தெரிந்து பெண்மையின் மிகு குறையாமல் இன்முகம், பண்பு, உபசரிப்பும் கூடிவிட்டால்... அதெல்லாம் புண்ணிய சமாச்சாரம். எல்லோருடைய அதிஷ்டமும்ல்ல. இந்தப் புண்ணியம் கிட்டுபவர்களுக்கு வாழ்க்கை நன்றாக இருக்கின்றது. கிட்டாதவர்களுக்கு முரண்தோன்றுகிறது, அமைதி கெடுகிறது" (சீனிவாசன். ஆர். 1996: 38) என்கின்றார்.

கூட்டுக் குடும்ப எல்லைக்குள் மருமகளாக நுழையும் பெண் ஒருத்திக்கும் அக்குடும்பத்தில் பிறந்து வளர்ந்த பெண்ணுக்கும் தரப்படும், உரிமை, உபதேசங்கள் என்பனவற்றிலும் வேறுபாடு

காட்டப்படுவதை லா.ச.ரா மிகத் தெளிவாகச் சுட்டுகின்றார். மருமக்களை 'அப்படி வாழவேண்டும்', 'இப்படி வாழ வேண்டும்' என அறிவுறுத்தும் மாமியார் தன் மகளைக் கண்டிக்காமல் செல்லமாக வளர்ப்பதில் தோன்றும் முரண்ணிலையைப் பாற்கடல் சுட்டிக்காட்டத் தவறவில்லை. மருமக்களின் மேல் ஒரு நேரத்தில் பாசமாகவும் ஒரு நேரத்தில் கண்டிப்பாகவும் நடந்து கொள்கின்ற மாமியாரைப் போல கூட்டுக்குடும்பம் ஒரு விதத்தில் நல் ஒழுக்கங்களை, சிந்தனைகளை, மதிப்பீடுகளை வழங்கியும் மறுபுறத்தில் முரண்கள், மன அவசங்கள் உறவுநிலைச் சிக்கல்கள் என்பனவற்றைக் கொண்டதாகத் தனக்குள் சிதைந்து கொண்டிருப்பதைப் பாற்கடல் கதையினூடாக அவதானிக்க முடியும்.

பழமையைப் பேணல், குடும்பக் கட்டுப்பாட்டை மதித்தல், சடங்குகளில் அதீத நம்பிக்கை, பெரியோரைப் பேணல் முதுமையில் பெற்றோரைப் பராமரித்தல் என்னும் கூட்டுக் குடும்பம் மதிப்பீடுகள் லா.ச.ரா வுக்கு அமிர்தமாகத் தெரிகின்றன. அவர் பாற்கடல் கதையின் முகவுரையில் பின்வருமாறு குறிப்பிடுகின்றார்.

'கடமை, கண்ணியம், கட்டுப்பாடு முக்குணங்களின்
நிதர்சனம் கூட்டுக்குடும்ப வாழ்க்கை

Dedicated, Benevolent, Dictatorship க்கு எடுத்துக்காட்டு.

The world is a family, family of man என்பதெல்லாம் பின்
வேறு என்ன? கூட்டுக்குடும்பம் அல்லாது?"

(2000 : 421)

இவ் அம்சங்களுக்கு முரணாகத் தோன்றும் கருத்து வேறுபாடுகள், எதிர்ப்பு உணர்வுகள், மனக்கிலேசங்கள் யாவும் அவருக்கு விஷமாகத் தெரிகின்றன. கூட்டுக்குடும்ப அமைப்பை அவை சிதைத்து விடுவதாக அவர் கருதுகின்றார். எனவே அமிர்தம் போன்ற நல்ல விஷயங்களைப் பின்பற்ற விஷம் போன்ற தீய சிந்தனைகளைத் தவிர்த்து வாழவேண்டும்' அதுவே கூட்டுக் குடும்பத்தின் நிலைபேற்றிற்கும் மேன்மைக்கும் சிறப்புக்கும் அத்திவாரம் என்கிறார் லா.ச.ரா. பாற்கடலில் விஷம் இருந்தாலும் பாற்கடல் பாற்கடல்தான். அதேபோல கூட்டுக்குடும்பத்தில், போற்றுதற்குரிய நற்பண்புகளிடையே கசப்பான அம்சங்கள்

கலந்திருந்தாலும் கூட்டுக்குடும்பம் கூட்டுக்குடும்பம் தான்' அதற்கெனத் தனிப் பெருமையுண்டு என்கின்றார்.

ஆனால் யதார்த்த உலகில் நிகழ்ந்தது வேறு. லா.ச.ரா 'பாற்கடலை' எழுதிய காலத்திலேயே கூட்டுக்குடும்ப அமைப்புச் சிதைந்து விட்டது. இதனை அவரே பாற்கடல் முகவுரையில் பின்வருமாறு குறிப்பிடுகின்றார்.

‘இதில் விபரிக்கப்படும் கூட்டுக்குடும்பம் என்ற ஸ்தாபனமே இப்போது முறிந்து போய் ஆயிற்று...

இன்னும் பின் தலைமுறைக்கு இக்கதை escapist fantasy fairy tale என்று தோன்றினாலும் ஆச்சரியமில்லை. தனிவளை தோண்டி வேர்களைக் கொல்லுதற்கும் முதுகெலும்பை முறிப்பதற்கும் இருக்கவே இருக்கிறது காலம். அதன் மேல் பழியைப் போடு...”

என்கிறார் (2000:421). ஆக, லா.ச.ரா தன் கருத்துநிலையை அல்லது மதிப்பீடுகளை வாசகர் மனதில் பதியவைக்க இறந்தகாலம் நோக்கிப் பயணிப்பதைக் காண்கிறோம். புறவுலகில் ஏற்படும் மாற்றங்களை, வளர்ச்சிகளைக் கருத்திற் கொள்ளாத அல்லது கருத்திற்கொள்ள விரும்பாத போக்கினையே இங்கு அவதானிக்க முடிகின்றது. கூட்டுக்குடும்ப அமைப்பைச் சிதறடிக்கும் மூலங்களைப் புறச்சூழலில் தேடவும் மாற்றுக்கருத்துக்களை முன்வைக்கவும் அவரது படைப்புக்கொள்கை அனுமதிக்கவில்லை. மாறாக, காலத்தின் மீது பழிபோட்டுவிட்டு நகர்ந்து விடுகிறார் லா.ச.ரா.

கூட்டுக் குடும்ப வாழ்க்கை பற்றிய உயர்வான கற்பிதம், அது சார்ந்து வெளிப்படும் ஒரு பெண்ணின் மன உணர்வுகள் என்பன மட்டுமே பாற்கடலில் வாசகருக்காக லா.ச.ரா தரும் புதையல் களாகும். அவை ரசிக்கத்தக்கன, சுவைக்கத்தக்கன, விரும்பினால் பின்பற்றத்தக்கன. ஆனால் புறவுலகில் ஏற்படும் மாற்றங்கள் இதனை அனுமதித்தாகவேண்டும். இரா.சீனிவாசன் அவர்கள் குறிப்பிடுவது போல,

லா.ச.ரா காட்டுகின்ற குடும்ப உறவுகளின் கண்ணேர உணர்வுகளில் நித்தியத்தைத் தேடி நெகிழ்ந்து போகும் வாசகன் இந்த அபாயத்தினையும் அவர் கதைகள் உள்ளடக்கியிருக்கின்றது என்பதைக் காணத்தவறக்கூடாது.

(1996: 45)

பாற்கடல் கதையினைப் படிப்போருக்கும் இவ் எச்சரிக்கை உணர்வு தேவை.

உசாத்துணை நூல்கள்

1. சிவத்தம்பி.கா (1967) தமிழில் சிறுகதையின் தோற்றமும் வளர்ச்சியும், பாரிநிலையம், சென்னை.
2. சீனிவாசன் ஆர். (1996) லா.ச.ரா ஒரு கண்ணோட்டம் முகமூடி களும் முகமூடி வியாபாரிகளும், பைந்தமிழ்ப் பதிப்பகம், ஈரோடு.
3. சுப்பிரமணியம். க.நா. (1986) க.நா.சு பார்வையில் இலக்கிய வளர்ச்சி, மணிவாசகர் பதிப்பகம், சிதம்பரம்.
4. வேதசகாய குமார். எ (1979) தமிழ்ச் சிறுகதை வரலாறு, காகங்கன் வெளியீடு, சென்னை.
5. பாவண்ணன் (2003) எனக்குப் பிடித்த கதைகள், காலச்சுவடு சென்னை.
6. லா.ச.ரா. (1962) எதற்காக எழுதுகிறேன், எழுத்து பிரசுரம், சென்னை.
7. லா.ச.ரா மாமிருதம் கதைகள் தொகுதி 1, தொகுதி 2 (2000) ராஜராஜன் பதிப்பகம், சென்னை.
8. லா.ச.ராமாமிருதம் படைப்புலகம் (2000) கலைஞன் பதிப்பகம் சென்னை.
9. ஜெயமோகன் (2003) சென்றதும் நின்றதும், தமிழினி பதிப்பகம், சென்னை.

திரு. ஈஸ்வரநாதபிள்ளை குமரன்

யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகத் தமிழ்த்துறை விரிவுரையாளர். ஈழத்தமிழ் பண்பாடு பற்றி ஆய்வு செய்கின்றார். நவீன தமிழ் இலக்கியத்தில் அதிக கவனம் செலுத்துபவர். தமிழ் இலக்கிய விமரிசனக் கூட்டங்களிலே விருப்புடன் பங்குபற்றி வருபவர்.

இலங்கையர்கோனின் “முதற்சம்பளம்”

யாழ்ப்பாண மாவட்டத்தின் ஏழாலைக்கிராமத்தின் மேற்குப் பகுதியை பிறப்பிடமாகவும், வதிவிடமாகவும் கொண்டிருந்தவர். ந. சிவஞானசுந்தரம் என்னும் இயற்பெயரையுடைய இலங்கையர்கோன் ஆவார். கல்விகற்ற விவசாயக் குடும்பத்தைச் சேர்ந்த இவரது பெற்றோர் நடராசா, செல்லாச்சி ஆகியோர். 1915.08.06 அன்று பிறந்த இவர் 1961.11.15 இல் காலமானார். சிறுபிராயந்தொட்டே ஆங்கிலப்பள்ளியிற் படித்தவர். இலண்டன் சர்வகலாசாலையால் நடத்தப்படும் பொருளாதார இடைநிலைத் தேர்விலே (Intermediate in Economics) தேறியவர். பின்னர் கொழும்பு சட்டக் கல்லூரியிற் பயின்று வழக்கறிஞர் (Proctor) ஆனார். சில ஆண்டுகள் வழக்கறிஞராகவும் பணிபுரிந்தார். பின்னர் அரசாங்க நிர்வாக சேவையில் இணைந்து காரியாதிகாரியாக (Divisional Revenue Officer) நீண்டகாலம் மட்டக்களப்பில் பணியாற்றினார். அங்கு பணியிலிருக்கும் போதே அதனது 46வது வயதில் திடீரென மறைவு எய்தினார். தமிழ்ப்பற்று, ஆங்கிலப் புலமை, வடமொழிப் பற்றும், லத்தீன் முதலான மொழிகளில் ஏற்படுத்திக் கொண்ட அறிவு ஆகியவை இலங்கையர்கோனின் வாசகப் புலமையை அதிகரிக்கச் செய்தன. தென்னிந்தியப் பத்திரிகைகளும், சஞ்சிகைகளும், அவரது வாசிப்பிற்கும், எழுத்தார்வத்திற்கும் தீனி போட்டன. குறிப்பாக கலைமகள், ஆனந்தவிகடன், மணிக்கொடி ஆகியவைகளில் வெளியான எழுத்துக்களால் அவர் கவரப்பட்டார். ஷேக்ஸ்பியரது எழுத்துக்களிலும் இலங்கையர்கோனுக்கு அபார ஈடுபாடு உண்டு. ஆங்கில இலக்கியச் செல்நெறியை அறிந்திருந்தமை, காரியாதிகாரியாகப் பணியாற்றியபோது ஏற்பட்ட பரவலான அனுபவங்கள், இயல்பான கலையார்வ

உந்துதல் ஆகியவை காரணமாக அவர் படைப்புலகில் அடியெடுத்து வைத்தாரெனலாம்.

இலங்கையர்கோனின் பதினெட்டாவது வயதளவில் அவரது சிறுகதையாகிய “மரியாமதலேனா” “கலைமகள்” சஞ்சிகையில் வெளிவந்தது. அச்சிறுகதை வெளிவந்த ஆண்டு 1934 ஆகலாம் என தமிழறிஞர் சொக்கன் தமது நூலொன்றில் குறிப்பிட்டுள்ளார். ஆனால் 1933 அல்லது 1934 ஆம் ஆண்டாக அச்சிறுகதை வெளியான காலம் இருத்தல்கூடும். கலைமகள், கிராம ஊழியன், கலா மோகினி, பாரததேவி, சூறாவளி, மணிக்கொடி, சக்தி, சரஸ்வதி ஆகிய இந்தியச் சஞ்சிகைகளிலும் மறுமலர்ச்சி, கலைச்செல்வி, தமிழின்பம், மாணிக்கம் ஆகிய ஈழத்துச் சஞ்சிகைகளிலும் ஈழகேசரி, வீரகேசரி, தினகரன், ஈழநாடு முதலான ஈழத்துப் பத்திரிகைகளிலும் இலங்கையர்கோனின் சிறுகதைகளும் ஏனைய படைப்புக்களும் வெளிவந்துள்ளன. ஈழகேசரிப்பத்திரிகையில் அவரது பத்துச் சிறுகதைகள் வெளிவந்துள்ளன. அவரது புகழ் பெற்ற சிறுகதையான “வெள்ளிப்பாதசரம்” ஈழகேசரியில் 1944 ஆம் ஆண்டு சித்திரை மாதம் 2, 9, 10 ஆம் தேதிகளில் மூன்று தொடர்களாகப் பிரசுரமானது. மரியாமதலேனா, அநுலா, யாழ்பாடி, சிகிரியா, தாய், முதற்சம்பளம் முதலான பல சிறுகதைகளைக் “கலைமகள்” சஞ்சிகை வெளியிட்டு அவரை ஊக்கப்படுத்தியது. இதிகாச - புராண வரலாற்றுக் கதைகளை எழுதியதினாடாக ஈழத்து வரலாற்றுக் கதைகளைத் தமிழகத்தினருக்கு அறிமுகப்படுத்துவதும், எல்லோரும் அறிந்த இதிகாச - புராண விடயங்களைக் கதையாக்குவதும், இலங்கையர்கோனின் விருப்பமாயிருந்திருக்கலாம். அம்முயற்சி தமிழகத்தில் தம்மை நிலைநிறுத்திக்கொள்வதற்கு உதவுமென ஆரம்பகாலத்தில் அவர் கருதினாரென்று செங்கைஆழியான் அவர்களும் கூறியுள்ளார். தென்னிந்தியாவில் “கலைமகள்” சஞ்சிகையே இலங்கையர்கோனின் அதிகமான சிறுகதைகளை வெளியிட்டதாகும். ஈழத்தின் முன்னோடி இலக்கிய சஞ்சிகையான மறுமலர்ச்சியில் “சக்கரவாகம்” (சித்திரை 1946) “மேனகை” (பொங்கல் மலர் 1948) ஆகிய இரு சிறுகதைகள் வெளியாகியுள்ளன. அத்துடன் “சரஸ்வதி” சஞ்சிகையில் “மனிதக்குரங்கு” (ஆகஸ்ட் 1961) சிறுகதை வெளிவந்தது. “பாரததேவி” யில் 1939 இல்” வஞ்சம்”

சிறுகதை பிரசுரமானது. இவரது இறுதிச்சிறுகதையான “மச்சாள்” 1961 ஒக்டோபரில் “வீரகேசரி” பத்திரிகையில் வெளிவந்ததாகும். சுமார் இருபத்துநான்கு சிறுகதைகளின் விபரம் எமக்கு கிடைத்துள்ளது. கடற்கோட்டை, மணப்பரிசு, அநுலா, சிகிரியா, மரியாமதலேனா, யாழ்ப்பாடி, மேனகை, வெள்ளிப்பாதசரம், ஒருநாள், தாய், துறவியின் துறவு, ஓரிரவு, மச்சாள், தந்தைமகன், சதிர்காரி, முதற் சம்பளம், மனிதக்குரங்கு, வஞ்சம், நாடோடி, சக்கரவாகம், பாரதத்தாய், தாழைநிழலிலே, கடற்கரைக் கிளிஞ்சல், அநாதை ஆகியன அவைகளாம். ஆங்கிலக்கதைகளில் மொழிபெயர்ப்பிலும் இலங்கையர்கோன் அக்கறை செலுத்தி வந்தார். சிறுகதை நாடகம், மொழிபெயர்ப்பு, விமர்சனம், நடனம், சங்கீதம் ஆகிய பன்முகத்துறைகளில் அவரது ஈடுபாடு வளர்ந்திருந்தது. தமது அலுவலகப் பணிகளுக்கிடையிலும் எழுத்துத்துறையில் ஈடுபட்டு எழுதுவதில் அக்கறை செலுத்தி வந்தார். அவர் மொழிபெயர்த்த ருஷ்யக்கதையை “முதற்காதல்” என்ற பெயரில் 1950 களில் சென்னை அல்லயன்ஸ் பதிப்பகத்தார் நூலுருவில் வெளியிட்டனர். “ஈழகேசரியில் தோமஸ் ஹார்டியின் நாவலானது “வெறுங்கனவுதான்” (1939) என்ற பெயரிலும், ஜவான்டேர் சினோல் எழுதிய” கிளாறாவிச் (1940), “மாலை வேளையில்” (1941) ஆகிய இரு நாவல்களும் இலங்கையர்கோனால் மொழிபெயர்க்கப்பட்டு வெளியாகின. நேரடித்தமிழ் நாவல்களை எழுதமுடியாத ஏக்கம், மொழிபெயர்ப்பு, நாவல்களினால் அவருக்குத் தீர்ந்துவிட்டது. ஈனோக் ஆர்டன், விடியாத இரவு, அந்த முத்தம், கூத்து, நீலக்கண்கள், குயிலும் ரோஜாவும் (நாவல்) ஆகியவை அவர் மொழிபெயர்ந்த பிறநாட்டுக் கதைகளாகும்.

பழைய தமிழ் நாடகங்கள் அழிந்து போவது குறித்து ஏக்கம் இலங்கையர்கோனுக்கு எப்போதுமிருந்தது. ஷேக்ஸ்பியரின் நாடகங்களில் இருந்த பயிற்சியினால் பல ஓரங்க, தொடர்நாடகங்களை எழுதினார். இவரது நாடகங்கள் பலவும் இலங்கை வானொலியில் ஒலிபரப்பாகின. இலங்கையர்கோனின் எழுத்துலகப் படைப்புகளில் ‘மிஸ்டர் குகதாசன்’ நாடகம் (1957), ‘மாதவிமடந்தை’ ‘நாடகம்’ (1958) ‘முதற்காதல்’ ‘மொழிபெயர்ப்பு நாவல்’ (1950 களில்) ‘வெள்ளிப்பாதசரம்’ சிறுகதைத்

தொகுதி, (1962) ஆகியவை நூல் வடிவம் பெற்றுள்ளன. அவரது பதினைந்து சிறுகதைகளின் தொகுதியான “வெள்ளிப்பாதசரம்” அவர் மறைந்த ஓராண்டு நிறைவின்போது வெளியிடப்பட்டது. அதில் வெள்ளிப்பாதசரம், அநுலா, அனாதை, மனிதக்குரங்கு, தாழை மரநிழலிலே, மரியாமதலேனா, சக்கரவாதம் மேனகை, நாடோடி, தாய், மச்சாள், துறவியின்துறவு, யாழ்ப்பாடி, சிகிரியா, ஆகிய சிறுகதைகள் இடம்பெற்றன. 1962இல் “வெள்ளிப்பாதசரம்” சிறுகதைத் தொகுதிக்கு அளித்த மதிப்புரையில் ‘கலைமகள்’ ஆசிரியர்கி.வா. ஜகந்நாதன் அவர்கள் “இலங்கையர்கோன்” போன்ற எழுத்தாளர்கள்தாய் நாட்டுக்கும் சேய் நாட்டுக்கு முள்ள உறவைப் பின்னும் வலிவுறச் செய்தார்கள் என்றும் “வாழ்க்கையின் நுட்பமான உணர்ச்சிகளில் நுழைந்து நயம் காணும் ஆற்றல், அன்பர் இலங்கையர்கோனுக்கு உண்டு” என்றும் குறிப்பிட்டுள்ளார். செங்கை ஆழியான் குறிப்பிடுவது போன்று இதிகாச - புராண வரலாற்றுச் சிறுகதைகளில் கம்பீரமானதமிழையும், சமூகக்கதையில் இயல்பானதமிழையும், இலங்கையர்கோன் பயன்படுத்தியுள்ளார். யாழ்ப்பாணச் சமூகப் பின்னணியில் அவர் படைத்த வெள்ளிப்பாதசரம், சக்கரவாகம், மனிதக்குரங்கு, வஞ்சம், மச்சாள், கடற்கரைக் கிளிஞ்சல், தாழை மரநிழலிலே போன்ற சிறுகதைகள் மனித மனங்களின் நுண்ணிய வேறுபாடுகளையும் அவலங்களையும் சுவைகளையும் இயல்பான முறையில் சித்தரிப்பனவாகும். அவற்றினூடு மண்ணுக்குரிய மரபோடியைந்த பண்பாட்டம்சங்களையும் அவர் இணைக்கத் தவறவில்லை. பாத்திர உரையாடல்களில் பேச்சு வழக்கினை நாகரிகமாகப் பயன்படுத்தியபோதிலும் ஆசிரியர் கூற்றாக வரும்போது, எழுத்து வழக்கினையே கடைப்பிடித்துள்ளார். பிறமொழிச் சொற்களையும் சிறப்பாக வடமொழியையும் தேவைக்கேற்ற விதத்தில் கையாண்டுள்ளார்.

இலங்கையர்கோன் எழுதிய சிறந்த சிறுகதைகளில் “முதற்சம்பளம்” தனித்துவமானது. இச்சிறுகதை, தமிழ் நாட்டிலிருந்து இன்னமும் வெளிவந்து கொண்டிக்கும் பவள விழாக் கண்ட மாதாந்த சஞ்சிகையான “கலைமகளில்” முப்பதுகளின் இறுதிப் பகுதியில் முதன்முதல் வெளியானது. பின்னர், தமிழகத்து அல்லயன்ஸ் பதிப்பக உரிமையாளர் வி. குப்புசாமி ஐயர் அவர்கள்

1940 - 1944 ஆண்டுகாலப் பகுதியில் கதைக்கோவை என்னும் பெயரில் வெளியிட்ட நான்கு சிறுகதைத் தொகுதிகளில், 1940 இல் வெளியான முதலாவது தொகுதியில் இடம்பிடித்துக் கொண்டது. ஈழத்தவர்களான இலங்கையர்கோன், சி. வைத்திலிங்கம், க.தி. சம்பந்தன் ஆகிய மூவரினதும் சிறுகதைகள் தலா ஒன்று வீதம் நாற்பது கதைகளைக் கொண்ட அத்தொகுதியில் சேர்க்கப் பட்டிருந்தன. 1962ஆம் ஆண்டு வெளிவந்த இலங்கையர்கோனின் பதினைந்து சிறுகதைகளைக் கொண்ட "வெள்ளிப்பாதசரம்" தொகுதியின் பதின்மூன்றாவது கதையாகவும் "முதற்சம்பளம்" இடம்பெற்றுள்ளது. காலந்தோறும் நடைபெற்று வரும் ஈழத்துத் தமிழ்ச் சிறுகதைகள் பற்றிய மதிப்பீடுகளில் விமர்சகர்கள் இலங்கையர்கோனின் பங்களிப்புப் பற்றிக் கூறுகையில் முதற் சம்பளம், சிறுகதையினை விதந்து குறிப்பிடுவது வழக்கமாகும். யாழ்ப்பாண மண்ணின் வாசனையை, வாசகர்கள் நுகரக்கூடிய விதத்தில், எளிமையும் பேச்சுவழக்கும் கலந்த மொழிநடையில் இச்சிறுகதையை இலங்கையர்கோன் படைத்திருப்பதே இதற்குக் காரணமெனலாம்.

ஏழையான விதவைத் தாயொருத்தி, தனது வாழ்வின் ஒரே நம்பிக்கையான மகனை, மூன்றாம் வகுப்புக்குமேல் படிக்க வைக்கமுடியாத நிலையில், சுருட்டுச் சுற்றும் தொழிலுக்கு அனுப்பிவைத்து, அவன் கொண்டு வந்து தந்த முதல் நாட் சம்பளத்தை உவகையுடன் வரவேற்கும் மனவியல்பைச் சித்திரிப்பதே முதற்சம்பளம் சிறுகதையின் மூலக்கருவாகும். இச்சிறுகதையின் முக்கிய கதாபாத்திரங்களாக பொன்னம்மாவும் அவளது பதினொருவயதுகூட நிரம்பாத மகன் சின்னராசாவும் விளங்க, சுருட்டுக் கொட்டகை முதலாளி, சுருட்டுச் சுற்றும் பையன்கள் போன்றோர் துணைக் கதாபாத்திரங்களாகப் படைக்கப்பட்டிருப்பதைக் காணமுடிகிறது. பொன்னம்மாவைச் சுற்றியே கதை பெரிதும் நகர்ந்து செல்கிறது. அவளது சிந்தனை களும் செயற்பாடுகளும் கதையோட்டத்தை இரசனையுடைய தாக்குகின்றன.

கைவிளக்கை ஊதி அணைத்துவிட்டுப் பனையோலைப் பாயிற் சாய்தல், அடிக்கடி அர்த்தமில்லாத பெருமூச்சினை விட்டுக் கொள்ளல் பாரம்பரியமாக ஏற்படுத்திக் கொண்ட "அப்பனே

முருகா''வை நாப்பழக்கமாக்கிக் கொள்ளல். அடிபட்ட மனதில் அடிக்கடி ஏற்படும் வேதனைகளைத் தாங்கிக்கொள்ளும் மனநிலை, மனித வாழ்வோடு வேதனையும், ஏக்கமும், ஏமாற்றமும், இலைமறைகாயாகப் பதுங்கிக் கிடப்பதை உணர்ந்து கொள்ளும் யதார்த்தமான புரிதல்நிலை ஆகிய குணாம்சங்களுக்குரிய கதாபாத்திரமாகப் பொன்னம்மா இச்சிறுகதையில் அறிமுகஞ் செய்யப்படுகிறாள். மற்றப் பிள்ளைகளைப் போலத் தமிழ்ப்படிப்பு முடிந்த பின் இங்கிலிஷ் பள்ளிக்குடத்திற்குத் தனது மகன் சின்னராசாவை அனுப்பிப் படிக்கவைக்க முடியாத இயலாமையும், மறுதலையாக அவன் நன்கு படித்து, காலுறை கையுறை போட்டுக் கொண்டு கொழும்புக்குப் போய் உத்தியோகம் பார்க்கும்போது, தனது தள்ளாத காலத்தில் அவனது நிழலில் ஆறியிருக்கலாம் என்ற பேராவலும் கொண்டவளாகப் பொன்னம்மா படைப்பாக்கம் பெறுகிறாள்.

நடைமுறை உண்மையைப் புரிந்துகொண்ட அவள் நிறைவேறாத ஆசைகளை வளர்த்துக் கொள்ளாமல், "நாலுகாசெண்டாலும் தம்பி உழைக்கட்டும்" என்ற மனத்திருப்தியோடு, மகன் சின்னராசாவைச் சுருட்டுத் தொழிலுக்கு அனுப்பிவைக்க முடிவெடுக்கிறாள். படிக்கவும் முடியாமல், வேலை எதுவும் செய்யவும் இயலாமல் வீட்டில் இருந்தால், கண்ட "கழிசறை" களுடன் சேர்ந்து தனது மகன் கெட்டுப்போய்விடுவான் என்ற எண்ணமும், வாழ்க்கைச் செலவுக்கு எதுவிதமான வழியில்லையே என்னும் ஏக்கமுஞ்சேர்ந்து தான் பொன்னம்மாவை இந்த முடிவுக்குத் தள்ளியிருக்கிறது. "தம்பி எழும்படா விடிஞ்சு போச்சு, நீ சுத்துக்குப் போக வேணுமல்லே" என அதிகாலையில் தூக்கத்தில் கிடக்கும் சின்னராசாவை எழுப்பதல் பழைய சோற்றைப் பழங்கறியுடன் அவனுக்கு உண்ணக் கொடுத்தல், கண்ணாடி டம்ளரில் பனங்கட்டியுடன் தேநீர் கொடுத்தல், ஊத்தை உடுப்புக்கள் அணிந்து புறப்பட்டவனை ஏசிவிட்டு, வெள்ளை வேட்டியும் சால்வையும் உடுக்கச் செய்தல், தலைவாரி விடுதல், தேத்தண்ணிச் செலவுக்காகப் பத்துச் சதம் கொடுத்தல் ஆகிய தாய்மைக்குரிய பண்புகள் பொன்னம்மா பாத்திரத்தின் பிரதிபலிப்புக்களாகும். இருப்பினும் முதன்முதல் சுருட்டுத் தொழிலுக்குச் செல்லும் சின்னப்பையன் பற்றிய ஏக்கமும்

தவிப்பிற்கூட அவளிடம் காணப்பட்டது. பொழுது இருட்டிய பிறகு வீட்டில் விளக்கேற்றிவிட்டு முதன்முதல் தொழிலுக்குச் சென்ற மகனின் வரவுக்காக எதிர்பார்த்திருப்பதும், அவன் தாயிடம் வந்து, அவள் மார்பில் முகம் புதைந்து விம்முதைக் கண்டு அவனைச் சாந்தப்படுத்தும் ஆறுதல் வார்த்தைகளைக் கூறுவதும் அவளது குணவியல்புகள் “தம்பி எங்கையடா உன்ரை உழைப்பு? எங்கே முடிச்சை அவிழ்பாப்பம் ஓ! இஞ்சை றம்பத்தான்” எனத் தனது மகன் முதற்சம்பளமாகக் கொண்டு வந்த நாற்பது சதத்தினைக் கண்டு பொன்னம்மா மகிழ்ச்சியடைவதோடு கதை நிறைவு பெறுகிறது. பொன்னம்மா என்னும் கதாபாத்திரம், இலங்கையர்கோனின் கைவண்ணத்தில் முழுமை பெறுவதை ‘முதற்சம்பளம்’ உணர்த்துகிறது. யாழ்ப்பாண மண்ணின் மரபுகளோடு பிணைந்து கிடக்கும். ஏழை விதவைத் தாயின் எண்ணங்களை வெளிக்கொணருவதில் இச்சிறுகதை யாசிரியருக்கு வெற்றியே கிடைத்துள்ளது.

பொன்னம்மாவின் மகனான சின்னராசா கதாபாத்திரம் அடுத்தாக எமது கவனத்துக்கு உரியதாகிறது. இலேசான குளிர்கால விடியற் காலைப் பொழுதில் போர்வையை இழுத்துப் போர்த்திக் கொண்டு எழும்புதற்கு மனமின்றி நித்திரை செய்தல், சுருட்டுச் சுற்றும் பையன்களுடன் முதல்நாள் வேலைக்குச் செல்லல், அங்கு முதலாளியாற் பணிக்கப்பட்ட சுருட்டுகளை மஞ்சள் நூல் கட்டி அடுக்கி வைக்கும் வேலையை அவதானத்துடன் சுறுசுறுப்பாய்ச் செய்யாமல் புகையிலைக் காம்பால் அடிவாங்குதல், சம்பளப் பணத்தை அக்கறையுடன் வேட்டித்தலைப்பில் முடிந்துவைத்தல், வேலை முடிந்து வீடுவந்ததும் தாயின் மார்பில் முகம் புதைத்து அழுதல் ஆகிய செயற்பாடுகளினூடு சின்னராசா கதாபாத்திரம் நிலைநிறுத்தப்பட்டுள்ளது. அனுபவமற்ற சிறிய பையனின் உணர்வுகளின் ஊடாட்டச் சிறப்பினை இங்கு தரிசிக்க முடிகிறது. ஏனைய கதாபாத்திரங்களின் வார்ப்பு சிறுகதையின் அறாத் தொடர்புக்கும், பிரதான பாத்திரங்களின் மன எழுச்சிகளை விளங்கிக்கொள்வதற்கும், யாழ்ப்பாணத்தில் ஒரு காலத்தில் சிறப்புற்று விளங்கிய சுருட்டுக் கைத்தொழில் முறைமைகளைப் புரிந்துகொள்வதற்கும் பயன்படும் வகையில் பின்னப்பட்டுள்ளன. சராசரியாக, யாழ்ப்பாணத்தில் நாம் பெறத்தக்க அனுபவங்களின் ஒரு பகுதியாகவே இச்சிறுகதையினை நோக்க முடிகிறது.

இதனாற்றான், வெள்ளிப்பாதசரத்துக்கு அடுத்ததாகச் சிறந்த சிறுகதை 'முதற்சம்பளம்' எனத் தமிழறிஞர் அமரர் சொக்கன் அவர்கள் "பைந்தமிழ் வளர்த்த பதின்மர்" நூலில் பாராட்டியுள்ளார். மேலும் 1963 ஆம் ஆண்டு "கலைச்செல்வி" பொங்கல் மலரில் "வெள்ளிப்பாதசரம்" சிறுகதைத் தொகுதிக்கு எழுதிய விமர்சனத்தில் பேராசிரியர் க. கைலாசபதி அவர்கள், "யாழ்ப்பாணப் பேச்சுத் தமிழைக் கையாள்வதிலே ஆசிரியர் அசாதாரண திறமை காட்டுகிறார்" என்று இலங்கையர்கோனைப் பாராட்டியுள்ளதும், அதனுடன் தமது விமர்சனக் கூற்றுக்குச் சான்றாக "முதற்சம்பளம்" சிறுகதையின் முடிவுப் பகுதியான,

"அதெல்லாம் வளர முன்னுக்கு மாறிவிடும், இஞ்சைபார், நான் பிள்ளைக்குக் கொளுக்கட்டை அவிச்சு வைச்சிருக்கிறன், போய்க் கால்முகம் கழுவிப் போட்டு ஓடியா, தம்பி, எங்கையடா உன்னர உழைப்பு? எங்கே? முடிச்சை அவிழ் பாப்பம் ஓ. இஞ்சை றம்பத்தான்."

என்பதை எடுத்துக்காட்டியிருப்பதும் இங்கு குறிப்பிடத்தக்கதாகும். இரண்டு அல்லது மூன்று கதாபாத்திரங்களை மையப் படுத்திக்கதை பின்னப்படுவதே சிறந்த சிறுகதையின் பண்பெனக் கருதுவதால், "முதற்சம்பளம்" சிறுகதையானது பாத்திரவார்ப் பினைப் பொறுத்தவரையில் வெகு பொருத்தமாகவே அமைந்துள்ளது எனலாம்.

அப்பனே முருகா, பிரயோசனம், ரொம்ப, கழிசறை, விடிஞ்சு போச்சு, சுத்துக்கு, போகவேணுமல்லே, ஊத்தைக் கந்தனை, தைலாப் பெட்டிக்கை, வாறியோ, தேத்தண்ணி, மேனே, வாறதை, சுட்டான், ஒவ்வொண்டாய், உன்றை, இஞ்சை, பாப்பம், நம்பத்தான், போகேக்கையே, போறோம், பொறுங்கோ, டேய், இதுக்கேன், ஓடியா, எங்கையடா முதலான யாழ்ப்பாணத்து பேச்சுவழக்குச் சொற்களின் பயன்பாடு இச்சிறுகதையில் காணப்படுகிறது. ஆனால் இவையனைத்தும் கதாபாத்திரங்களின் உரையாடல்களில் இயல்பான முறையில் பொருத்திவிட, ஆசிரியர் கூற்றான மொழிநடை எழுத்துத் தமிழைத் தழுவிச் செல்கின்றது. யாழ்ப்பாணத்துப் பின்னணியில் நன்கு பரிச்சயமான வடமொழிச் சொற்கள் பலவற்றையும் இலங்கையர்கோன் அச்சிறுகதையில் கையாண்டுள்ளார். அம்முயற்சியானது மணிப்பிரவாள நடை

என்று கூறமுடியாது. ஆனால் தேவையான சில இடங்களில் நேர்த்தியான முறையில் கருத்தை விளக்கும் அழகுடைய செயல் எனக் கருதமுடியும். உதாரணத்துக்கு, சாஸ்வதமான, ஐசவரியம், பிரத்தியேக, அர்த்தமன்று, அம்சம், பிரயோசனம், திரிலோகமும், அங்கசேஷ்டை போன்ற சொற்களைக் குறிப்பிடலாம். இங்கிலீஷ், டம்பளர் ஆகிய ஆங்கிலச் சொற்கள் மட்டுமே இந்தச் சிறுகதையில் இடம்பெற்றுள்ளன. முப்பதுகளின் தமிழ்ச் சிறுகதைப் படைப்பாளிகளிடையே மணிப்பிரவாளம் பெற்ற தாக்கத்தினை, ஆங்கிலம் பெறமுடியவில்லை என்பதைக் கண்டு கொள்ள முடிகிறது. காலப்போக்கில் இச்சூழ்நிலை மாற்றங்கண்டு ஆங்கில மொழியின் அபரிமிதமான ஊடுருவல்களைத் தமிழ் ஆக்க இலக்கியங்களில் காணமுடிகிறது.

கதாபாத்திரங்களின் மனவியல்புகளை வெளிப்படுத்தும் போது இயல்பானதும், அதேவேளையில் இலக்கியச் சுவை நிரம்பியது மான உரையாடல்களையும், விளக்கங்களையும், வருணனைகளையும் இச்சிறுகதையின் படைப்பில் இலங்கையர்கோன் கையாண்டிருப்பது சிறப்பானதாகும்.

“பெருமூச்சுகளே அவளுடைய வாழ்வின் சாஸ்வதமான ஐசவரியம்”

“பொன்னம்மா எறிந்த பெருமூச்சில் தங்கியிருந்தது அவளுடைய வாழ்வின் தத்துவ மெல்லாம்.”

“அவள் ஏன் தாய் என்ற முறைமை தாங்கி இருக்கவேண்டும்?”

“ஆசையில் தேவ இன்பங்களைக் கூடச் சுவைத்து விடலாம். ஆனால் நடக்க வேண்டியது நடந்து தான் தீரும்.”

“ஆமாம்; யானை வாய்க் கரும்பு! போனது போனது தான்”

“வேலிகளையும் வீட்டுக் கூரைகளையும் அசைத்துப் பெரிய கலாட்டா செய்து கொண்டிருந்தது.”

“அவனும் தவவேடம் பூண்டு காட்டிற்குத் தவம் செய்யப் போகின்றான்.”

“டேய் கூட்டான், நீயும் சுருட்டுத் தொழில் செய்யவா வந்தாய்?”

மேலே கூறப்பட்டுள்ள எடுத்துக்காட்டுக்கள் யாவும் இலங்கையர்கோனின் மொழிநடைச்சிறப்பையும் கருத்தமைவுச் சிறப்பையும் தெளிவுபடுத்துவன. மேலும், இலைமறைகாய்போல், மாலுமி அற்ற மரக்கலம் போல ஆகிய உவமைத் தொடர்களையும், யானை

வாய்க்கரும்பு என்ற மரபுத் தொடர்களையும் பயன்படுத்தியிருப் பதும் ஈண்டு கருதத்தக்கதாகும். இவை தவிர “முதற்சம்பளம்” சிறுகதையில் யாழ்ப்பாணப் பிரதேச நாட்டாரியற் பண்புகள் பலவற்றையும் தரிசிக்க முடிகிறது. உவமைத் தொடர்கள், மரபுத் தொடர்கள், பேச்சுவழக்கு மொழிநடை ஆகியனவும் இதிலடங்கு வனவாயினும், இவை தவிர்ந்த ஏனையவற்றை இனிக் காண்போம்.

பனையோலைப் பாயில் நித்திரை செய்தல், சிறியதான கைவிளக் கினைப் பயன்படுத்தல், தேர்த்திருவிழாவுக்குச் செல்லல், புகை யிலைச்சுருட்டுத் தொழிலிலீடுபடல், சுருட்டுப் பற்றுதல், பழைய சோறும் பழங்கறியும் உண்ணுதல், நெற்றி நிறைய விபூதி பூசிக் கொள்ளல், தேநீரைப் பனங்கட்டியுடன் குடித்தல், வேட்டி சால்வை அணிதல், வேட்டித்தலைப்பில் காசை முடிந்து வைத்தல் என்றவாறு நாட்டுப்புறப் பண்பாட்டு அம்சங்கள் பலவும் “முதற்சம்பளம்” சிறுகதையில் ஊடுபாவாக உள்ளடங்கியிருப் பதை அவதானிக்க முடிகிறது. இலக்கியப் படைப்பாளி ஒருவன் சமகாலத்துடன் தாக்கம் புரிபவனாகவும், அப்போது அவனைப் பாதித்த விடயங்களை இலக்கிய வடிவமாக்கி உயிர்வாழச் செய்பவனாகவும் இருக்கவேண்டும். இலங்கையர்கோனும் தன்னைப் பாதித்த சமகால விடயத்தினைக் கருப்பொருளாகக் கொண்டே இச்சிறுகதையினைப் படைத்துள்ளார் எனக்கருதலாம். மானிடர்களின் வேறுபட்ட உணர்வுகளைப் புரிந்துகொண்டு, அவற்றை எழுத்தில் கொண்டு வரும்போது, படைப்பாளி அடைந் துள்ளது அனுபவ உணர்வுகளுக்கும், அழகியல் உணர்ச்சிக்கும் ஓரளவு நெருக்கமான நிலையையாவது வாசகர்கள் கொண்டிருப் பார்களானால் அதுவே குறிப்பிட்ட இலக்கியப் படைப்பின் அனுபவத்தோடு நெருங்குந் தன்மையை வாசகனுக்கு வழங்கக் கூடியதாகும்.

“ஒருவேளை “அவர்” உயிரோடிருந்தால் - ஹும்!

அதைக் குறித்து எண்ணி என்ன பிரயோசனம்?

நடந்து போனவைகளைக் குறித்துத் துயரப்பட்டு ஆவது ஒன்றுமில்லை.”

இது, தனது மகனை மேலும் படிக்கவைக்க முடியாத இயலா மையை நினைத்து வருந்தி, ஆறுதலடைகின்ற பொன்னம்மாவின்

துயரக்குரலின் பிரதிபலிப்பு. இந்தச் சிந்தனை மீட்டலில் கதாசிரியர், பொன்னம்மா கதாபாத்திரத்தின் மீதான பச்சா தாபத்தை வாசகர் மத்தியில் ஏற்படுத்துவதில் முனைப்புடன் செயற்பட்டுள்ளார்.

“சித்திரை மாதத்தில் இரவுபகல் ஓயாமல் வீசும்
சோளாகக் காற்று உலர்ந்து தொங்கிய
பனை ஓலைகளையும், வாழை மரங்களையும்,
வேலிகளையும், வீட்டுக் கூரைகளையும்
அசைத்துப் பெரிய, “கலாட்டா” செய்து கொண்டிருந்தது.”

இந்த வர்ணனையில் “கலாட்டா” என்ற பிறமொழிச் சொல் வினைப் பொருத்தமாகப் பயன்படுத்தியுள்ளார். ஆசிரியர்.

“அதன் லேசான குளிரில் கால் விரல்கள் மட்டும்
வெளியே தெரியும்படி போர்வையை இழுத்து மூடிக்
கொண்டு” வைகறைத்துயில் செய்தல்.” ஆ!

எவ்வளவு இனிமையானது நித்திரை செய்வதும், நினைவிற்கும், கனவிற்கும் இடையில் உள்ள அரைத்தூக்க நிலையில் மனத்தை மாலுமி அற்ற மரக்கலம் போல் இன்பமான நினைவு அலைகளின்மேல் யதேச்சையாக அலைந்து செல்லவிடுவது இன்னமும் எவ்வளவு இனிமையானது! சின்னராசா இப்பொழுது அந்த நிலையில் தான் இருந்தான்.”

இலங்கையர்கோனின் எளிமையான, சுவையான, இயல்பான வருணனைகளுக்கு மேலேயுள்ள பந்தி எடுத்துக்காட்டு “முதற் சம்பளம்” சிறுகதையினைப் பொதுவாக நோக்கும்போது யாழ்ப்பாணச் சமூகப்பின்னணியில் அமைந்த கதையின் கருப் பொருள், சிறுகதைக்கேயுரித்தான பாத்திரவார்ப்பு, சுவையாகவும் நேர்த்தியாகவும் செல்லும் கதைப்பின்னல் பொருத்தமான மொழிநடை, சிறிய வாக்கியங்களும் பெரிய வாக்கியங்களும் கலப்புற்ற உரையாடல்கள், சிறிய சிறிய பந்திகள், ஆரவார மில்லாத வருணனைகள், ஆங்காங்கே மின்னுகின்ற தத்துவப் பூச்சுக்கள் என யாவும் இணைந்து நல்லதோர் சிறுகதையாக இதை இனங்காட்டுகின்றன. இக்கதை சாதாரணமான யாழ்ப்பாணக் குடும்பத்தினை நிலைக்களனாகக் கொண்டாலும், அதனுடாக வெளிப்படுத்தப்படும் உணர்வலைகள் காத்திரமானவை.

சிறுகதைக்கான கட்டுக்கோப்புடன் அமைந்து, வாசகனை 'அடுத்தது என்ன?' என்ற ஆவலுடன் படிக்கச் செய்யும் கதையோட்ட உத்தியுடன் அமைந்தது. கதாசிரியர் இச் சிறுகதைப் படைப்பினூடாக அடிமட்டத்து ஏழைமாந்தர்களின் பொதுப் படைப்பாக அவலங்களைச் சமூக சிந்தனைக்கு விட்டுள்ளார் எனலாம். பொன்னம்மாவும், சின்னராசாவும் ஒருவகையான குறியீட்டுப் பாத்திரங்கள்தான், ஏனெனில் இத்தகைய துயர் தோய்ந்த வாழ்வியலை அடைக்கலமாகக் கொண்ட பொன்னம்மாக்களும் சின்னராசாக்களும் யாழ்ப்பாணத்தில் மட்டுமல்ல உலகெங்கணும் பலருள்ளரன்றோ.!

கலாநிதி செல்லையா திருநாவுக்கரசு

கோப்பாய் ஆசிரிய கலாசாலை விரிவுரையாளர். யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகத் தமிழ்த்துறையில் பேராசிரியர் அ. சண்முகதாசின் வழிகாட்டலில் ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கியங்களில் தேசிய உணர்வு பற்றி ஆராய்ந்து MPhil பட்டத்தினையும் ஈழத்து நாவலாசிரியர் கே. டானியல் பற்றி ஆராய்ந்து PhD பட்டத்தினையும் பெற்றவர். மரபுவழி, நவீன இலக்கியங்களில் ஈடுபாடுடையவர். இவருடைய கலாநிதிப்பட்ட ஆய்வேடு டானியலின் எழுத்துக்கள் என்னும் தலைப்பில் நூலாக வெளிவந்துள்ளது.

ரஞ்சகுமாரின் “கோசலை”

இலங்கைச் சிறுகதையாசிரியர்களுள் ரஞ்சகுமார் அதிகம் அறியப்படாதவர். அவருடைய சிறுகதைத் தொகுப்பான ‘மோகவாசல்’ முதல் பதிப்பு 1989இல் வெளிவந்தது. அடுத்த பதிப்பு 1995இல் வெளிவந்தது. இத்தொகுப்பில் ஏழுகதைகளே இடம்பெற்றுள்ளன. அவை வருமாறு :

1. சுருக்கும் ஊஞ்சலும்
2. கபரக்கொயாக்கள்
3. காலம் உனக்கொரு பாட்டெழுதும்
4. கோசலை
5. அரசி
6. கோளறு பதிகம்
7. மோகவாசல்

ரஞ்சகுமாரின் எழுத்தாற்றலைப் பற்றியறிவதற்கு இக்கதைகளே சான்றுகளாக உள்ளன. 1994இல் தமிழகத்திலிருந்து வெளிவரும் ‘சாரதா’ என்னும் சஞ்சிகை இலங்கைச் சிறப்பிதழ் ஒன்றை வெளியிட்டபோது அவ்விதழிலே ‘கோசலை’ என்ற சிறுகதையைப் பிரசுரம் செய்துள்ளது. கதையின் முடிவில் ‘தேசிய கலை இலக்கியப் பேரவை - ‘சுவுத் ஏசியன் புக்ஸ்’ இணைந்து வெளியிட விருக்கும் சிறுகதைத் தொகுப்பிலிருந்து’ என்ற குறிப்பொன்றையும் இணைந்திருப்பது இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது.

ஈழத்து எழுத்தாளர்களின் சிறுகதைகள் தமிழகப் பிரசுரப்பில் கணிசமான வரவேற்பைப் பெற்றிருந்தன. ரஞ்சகுமாரின் கதையும் பிரசுர நிலையில் அங்கு அறிமுகமானது அவரது படைப்பாற்றல்

நிலையில் ஒரு சிறப்புத் தகுதியை வழங்கியுள்ளது எனலாம். 'கோசலை' கதையின் களம் வாசகரின் காலப்பதிவு என்பதால் சிறப்புடையது. சமகாலத்துக் கதையொன்றைப் படிக்கும் வாசகனுடைய உள்ளத்திலும் சில உணர்வலைகளை எழுப்பும். அதற்கு ரஞ்சகுமாரின் மொழிநடையும் காட்சிப் படுத்தும் நிலைகளும் காரணமாகும்.

ரஞ்சகுமாரின் கோசலை யாழ்ப்பாணத்துக் கிராமத்தில் வாழும் தாயொருத்தியின் உணர்வலைகளைச் சித்தரித்துக் காட்டுகிறது. ஒரு சாதாரணக் குடும்பத்தின் உறுப்பினர்களைக் காட்சிப் படுத்துவதன்மூலம் கதையை நடத்திச் செல்லும் ஆசிரியர் அதனைத் தனது மொழிநடைமூலம் வெளிப்படுத்தியுள்ளார். ஒவ்வொரு வரையும் கதையில் அறிமுகம் செய்யும்போது அதனைக் காணமுடிகிறது.

"குலம் நெற்றியில் முழங்கைகளை அழுந்தப் போட்டவாறு கால்களை ஆட்டியவாறு படுத்துக்கிடந்தான் அம்மா இவனையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். மாப்பிலே உரோமம்படர்கிற வயது. முரட்டுத்தனமான உடல்வாகு குரல் கூடக் கட்டைக்குரல். இவனுடைய அப்பா மாதிரி. நெற்றியில் தூக்கிப் போட்டிருந்த கைகளைப் பார்த்தான். நரம்புகள் புடைத்துக் கொண்டு விம்மித் தெரிந்தன. உள்ளங்கைகள் முதலையின் முதுகு மாதிரிக் காய்த்துப் போயிருந்தன. விரல்கள் ஒயிலும் கிறீகம் படிந்து பழுப்புநிறமாகத் தெரிந்தன. நகக் கண்களில் கறுப்பாக ஓயில் அழுக்குப் படிந்திருந்தது."

குலம் என்னும் பாத்திரத்தின் குணவியல்கள் இங்கு வெளிப்படுத்தப்பட்டுள்ளன. அவனுடைய தொழில் அவனுக்கு ஒரு தோற்றத்தை வழங்கியுள்ளது.

இதேபோன்று சீலனை அறிமுகம் செய்யும்போது அவன் குலத்திலிருந்து வேறுபட்டிருப்பதை தெளிவாய்க் காட்டுகிறார்.

"சீலன் இருந்தால் இப்படியா எல்லாம் இருக்கும். அம்மா சொல்லாமலே வேலை எல்லாம் செய்து கொடுப்பான். மாடுகளுக்கு வேளாவேளைக்கு வைக்கோல் இழுத்துப் போடுவான். தண்ணீர் கொண்டுபோய் வைப்பான். கோழிகளைக் கவனித்துக் கூடுகளில் அடைப்பான். சமயத்துக்கு தேங்காய்கூட அம்மாவுக்கு துருவிக் கொடுப்பான்."

மேலும் இவ்விரு பாத்திரங்களின் குணவியல்பு வேறுபட்டமைக்கு அவர்களின் பிறப்பு நேரமும் காரணமாகலாம் என ஆசிரியர் தாயின் மூலமாகச் சுட்டிக்காட்டுவது அவருடைய படைப்பாற்றலில் யாழ்ப்பாணத்து வாழ்வியல் மரபுகளைப் பதிவு செய்யவேண்டும் என்ற முனைப்பு இருந்ததையும் உணர்த்துகிறது.

இன்னொரு பாத்திரம் மகள். அதற்கு ஆசிரியர் பெயர் வைக்கவில்லை. 'அழகிய மொட்டு' என்று மட்டுமே அறிமுகம் செய்துள்ளார். கதையின் இறுதிப்பகுதியில் அவளைப் பற்றிய வருணனை அமைந்துள்ளது. அவள் ஒரு புரியாத பேதையாக வயதுக்கு மீறின குருட்டு யோசனை செய்பவளாகத் தாயின் வேலைச் சுமையைச் சுமப்பவளாக வருணிக்கப்படுகிறாள். நடப்பதை அறியாத குழந்தையாக அவள் இருக்கிறாள்.

அஃறிணைப் பாத்திரங்களாக மாடு, கோழி, சைக்கிள், ரேடியோ, நாய் என்பன கதையூடே இணைந்துள்ளன. அவை கதையின் ஓட்டத்திற்காகப் பல செய்திகளைக் கூறுவனவாக உள்ளன. அஃறிணைப் பாத்திரங்களும் உணர்வுடன் செயற்படுவதாக ஆசிரியர் குறிப்பிடுகிறார்.

"மென்குரலில் இசைத்தபடி ரேடியோ அவளைரசிக்கும் பக்கத்திலே சைக்கிள் முன்சில்லை ஒயிலாக ஓடித்துச் சாய்ந்தபடி அவனைப் பார்த்துப் பளீரென ஒளி வீசிச் சிரிக்கும்."

என்ற பகுதிகள் இதனைத் துல்லியமாகக் காட்டுகின்றன.

காலப் பின்னணியைக் கதையோடு பிணைப்பதிலும் கதாசிரியருடைய திறமையைக் காணமுடிகின்றது.

"சீலன் ஒரு மோகனமான மாலைநேரம் பிறந்தான்.

குலம் ஒரு மத்தியானநேரம் பிறந்தான்.

சொதசொத வென்ற மாரிகாலத்தின் சோம்பலான ஒருநாளில்

அருமையான மாலை நேரத்தேநீர்

நடுநிசியின் மணத்தையும் உருவத்தையும் சத்தத்தையும் அம்மா

உன்னிப்பாகக் கவனித்தாள்."

கோசலையில் கதை நகர்வுக்கு காலம் மிகமுக்கியமாகக் கருதப் பட்டது. இளைஞர்களின் செயற்பாடுகள் காலத்தைக் கடக்கும்

பேராற்றலுடன் நடைபெற்றன. வயதுக்கேற்ற உணர்வுகளைத் தள்ளிவைத்துவிட்ட அவர்கள் வேறுவிதமாகச் செயற்படுவது அக்காலத் தாய்மாரின் உள்ளத்தை எவ்வாறு வருத்தியது என்பதையே கதாசிரியர் சிறுகதைக் கருவாக எடுத்துக்கொண்டார். தாய்மையின் உள்ளத்தை வெளிப்படுத்த வேண்டும் என்ற எண்ணத்தால் தாய்க்குப் பெயரிடாமல் சிறுகதைக்குப் பெயரிட்டுள்ளார்.

கதாசிரியரின் சமகால நிகழ்வுகளை இதிகாசத்தோடு இணைத்துப் பார்க்கும் பண்பு குறிப்பிடத்தக்கது. யாழ்ப்பாணத்தில் வாழும் ஏழைத் தாயொருத்தி தன் மக்களின் புதுமையான செயற்பாடுகளை விளங்கிக்கொள்ள முடியாதபோது பண்பாட்டு நிலையில் அதனை ஏற்றுக்கொள்ளும் பக்குவத்தை அடைகிறாள். யாழ்ப்பாணத்துப் பண்பாட்டில் 'இராமாயணம்' பெற்றிருந்த செல்வாக்கையும் நினைவில் இருத்தி ஆசிரியர் கதையை முடித்து வைக்கிறார். எனவே 'கோசலை' சமகால நிகழ்வுகளைக் கொண்டு நகர்ந்தாலும் முடிவில் பழைமையின் பலத்தில் வாழ்வு நடப்பதை உணர்த்த முனைகிறார். கதையின் இறுதிப் பகுதியில் அதனைக் கூறியுள்ளார்.

“சீலன் புனர்பூச நட்சத்திரம்! ராமன் கூடப் புனர்பூச நட்சத்திரம் அவனும் காடுகளில் வசிக்க நேர்ந்தது. கடலைக் கடக்க நேர்ந்தது! அதர்மங்களுடன் நெடுகிலும் போரிட்டுக்கொள்ள நேர்ந்தது! வெல்ல முடியாது என்று இறுமாப்பில் தென்னிலங்கையில் மமதை கொண்டிருந்தவர்களை அவனும் வென்றான். சாபத்தால் பீடிக்கப்பட்டவர்களுக்கு அவனும் விமோசனம் அளித்தான். . . .ஓ. . . ஆயினும் . . . ராமன் பேரில் அன்பு கொண்டவர்கள் அவன் பிரிவால் துன்புற நேர்ந்தது.”

யாழ்ப்பாணத்துப் பிரசங்க மரபால் புராண இதிகாசங்கள் பற்றிய அறிவினைப் பெற்ற கல்வியறிவற்ற ஏழைத் தாயார் பற்றிய ஒரு காட்சி நிலையாகவே “கோசலை” சிறுகதை உருவாகியுள்ளது. நடப்பதை ஏற்றுக்கொள்ளும் மனப்பக்குவத்தைப் பெற்ற தாய்மாரை இனங்காட்டும் ரஞ்சகுமாரின் முயற்சி குறிப்பிடத் தக்கது. பண்பாட்டுப் பின்புலத்தில் கோசலையைப் பார்க்கும் வாசகன் மனத்தில் குலம், சீலன் போன்றவர்களின் உணர்வுகளை

விளங்கிக்கொள்ளக் கதையின் நகர்வும் மொழிநடையும் துணை செய்கின்றன.

பேராசிரியர் கா.சிவத்தம்பியின் குறிப்புரை

சிறுகதைத் துறையில் 1983இல் ஏற்பட்ட புதிய உணர்முறையைச் சித்தரித்த புதிய தலைமுறையினருள் ரஞ்சகுமாருக்கு ஒரு முக்கிய இடமுண்டு. ஈழத்துத் தமிழ்ச் சிறுகதை வளர்ச்சியில் ரஞ்சகுமார் பெறும் முக்கியத்துவத்துக்கான காரணம் அவர் இலங்கையில் 1983 உடனும் அதன் பின்னும் வரும் அநுபவங்களுக்கு வழக்கிலுள்ள இலக்கிய அமைவு ஆகும். இந்த இலக்கிய அமைவினுள் ஒரு புதிய தலைமுறையின் உணர்முறைமை, நோக்க முறைமை ஆகியன பளிச்சிட்டு நிற்கின்றன.

பலர் எழுதத் தொடங்குவதும் சிலர் பிரச்சார வாடைப்பட்ட எழுதுவதுமான இளைஞர் தீவிரவாத எழுச்சியை ரஞ்சகுமார் இலக்கியமாக்கியுள்ள முறைமை அற்புதமானது. இங்கு 'ஆக்கியுள்ள முறைமை நன்கு' என்று கூறுவதே பொருத்தமான சொற்றேர்வு ஆகும். உண்மையில் அது 'இளைஞர் தீவிரவாதம் ரஞ்சகுமார் என்ற இளம் எழுத்தாளனின் புலப்பதிவுகள் வழியாக வெளிப்படும் முறைமை' என்றே எழுதப்படல் வேண்டும்.

'காலம் உனக்கொரு பாட்டெழுதும்', 'கோசலை', 'கோளறு பதிகம்' என்பன இளைஞர் தீவிரவாதம் யாழ்ப்பாண மண்ணில் வேருன்றியுள்ள முறைமையினையும் அதன் வழியாகத் தோன்றியுள்ள சாதக பாதக அமிசங்களையும் அமரத்துவமுடைய இலக்கியப் பொருளாக்கியுள்ளன.

இவற்றுள் 'கோசலை' மிகச் சிறந்த காலப்பதிவான படைப்பு ஆகும்.

யாழ்ப்பாணத்தின் மிகமிகச் சாதாரணமான ஒரு குடும்பத்தின் நிகழ்ச்சிகளினூடே அந்தச் சமூகத்தில் மேற்கிளம்பிக் கொண்டிருக்கும் ஒரு புதிய சமூக இயக்கத்தின் முழுப் பரிமாணத்தையும் இந்தக் கதையிற் காணலாம். யார் யாரெல்லாம் இயக்கங்களிற் சேருகிறார்கள், ஏன் சேருகிறார்கள், எவ்வாறு சேர்வது, குடும்ப அலகை எவ்வாறு பாதிக்கின்றது. இவற்றுக்கிடையே காணப்படும் மனித அவலம் ஆகியன எல்லாம் மனதைவிட்டகலாத முறையிலே எடுத்துக் கூறப்பட்டுள்ளன.

1983 ஐத் தொடர்ந்து ஏற்பட்ட இந்த சமூக அசைவியக்கத்தை ரஞ்சகுமார் எப்படி நோக்குகின்றார் என்பதுதான் முக்கியம்.

அடுத்த நேரச் சாப்பாட்டிற்கு வழியில்லாத விதவைத்தாய் இங்கு 'கோசலை' ஆகிறாள். அவள் சொந்தப்பெயரே கதையில் வரவில்லை. ராமனின் தாய் பெயர் அவள் பெயராகிறது.

ராமனையும் சீலனையும் ஒப்பிடும் இடம் (கதையின் இறுதிப் பகுதி) இளைஞர் தீவிரவாதத்தின் சமூக முக்கியத்துவத்தை வலியுறுத்துகின்றது. போராளிப்பெயன் ராமன். ஆனால் தான் அவனது தாய் கோசலை ஆகமுடியும். ரஞ்சகுமார் அந்தத் தாயை கோசலையாகவே காணுகிறான்.

இது அந்தக் கதையின் ஒரு பரிமாணமே. இன்னும் பல பரிமாணங்கள் இந்தக் கதைக்கு உள்ளன. இளைஞர் தீவிரவாதம் ஆரம்பத்தில் வளர்ந்த முறைமை இந்த இளைஞர் தீவிரவாதத்தினுள் சிறுவர் என்ற முறைமை, அக்காலத்தில் நிலவிய பயம் திகில் ஆகியனவும் அதேவேளையில் ஒரு கிராமத்தின் ஏழைக் குடும்பம் வாழ்ந்த தன்னிறைவான வறுமையிற் செம்மையான வாழ்க்கை, அத்தகைய குடும்பங்களிலே நிலவிய மனதைக் கவ்வும் அந்நியோந்நியமான அன்புப் பிணைப்புக்கள் ஆகியன சிலிரக்க வைக்கின்றன.

'கோசலை' என்னும் நாணயத்தின் மறுபுறமாக அமைகிறது. 'கோளறுபதிகம்'. இயக்கங்களினூடே காணப்படும் ஒற்றுமையின்மைகள் அவை காரணமாக ஏற்படும் ஆபத்துக்கள் ஆகியன கோளறுபதிகத்தினூடே ஒருவிதத் திகிலுணர்வுடன் வெளிவருகின்றன.

இந்த இளைஞர்களின் தியாகம் 'காலம் உனக்கொரு பாட்டெழுதும்' வழியாக மூச்சுத் திணற வைக்கின்றது.

ரஞ்சகுமாரின் சாதனைகள் இரண்டு என்று கருதுகிறேன். ஒன்று இளைஞர் இயக்கங்களின் எழுச்சியை ஆரம்பகாலச் செயற்பாடுகளை சமூக உறவுகளின் பின்புலத்தில் 'தரும்' பொழுது அவற்றை நம் பண்பாட்டுக் குறியீடுகள் மூலம் அந்தக் குறியீடுகளினூடாகத் தெரியவைப்பது. திறமையுள்ள எழுத்தாளன் முதலாவதைச்

செய்வது சுலபம். ஆனால் இரண்டாவதைச் சாதிப்பதற்கு அசாதாரண திறமையேண்டும். அந்தப் பண்பாட்டினுள்ளே நின்று அதனைச் சித்தரித்தல் வேண்டும். இதற்கு அகப்-புறப் பார்வைச் செம்மை வேண்டும். ரஞ்சகுமாரின் திறன் இந்தச் சித்தரிப்பு ஆற்றலுக்குள்ளே தங்கி நிற்கின்றது.

ரஞ்சகுமாரின் உணர்முறைமையை அவரது உரைநடை மிகத் துல்லியமாகக் காட்டுகின்றது. பொருட்களை, இடங்களை, மனிதர்களை, விடயங்களை விவரிக்கும் முறைமையிலும் குறிப்பாக ஒவ்வொரு சிறுகதையையும் முடிக்கும் முறையிலும் ரஞ்சகுமாரின் மொழி ஆற்றல் தெரிகின்றது.

உணர்வுகளையும் உணர்ச்சிகளையும் தன்வயமாக்கிக்கொண்ட ஒருவர்தனது புலப்பதிவு நிலையில் எவ்வாறு மற்றையவற்றைப் பார்க்கின்றார். அவற்றையெல்லாம் தானே எவ்வாறு உணர்ந்து கொள்கிறார் என்பதை எடுத்துக்காட்டுவதாக அவரது உரைநடை அமைந்துள்ளது. 'கோசலை' சிறுகதையின் முடிவும் கோளறு பதிகத்தின் முடிவும் இதனை நன்கு காட்டுகின்றன.

இந்தஇடத்திலேயே ரஞ்சகுமார் தமிழகத்தின் இன்றைய முக்கிய சிறுகதை எழுத்தாளர்களான கோணாங்கி, பிரபஞ்சன், ஜெயமோகன் ஆகியோருடன் ஒப்பிட வேண்டியவராகிறார்.

இவர்கள் யாவருமே தமது மொழிநடையால் தமிழ்ச்சிறுகதையின் உணர்ச்சிச் சித்தரிப்பு பாங்கினை மாற்றியவர்கள். இவர்களது மொழிநடை இவர்களது ஆளுமைக்குள் ஊறிப்போய் அவ்வவ் ஆளுமைகளினதும் உணர்வு ஆழத்தினதும் பிரத்தியேகமான அதேவேளை பண்பாட்டுச் சுகந்தம் மாறாத மொழிநடையாகும்.

இது உண்மையில் வெறுமனே மொழிநடை பற்றிய ஒரு விடயமல்ல. அது பார்வை முறைமை பற்றியது. ஆழமாகப் பார்த்தால் கருத்து நிலைகளின் ஆழமான மனப்பதிவுகள் பற்றியது.

இந்த நடை பேச்சுவழக்கையும் செந்தமிழ் வீச்சையும் பிரித்துப் பார்க்க முடியாதபடி இணைப்பது.

இந்த நடையில் செந்நெறி விடயங்களும் எழுதப்படலாம். கிராமியக் கதைகளும் எழுதப்படலாம். ஜெயமோகன்

போன்றோர் அதைச் சாதித்துள்ளனர். (திசைகளின் நடுவே)
மோகவாசல் சிறுகதையில் ரஞ்சகுமாரும் இதனையே
எத்தனித்துள்ளார்.

பேராசிரியர் கார்த்திகேசு சிவத்தம்பி

யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகத் தகைசார் வாழ்நாட் பேராசிரியர்,
உலகறிந்த தமிழ் அறிஞர். சங்க இலக்கிய ஆய்வாளர் நவீன
இலக்கிய விமரிசகர் தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றாசிரியர் தமிழ்
இலக்கியக் கோட்பாட்டாளர். ஆங்கிலம், தமிழ் ஆகிய
மொழிகளில் அமைந்த பெருந்தொகையான ஆய்வுக்கட்டுரை
களுக்கும் நூல்களுக்கும் ஆசிரியர். இவருடைய புலமைக்குப்
பன்னாட்டு விருதுகளும் பரிசில்களும் வழங்கப்பட்டுள்ளன.

குளத்தங்கரை அரசு மரம்

வ.வே.சு. ஐயர்

பார்க்கப்போனால் நான் மரந்தான். ஆனால், என் மனஸிலுள்ளதையெல்லாம் சொல்கிறதானால் இன்னைக்கெல்லாம் சொன்னாலும் தீராது. இந்த ஆயுஸ்குள் கண்ணாலே எத்தனை பார்த்திருக்கிறேன்! காதாலே எத்தனை கேட்டிருக்கிறேன்! உங்கள் பாட்டிகளுக்குப் பாட்டிகள் தவ்ந்து விளையாடுவதை இந்தக் கண்ணாலே பார்த்திருக்கிறேன். சிரிக்கிறீர்கள். ஆனால், நான் சொல்லுகிறதிலே எள்ளளவேனும் பொய்யில்லை. நான் பழைய நாளத்து மரம் - பொய் சொல்லக் கத்ததில்லை. இப்போ தொண்ணூறு நூறு வருஷமிருக்கும். உங்கள் கொள்ளுப் பாட்டிகளின் பாட்டிகளெல்லாம் நம்ம குளத்தங்கரைக்குத்தான் குடமுங்கையுமாக வருவார்கள். சில பேர்குழந்தைகளையுங்கூடக்கூட்டிக் கொண்டு வருவார்கள். பட்டுப் பட்டாயிருக்கும் குழந்தைகள். அதுகளைக் கரையில் விட்டு விட்டுப் புடைவைகளை அழுக்குப் போகத் தோய்த்து, மஞ்சள் பூசிக்கொண்டு அழகாக ஸ்நாநம் பண்ணுவார்கள். குழந்தைகளெல்லாம் ராஜகோபாலன் போலத் தவ்ந்து கொண்டு மல்லிகைச் செடியண்டே போய் மல்லிகை மொக்குகளைப் பார்த்துச் சிரிக்கும். அந்தக் காலத்திலே ஒரு பவள மல்லிகைச் செடி, முத்து முத்தாய்ப்பூப்பூத்துக் கொண்டு அந்த ஓரத்திலிருந்தது குள்ளத்தங்கரையெல்லாம் கம் என்று மணம் வீசும். இப்பொழுது ஆகரிப்பாரில்லாமல் பட்டுப் போய்விட்டது. கொஞ்சம் பெரிய குழந்தைகள் அதன் புஷ்பங்களைப் பொறுக்கி ஆசையுடன் மோந்து பார்க்கும்....ஆ! அந்த நாளையெல்லாம் நினைத்தால் என்ன ஆசையாயிருக்கிறது!.

ஆனால், இப்போது நான் உங்களுக்கு அந்தக் காலத்துக் கதை ஒன்றும் சொல்லுவதாகவில்லை. மனஸூ சந்தோஷமாயிருக்கும் போது சொல்லுகிறேன். ஏழெட்டு நாளாய் எனக்கு ருக்மிணியின் ஞாபகமாகவே இருக்கிறது. பதினஞ்சு வருஷமாச்சு, ஆனால், எனக்கு நேற்றுப் போலிருக்கிறது. உங்களில் ஒருவருக்கும் ருக்மிணியைத் தெரியாது. பார்த்தால் கவர்ன விக்ரகம் போலிருப்பள் குழந்தை. அவளுடைய சிரிச்ச முகத்தை நினைச்சால் அவளே எதிரில் வந்து நிற்பதுபோல இருக்கிறது எனக்கு. அவள் நெத்தியின் அழகை இன்னைக்கெல்லாம் பார்த்துக் கொண்டிருக்கலாம். நல்ல உயரமாக இருப்பள். அவள் கையும் காலும் தாமரைத் தண்டுகள் மாதிரி நீள நீளமாயிருக்கும். அவள் சரீரமோ மல்லிகைப் புஷ்பம்போல மிருதுவாக இருக்கும். ஆனால், அவள் அழகெல்லாம் கண்ணிலேதான். என்ன விசாலம்! என்ன தெளிவு! என்ன அறிவு! களங்கமத்த நீல ஆகாசம் ஞாபகத்துக்கு வரும். அவள் கண்களைப் பார்த்ததும் நீலோற்பலம் நிறஞ்ச நிர்மலமான நீரோடையைப் பார்ப்பது போலிருக்கும். பார்வையிலுந்தான் எத்தனை அன்பு! எத்தனை பிரிவு! ஸோம வார அமாவாசைகளில் பரமாத்மாவைப் பூஜிக்கிறதற்காக என்னைப் பிரதக்ஷிணம் செய்வள். அப்போது அவள் என்னைப் பார்க்கும் பார்வையிலிருக்கும் அன்பை என்னவென்று சொல்லுவேன்! என்னுடைய காய்ந்துபோன கப்புகளுங்கூட அவளுடைய பிரேமையான பார்வை பட்டதும் துளிர்ந்து விடுமே! ஐயோ, என் ருக்மிணித் தங்கமே! எப்போ காண்பேன் இனிமேல் உன்னைப் போலக் குழந்தைகள்?

அவள் குழந்தைப் பருவம் முதல், அவளுடைய கடைசி நாள் வரையில் இங்கே வராத நாளே கிடையாது. அஞ்சாறு வயஸின் போதெல்லாம் ஸ்தா ஸர்வ காலமும் இங்கேயே தான் விளையாடிக் கொண்டிருப்பாள். அவளைப் பார்த்ததும் வாரியெடுத்து முத்தங் கொடுக்க வேணுமென்னு நினையாதவர் இல்லை. எத்தனை அவசரமான காரியமிருந்தாலும் சரி, நம்ம வேணு கோபால சாஸ்திரி இருந்தாரே, அவர் காலமே ஸ்நாநம் செய்து விட்டு, குழந்தை கை நிறைய மல்லிகைப் பூப்பறித்துக் கொடுத்து விட்டுத்தான் போவார். நம்மூர் மாடு கன்றுகள்கூட, எத்தனை முரடாக இருந்தாலும் சரி, அவளைக் கண்டதும் உடனே முரட்டுத்

தனத்தையெல்லாம் விட்டு விட்டு, அவளுடைய சிறிய கைகளால் தடவிக் கொடுக்க வேணுமென்று அவள் பக்கத்திலேயே போய்க் காத்துக் கொண்டிருக்கும்.

குழந்தைகள் என்றால் எனக்கு எப்பொழுதுமே ஆசை, ஆனால், அவள் வந்து விட்டால் போதும். மெய்யம் மறந்து போய்விடுவேன். அவள் பேரில் துளிவெயில் படக்கூடாது. அவள் கொஞ்சம் ஒதுங்கி யிருந்தால்கூட என் கைகளை நீட்டி அவளுக்குக்குடை பிடிப்பேன். என்னுடைய ஆசை நாதனான சூரியனுடைய முகத்தைக் காலமே பயபக்தியோடு தரிசனம் செய்தானதும் எனக்குக் குழந்தை ருக்மிணியின் ஞாபகம் வந்துவிடும். அவள் வரவை ஆவலோடு எதிர்பார்த்துக் கொண்டே இருப்பேன். அவள் வந்ததும் எனக்குள் அடங்காத ஆனந்தம் பிறந்துவிடும். குழந்தைகளுக்குள் பேதம் பாராட்டக் கூடாதுதான். ஆனால், மற்ற யார் வந்தாலும் எனக்கு அவள் வருகிறதுபோல் இருப்பதில்லை. நான் மாத்திரமா? ஊரிலுள்ள மற்றக் குழந்தைகள்கூட அவள் வந்த பிறகுதான் பூரணமான ஆனந்தத்துடன் விளையாடும். அவள் தான் அவர்களுக்குள்ளே ராணி. அத்தனை காந்த சக்தியிருந்தது அவளிடத்தில்.

அப்போதெல்லாம் அவள் அப்பா காமேசுவரையர் நல்ல ஸ்திதியில் இருக்கிறார். குழந்தை பேரில் அவருக்கு மிகுந்த பிரேமை. அவளுக்குச் செய்வதற்கு என்றால் அவருக்குச் சலிக் கிறதே இல்லை. கடை வீதியில் பட்டுத் தினுசுகள் புதுசாக வந்திருப்பது ஏதாவது பார்த்தால், 'நம்ம ருக்மிணி அணிந்து கொண்டால் அழகாக இருக்கும்' என்று உடனே வாங்கிக் கொண்டு வந்து விடுவார். முதல் தரமான வைரமும் சிவப்பும் இழைத்து அவளுக்கு நிறைய நகைகள் செய்திருந்தார். அவளுக்குப் பத்து வயசாயிருந்தபோது கோலாட்ட ஜோத்திரைக்கு என்று ஒரு பாவாடையும் தாவணியும் வாங்கியிருந்தார். அந்த நிலாவுக்கும் அவளுடைய அலங்காரத்துக்கும் அவளுடைய அழகுக்கும் என்ன ஏர்வை! என்ன ஏர்வை! கண்கொள்ளாக் காட்சியாயிருந்தது எனக்கு! அவள் குரலைப் பற்றி உங்களுக்குச் சொல்ல மறந்துபோய் விட்டேன். குயில் என்னத்துக்கு ஆச்சு! தங்கக் கம்பிபோல இழையும் அவள் சாரீரம். இன்னைக்கெல்லாம் கேட்டுக் கொண்டிருந்தாலும் சலிக்காது. ஜோத்திரைகளின் போதுதான் அவள் பாட்டை நான் கேட்டிருக்கிறேன். ஆனால், இப்போது

நினைச்சாலுங்கூட அவளுடைய குரல் அதே இனிமையுடனும் நயத்துடனும் என் மனசில் கேட்கிறது.

அவளுக்கு வயசாக ஆக, அவளுடைய அன்பு வளர்ந்த அழகை என்ன என்று சொல்லுவேன்? குழந்தையாக இருக்கும்போதே யாரிடத்திலும் ஒட்டுதலாக இருப்பள். இந்தக் குணம் நாளுக்கு நாள் விருத்தியாய்க் கொண்டே வந்தது. தோழிகள் வேறு, தான் வேறு என்கிற எண்ணமே அவளுக்கு இராது. ஏழை வீட்டுப் பெண்ணாயிருந்தாலும் சரி, பணக்காரர் வீட்டுப் பெண்ணாயிருந்தாலும் சரி, அவளுக்கு எல்லாத் தோழிகள் பேரிலும் ஒரே பகஷ்ந்தான். இன்னும் பார்க்கப்போனால் ஏழைக் குழந்தைகள் பேரில் மற்றவர்கள் பேரில்விட அதிகமான பகஷ்ம் பாராட்டுவாள். யாராவது கஷ்டப்பட்டால் சகிக்கமாட்டாள். பிச்சைக்காரர்கள் வந்தால் கை நிறைய அரிசி கொண்டு வந்து போடுவாள். கண் பொட்டையான பிச்சைக்காரர்களைப் பார்க்கும்போது அவளை அறியாமலே அவள் கண்ணில் தாரை தாரையாய்க் கண்ணீர் பெருகுவதை எத்தனை தடவைகளில் எட்டிப் பார்த்திருக்கிறேன்! அவர்களுக்கு மற்றவர்களுக்குப் போடுவதைவிட அதிகமாகவே பிச்சை போடுவாள். இப்படி அளவு கடந்த தயையும் இரக்கமும் அவளுக்கு இருந்ததனால்தான் அவளை நினைக்கும் போதெல்லாம் எனக்குக் கடினமான கோடைக்குப் பிறகு நல்ல மழை பெய்யும் போது உண்டாகுமே, அந்த நிரதிசயமான ஆனந்தம் உண்டாகிறது.

இவ்விதம் கண்ணுக்குக் கண்ணாய் நான் பாவித்து வந்த என் அருமைக் குழந்தையின் கதி இப்படியா போகணும்! நான் பாவி வைச்ச ஆசை பழுதாய்ப் போகணுமா! பிறும்மதேவனுக்குக் கொஞ்சங்கூடக் கண்ணில்லாமல் போய்விட்டதே! ஆனால் பிறும்மதேவன் என்ன பண்ணுவன், மனுஷாள் செய்யும் அக்கிரமத்துக்கு?

ருக்மிணிக்குப் பன்னிரண்டு வயசானதும் அவள் அப்பா அவளை நம்மூர் மணியம் ராமசுவாமி ஐயர் குமாரன் நாகராஜனுக்குக் கன்னிகாதானமாகக் கொடுத்தார். கல்யாணம் வெகு விமரிசையாக நடந்தது. தோழிப் பொங்கலன்னிக்கும், ஊர்கோலத்தன்னிக்கும் அவள் ஸர்வாலங்காரத்துடனும் கிராமப் பிரதக்ஷிணம் வருவதைப் பார்த்தேன். கண் பட்டுவிடும், அத்தனை

அழகாயிருந்தது! அவள் தோழிகளுக்கு மத்தியில் இருந்ததைப் பார்க்கும்போது, மின்னல் கொடிகளெல்லாம் சேவித்து நிற்க, மின்னரசு ஜொலிக்குமே, அந்த மாதிரியேதான் இருந்தது.

காமேசுவரையர் ருக்மிணிக்குக் கல்யாணப் பந்தலில் நிறையச் சீரும் செனத்தியும் செய்திருந்தார். ருக்மிணியின் மாமியாருக்கும் மாமனாருக்கும் ரொம்பத் திருப்தியாயிருந்தது. கல்யாணத்துக்குப் பிறகு மாமியார் அவளை அடிக்கடி அழைச்சுக் கொண்டு போய் அகத்திலேயே வைச்சுக் கொள்ளுவள். ஆசையோடு அவளுக்குத் தலை பின்னிப் பூசுக்குட்புவள். தன் பந்துக்களைப் பார்க்கப் போகும்போது அவளை அழைச்சுக் கொண்டு போகாமல் போகவேமாட்டாள். இப்படி சகல விதமாகவும் ஜானகி, (அதுதான் ருக்மிணி மாமியார் பேர்) தனக்கு ருக்மிணியின் பேரிலுள்ள அபிமானத்தைக் காட்டி வந்தாள். மாப்பிள்ளை நாகராஜனும் நல்ல புத்திசாலி. அவனும் ருக்மிணியின் பேரில் மிகவும் பிரியமாக இருப்பன். கிராமத்தில் அவர்கள் இருவருந்தான் ரூபத்திலும் புத்தியிலும் செல்வத்திலும் சரியான இணை என்று நினைக்காதவர், பேசிக் கொள்ளாதவர் கிடையாது.

இப்படி மூணு வருஷகாலம், சென்றது. அந்த மூணு வருஷத்துக்குள்ளத்தனைமாறுபாடுகள்! காமேசுவரையருக்குக் கையினைச்சுப் போய்விட்டது. ரொக்க ஐவேஜியையெல்லாம், ஏதோ அருபத்து நாட்டுக் கம்பெனியாம், அதில் வட்டிக்குப் போட்டிருந்தார். நம்மூர்ப் பணம் நாலு கோடி ரூபாயையும் முழுங்கிவிட்டு அது ஏப்பம் விட்டுவிடவே, காமேசுவரையர் ஒரு நாளில் சர்வ ஏழையாய்ப் போய்விட்டார். ருக்மிணியின்தாயார் மீனாக்ஷியம்மா உடம்பிலிருந்த நகைகள்தான் அவருக்கு மிச்சம். பூர்வீக சொத்தான வீட்டையும் நிலங்களையும் வித்துத்தான் அவர் கொடுக்க வேண்டிய கடன்களைத் தீர்க்க வேண்டியதாயிருந்தது. இப்போது குப்புசாமி ஐயர் இருக்காரே வாய்க்காங்கரை ஓரத்திலே, அந்த வீட்டில் வந்து அவர் குடியிருக்கலானார். மீனாக்ஷியம் பார்க்கிறதாக்கு மஹாலக்ஷ்மி மாதிரி இருப்பள். அவளுடைய சாந்தத்துக்கு எல்லையே இல்லை. இத்தனை பெரிய கஷ்டம் வந்து விட்டதே, இருந்தாலும் அவள் மனம் கொஞ்சமேனும் இடியவில்லை. "ஏதோ இத்தனை நாள் சுகமாக வாழ்ந்தோம். ஆரைக் கேட்டுக் கொண்டு ஸ்வாமி கொடுத்தார்! அவர் கொடுத்ததை

அவரே எடுத்துக்கொண்டு விட்டார். இதனாலே என்ன இப்போ? அவரோடும் ருக்மிணியும் ஆயுஸோடு இருக்கிற வரையில் எனக்கு ஒரு குறைச்சலுமில்லை. இந்தத் தை மாஸத்திலே ருக்மிணிக்குச் சாந்தி முகூர்த்தம் பண்ணிப் புக்காத்துக்கு அனுப்பிச்சுவிட்டால் அப்புறம் எங்களுக்கு நிர்விசாரம். கஞ்சியோ கூழோ சாப்பிட்டுக் கொண்டு வழக்கம் போலவே பகவத் தியானம் பண்ணிக் கொண்டே எங்கள் காலத்தைக் கழிச்சு விடுகிறோம்'' என்று சொல்லுவான். ஐயோ பாவம், நடக்கப்போகிற சங்கதியை அவள் எப்படி அறிஞ்சிருப்பள்?

❖ காமேசுவரையர் ஐவேஜியில் கொஞ்சமேனும் தேறாது என்று ஏற்பட்டதும் ராமசுவாமி ஐயருக்கு அவருடனிருந்த சிநேகம் குளிர ஆரம்பித்துவிட்டது. இதற்கு முன்னெல்லாம் அவர் காமேசுவரையர் அகத்துக்கு அடிக்கடி வருவார். வழியில் அவரைக் கண்டால் பத்து நிமிஷம் நின்று பேசாமல் போகவேமாட்டார். இப்பொழுதோ காமேசுவரையர் தூர வருகிறதைக் கண்டு விட்டால், ஏதோ, அவசரகாரியமாகப் போகிறதுபோல வேறொரு பக்கம் திரும்பி வேகமாகப் போய்விடுவார். இப்படிச் செய்பவர், அவர் வீட்டுக்கு வருவதை நிறுத்திவிட்டார் என்று நான் சொல்லாமலே நீங்கள் நினைச்சுக் கொண்டு விடுவீர்கள். அவர் சம்சாரம் ஜானகியும் அதே மாதிரி மீனாக்ஷியும்மாஸிடம் நெருங்குவதை நிறுத்திவிட்டான். ஆனால், இதையெல்லாம் மீனாக்ஷி அம்மாளும் காமேசுவரையரும் ஒரு பொருட்டாக நினைக்கவில்லை. செல்வ முள்ளபோது உறவு கொண்டாடுகிறது; அது போய்விட்டபோது வேத்து மனுஷாள்போலப் போய்விடுகிறது. இதெல்லாம் ஒரு சிநேகத்தோடு சேர்த்தியா?

ஆனால், அவர்கள் ருக்மிணி விஷயத்திலுங்கூட வேத்துமை பாராட்ட ஆரம்பிச்சுவிட்டார்கள். அருபத்து நாட்டு உடைகிறதற்கு முந்தி சில மாஸங்களாக ஜானகி பிரதி வெள்ளிக்கிழமையும் சாப்பிட்டானதும், ருக்மிணியை அழைச்சுக் கொண்டு வரும்படி வேலைக்காரியை அனுப்பிச்சுவிடுவாள். அன்னைக்கு அவளுக்குத் தலைபின்னி, மைச்சாந்திட்டு, சிங்காரிச்சு, அகிலாண்டேசுவரி கோவிலுக்குக் கூட்டிக்கொண்டு போய்த் தரிசனம் பண்ணி விட்டு, அன்னைக்கு ராத்திரி முழுவதும் தங்கள் அகத்திலேயே வைச்சுக் கொண்டிருந்து அடுத்த நாள் காலமேதான் அவளை அகத்துக்கு

அனுப்புவள். ஆனால், அருபத்து நாட்டில் போனது போனதுதான் என்று ஏற்பட்டுவிட்ட பிறகு வந்த முதல் வெள்ளிக் கிழமை யன்னைக்கே, “எனக்கு ஆத்தில் இன்னைக்கு ரொம்ப வேலையாக இருக்கும். அடுத்த வெள்ளிக்கிழமை ருக்மிணியை அழைச்சப் போறேன்” என்று மீனாக்ஷிக்குச் சொல்லியனுப்பி விட்டாள். அடுத்த வெள்ளிக்கிழமை முதல் அவ்விதம் சொல்லியனுப்பு வதைக்கூட நிறுத்திவிட்டாள். இது மீனாக்ஷிக்கும், காமேசுவர ஐயருக்கும் மிகுந்த துக்கத்தைத் தந்தது. ருக்மிணியும், ‘நம்மை இவ்வளவு இளக்காரம் செய்கிறாள் பார்த்தையா! நம்ப மாமியார் கூட’ என்று மிகவும் வருத்தப்பட்டாள்.

இப்படிக் கொஞ்ச நாளாச்சு. ஊரெல்லாம் ‘சூச சூச’ என்று பேசிக் கொண்டிருப்பார்கள். எல்லா ரகசியங்களும் குளத்தங்கரையிலே தான். ஆனால், அரை வார்த்தையுங் குறை வார்த்தையுமாகத்தான் என் காதில் விழுமேயொழிய முட்ட முடிக்க ஒரு பேச்சும் எனக்கு எட்டாது. ஊரிலே இப்படி எப்போதும் இருந்ததில்லை. எனக்கு மனஸூ குறுகுறுத்துக் கொண்டேயிருந்தது. என்னவோ கெடுதலுக்குத்தான் இத்தனை ரகசியம் வந்திருக்கிறது என்று எனக்கு அப்பொழுதுதே தோன்றிவிட்டது. ஆனால், யாருக்கு என்ன என்று மாத்திரம் தெரியவில்லை.

கடைசியாக அப்படியும் இப்படியுமாய், அத்தையும் இத்தையும் கூட்டிச் சேர்த்துப் பார்க்கப் பார்க்க, கொஞ்சங் கொஞ்சமாய்ச் சமாசாரம் என் மனஸுக்கு அத்துப்படியாச்சு. ராமசாமி ஐயரும் ஜானகியும் ருக்மிணியை வாழாதே பண்ணி விட்டு நாகராஜனுக்கு வேறு கல்யாணம் செய்துவைக்க நிச்சயித்து விட்டார்கள்! என்ன பண்ணுவேன்! என் மனசு இடிஞ்சுபோய்விட்டது. குழந்தை ருக்மிணியைத் தள்ளி வைக்கத் துணியுமா மனுஷாளுக்கு? அடிப்பாவி! உன்னைப் போலே அதுவும் ஒரு பெண்ணில்லையா! என்ன பண்ணித்து அது உன்னை! அதைக் கண்ணாலே பார்த்தால் கல்லும் இரங்குமே! கல்லையும்விட அழுத்தமா உன் நெஞ்சு! காமேசுவரையருக்கும் மீனாக்ஷிக்கும் முகத்திலே ஈ ஆடாது. எனக்கே இப்படி இருந்தபோது, பெத்த தாயார் தோப்பனாருக்குக் கேட்கணுமா?

இனிமேல் நாகராஜனைப் பற்றி ஏதாவது நம்பிக்கை வைச்சால் தான் உண்டு! அவன் பட்டணத்தில் படிச்சுக் கொண்டிருந்தான்.

மார்கழி பிறந்துவிட்டது. அவன் வருகிற நாளை எண்ணிக் கொண்டே இருந்தான். கடைசியாக வந்து சேர்ந்தான். வந்த அன்னைக்குக் காலமே அவன் முகத்தில் சிரிப்பும் விளையாட்டு மாக இருந்தது. சந்தோஷம் மாறி வேறாகிவிட்டது. தாயார் தோப்பனார் அவன் மனஸைக் கலைக்க ஆரம்பிச்சு விட்டார்கள். நாளுக்கு நாள் முகத்தில் கலக்கம் அதிகரிச்சுக் கொண்டே வந்தது. கரைப்பார் கரைச்சால் கல்லுங் கரையும் என்பார்கள். அவன் கலங்கின முகத்தைப் பார்க்கும் போதெல்லாம் எனக்கு வயித்திலே பகீர் என்னும். 'இனிமேல் ஏது? இந்த ஒரு ஆசை இருந்தது. அதுவும் போய்விட்டது. ருக்மிணியின் கதி அதோ கதிதான் என்று நினைச்சு விட்டேன்.

தை பிறந்தது. வெளிப்படையாகப் பேச ஆரம்பித்து விட்டார்கள். ஏதோ கிழக்கத்திப் பெண்ணாம். தோப்பனாருக்கு நாலு லக்ஷ ரூபாய்க்குப் பூஸ்திதியாம். பிள்ளை கிடையாதாம். இந்தப் பெண்ணைத் தவிர இன்னும் ஒரே ஒரு பெண்தானம். காலக் கிரமத்தில் ராமசாமி ஐயர் குடும்பத்துக்கு இரண்டு லக்ஷ ரூபாய் சொத்துச் சேர்ந்து விடுமாம். இதெல்லாம் எனக்குக் கர்ணகரோமாக இருக்கும். ஆனால் என்ன செய்கிறது? தலைவிதியே என்று கேட்டுக் கொண்டிருப்பேன்.

இந்தப் பேச்சுப் புறப்பட்டது முதல், மீனாக்ஷி பகலில் வெளியிலேயே வருகிறதில்லை. சூரியோதயத்துக்கு முன்னேயே குளத்துக்கு வந்து ஸ்நாநம் செய்துவிட்டுத் தீர்த்தம் எடுத்துக் கொண்டு போய்விடுவாள். அவள் முகத்தைப் பார்த்தால் கண்ட்ராவியா இருக்கும். சரியான தூக்கமேது? சாப்பாடேது? ஒஹோ என்று வாழ்ந்துவிட்டு, இந்த கதிக்கு ஆளானோமே என்கிற ஏக்கம் அவள் அழகை அழிச்சு விட்டது. வீடு வாசல் போய் விட்டதே என்றாவது? நகை நட்டெல்லாம் போய், வெறும் உரிசல் தாலியை மாத்திரம் கட்டிக் கொண்டிருக்கும் படியாகிவிட்டதே என்றாவது அவள் வருத்தப்படவில்லை. கிளிபோல் குழந்தை அகத்திலிருக்க, ஜானகி அதன் பேரில் கொஞ்சமேனும் இரக்கம் வைக்காமல் கண்ணுக்கெதிராகவே பிள்ளைக்கு வேறு விவாகம் பண்ணி வைக்க நினைச்சுவிட்டாள் பார்த்தையா என்னும் ஏக்கந்தான் அவளுக்கு இரவு பகலெல்லாம். அவள் முகத்தைப் பார்த்தால் ஜானகிக்குக்கூட மனஸு உருகிப் போய்விடும். ஆனால், ராணி அவளெங்கே பார்ப்பாள்!

அப்போதெல்லாம் ருக்மிணி எப்படி இருந்தாளோ, என்ன நினைச்சாளோ, எனக்கொண்ணுந் தெரியாது. அறியாக் குழந்தை அது என்ன நினைச்சிருக்குமோ! ஒரு வேளை, மாமியார் நம்மைக் கட்டோடே கெடுத்துவிட மாட்டாள் என்ன நினைத்தாளோ? அல்லது மாமியார் என்ன நினைச்சாலும் நாகராஜன் சம்மதிக்க மாட்டான் என்று நினைச்சாளோ? இன்னும் முட்ட முழுக்க அஞ்ச வருஷமாகவில்லையே அவர்களிருவரும் ஜோடியாய் நம்ம குளத்தங்கரையில் விளையாடி! கல்யாணமான பிறகுங்கூட ஒருவருக்குந் தெரியாமல் எத்தனை தடவை பார்த்துப் பழைய நாள் போலவே அன்பும் ஆதரவுமாக நாகராஜன் அவளோடு பேசியிருக்கிறான்! அவன் கைவிடமாட்டான் என்றேதான் ருக்மிணி நினைச்சிருப்பாள்.

ஆனால், நாளாக ஆக நாகராஜனுடைய கல்யாணப் பேச்சு முத்திக் கொண்டே வந்தது. நாகராஜன் மனஸில் மாத்திரம் இன்னது இருக்கிறது என்று யாருக்கும் தெரியாது. பட்டணத்திலிருந்து வந்த அன்று, மாமனாரையும் மாமியாரையும் நமஸ்காரம் செய்வதற்காக அகத்துக்கு வந்தானே அவ்வளவு தான். பிறகு ருக்மிணியை அவன் ஸ்மரித்தான் என்பதற்கு எள்ளளவுகூட அடையாள மில்லை. ஆனால், முகத்தை விட்டு முதனாள் போன உல்லாஸக் குறி மறுபடியும் திரும்பி வரவேயில்லை. யாருடனும் பேசாமல் எப்பொழுதும் களித்த முகமாகவே இருப்பான்.

கடைசியாக, நாள் வைச்சாகி விட்டது. பெண்ணகத்துக்காரர் வந்து லக்கினப் பத்திரிகையும் வாசிச்சு விட்டுப் போய்விட்டார்கள். ஐயோ! அன்னைக்கு மேளச் சத்தத்தைக் கேட்க என் பஞ்சப் பிராணனும் துடிச்சது. காமேசுவரையருக்கு எப்படி இருந்திருக்குமோ! மீனாக்ஷிக்கு மனசு எப்படித் துடிச்சதோ! ருக்மிணி எப்படி ஸகிச்சாளோ? எல்லாம் ஈசுவரனுக்குத்தான் தெரியும்.

நாகராஜனுக்குக்கூடத் துளி இரக்கம் பச்சாத்தாபமில்லாமல் போய்விட்டது. பார்த்தையா என்று நான் அழாத நாள் கிடையாது. சில வேளைகளில், இப்படியெல்லாம் பண்ணினால் இவன் மாத்திரம் நன்றாக இருப்பானா என்று கூடச் சொல்லி விடுவேன்... இப்படி என் மனசு தளும்பித் தத்தளித்துக் கொண்டிருக்கிறபோது, ஒரு நாள் வயித்திலே பால் வார்த்தாப் போலவே ஒரு சங்கதி என்

காதிலே விழுந்தது. நாகராஜனோடு கூடப் படிச்சுக் கொண்டிருந்த வனாம், ஸ்ரீநிவாசன் என்ற ஒரு பையன். அவன் நாகராஜனைப் பாக்கிறதற்கென்று வந்தான். அவர்களுக்கெல்லாம் ரகசியமாகப் பேச இடம் வேறெங்கே? நம்ம குளத்தங்கரை தானே?

ஒருநாள் சாயங்காலம் ஏழுமணிக்கு எல்லோரும் போய் விட்ட பிறகு இவர்கள் இரண்டு பேரும் இங்கே வந்தார்கள். ஸ்ரீநிவாசன் ரொம்ப நல்லவன். அவன் ஊர் அம்பது அறுபது கல்லுக்கந்தண்டை இருக்கிறது. நாகராஜன், பெண்ணிருக்கப் பெண் கல்யாணம் பண்ணிக் கொள்ளப்போகிறான் என்று யாரோ அவனுக்கு எழுதி விட்டார்களாக்கும். உடனே தபால் வண்டி மாதிரி ஓடி வந்துவிட்டான். குளத்தங்கரைக்கு வந்ததும் தான் கேள்விப்பட்டதைச் சொல்லி இதெல்லாம் வாஸ்தவந்தானா என்று அவன் நாகராஜனைக் கேட்டான். நாகராஜனும், “அம்மாவும் அப்பாவும் சேர்ந்து நிச்சயம் செய்து விட்டபோது நான் மாட்டேன் என்று சொன்னால் தான் தீர்ப் போகிறதா? தவிர, பெண்ணும் லக்ஷணமாக இருக்கிறதாம். அவள் தகப்பனார், லக்ஷ ரூபாய் ஆஸ்தி அவள் பேருக்கு எழுதி வைத்திருக்கிறாராம். அவருக்குப் பிற்காலத்தில் இன்னொரு லக்ஷ ரூபாய் சொத்துச் சேருமாம். இப்படி, தானே வருகிற சீதேவியை எதற்கு வேண்டா மென்று சொல்லுகிறது?” என்று சொன்னான்.

இந்த வார்த்தையெல்லாம் சொல்லும்போது ஸ்ரீநிவாசன் முகம் போன போக்கை என்ன என்று சொல்லுவது? நாகராஜன் நிறுத்தினதும் அரை மணிதேச காலம் ஸ்ரீநிவாசன் அவனுக்கு, “எத்தனை லக்ஷந்தான் வரட்டுமே, ஒரு பெண் பாவத்தைக் கட்டிக் கொள்ளலாமா? கலியாணப் பந்தலில் மந்திர ரூபமாகச் செய்த பிரமாணத்தையெல்லாம் அழித்துவிடலாமா” என்று நானாவித மாய்த் தர்மத்தையும் நியாயத்தையும் எடுத்துச்சொல்லி, கல்லுங்கரையும் படியாக ருக்மிணிக்காகப் பரிஞ்சு பேசினான். அவன் நன்றாக இருக்கவேணும், சேஷமமாக இருக்கவேணும், ஒரு குறைவுமில்லாமல் வாழ வேணும் என்று நிமிஷத்துக்கு நிமிஷம் நான் வாழ்த்திக் கொண்டே இருந்தேன்.

ஆனால், அவன் பேசியானதும் நாகராஜன் அவனைப் பார்த்து, “ஸ்ரீநிவாசா, உன்னிடம் இதுவரை சொன்னதெல்லாம் விளையாட்டாக்கும். நான் காசுக்காக இவ்வளவு அற்பமாகப் போய்விடுவேன்

என்று நினைக்கிறாயா? நான் யாருக்கும் தெரியாமல் வைத்துக் கொண்டிருக்கவேண்டும் என்றிருந்தேன். ஆனால், எப்போ இவ்வளவு தூரம் பேசி விட்டோமோ, இனிமேல் உனக்குத் தெரியாமல் வைக்கிறதில் காரியமில்லை என்று நினைத்து விட்டேன். ஆனால், ஒன்று மாத்திரம். இதை நீ யாருக்கும் சொல்லக்கூடாது. இவர்களெல்லாம் ஆரியத் தன்மையைவிட்டு மிலேச்சத்தனமாய் நடக்க உத்தேசித்திருக்கிறபடியால், இவர்களை நன்றாக அவமானம் செய்துவிட வேண்டியதென்று நிச்சயித்துவிட்டேன். நான் எத்தனை மறுத்தும் அப்பாவும் அம்மாவும் ஒரே பிடிவாதமாக இருக்கிறார்கள். ஆகையால், மன்னார் கோவிலுக்கே போகிறேன். அங்கே போயும் மாட்டேனென்றே சொல்லுவேன். ஆனால், கட்டாயப்படுத்தத்தான் போகிறார்கள். முகூர்த்தப் பந்தலிலும் உட்காருவேன். ஆனால், என்ன இருந்தாலும் திருமங்கலியத்தில் நான்தானே முடிச்சப் போட வேணும்? வேறு ஒருவரும் போட முடியாதே. அந்தச் சமயத்தில் கண்டிப்பாக மாட்டேனென்று சொல்லிவிடப் போகிறேன். எல்லோரும் இஞ்சி தின்ற குரங்கு போலவே விழிக் கட்டும். ருக்மிணியைத் தொட்ட கையினாலே இன்னொரு பெண்ணையும் நான் தொடுவேன் என்றிருக்கிறாயா?" என்று சொல்லிமுடிச்சான்.

"ஆனால் நீ விவாகத்துக்கென்று போகும் காலத்தில், ருக்மிணி, அவள் அப்பா அம்மா மனசெல்லாம் எப்படியிருக்கும் என்று யோசித்துப் பார்த்தாயா?" என்று ஸ்ரீநிவாஸன்கேட்டான். அதற்கு நாகராஜன், "யோசித்தேன்; ஆனால், எல்லாம் போய் விட்டதென்று அவர்கள் நிராசையாய்த் தவித்துக் கொண்டிருக்கும் சமயத்தில், திடீரென நான் ஓடி வந்து மாமியார் மாமனாரை வணங்கி, 'துயரப்படாதீர்கள்! என் ருக்மிணியை நான் ஒரு நாளும் கைவிடமாட்டேன்! பணத்தாசை பிடித்தவர்களையெல்லாம் மணப்பந்தலில் மானபங்கம் செய்துவிட்டு இங்கே வந்து விட்டேன்' என்று நான் சொல்லுங் காலத்தில் அவர்களுக்கு எத்தனை ஆநந்தமாக இருக்கும்! அதைப் பார்த்து அனுபவிக்க விரும்புகிறேன்" என்றான்.

"அந்த நாள் வரையில் அவர்கள் மனசு எப்படி அடித்துக் கொண்டிருக்கும்! நினைத்துப் பார்" என்றான் ஸ்ரீநிவாஸன்.

அதற்கு நாகராஜன், “இன்னும் ஐந்து நாளில்லை; இன்று வெள்ளிக் கிழமை, ஞாயிற்றுக்கிழமை இவ்விடமிருந்து எல்லோரும் புறப்படப் போகிறோம். அடுத்தநாள் முகூர்த்தம். அன்றைக்கே புறப்பட்டு அடுத்த நாள் காலையில் இங்கே திரும்பி விடுவேன். இத்தனை நாள் பொறுத்தவர்கள் இன்னும் ஐந்து நாள் பொறுக்க மாட்டார்களா?” என்றான். “என்னவோ, அப்பா, எனக்கு இது சரியில்லை என்று தோன்றுகிறது” என்று ஸ்ரீநிவாஸன் பேசிக் கொண்டிருக்கும் போதே இருவரும் நகர ஆரம்பிச்சு விட்டார்கள். எனக்கு மேலே ஒண்ணும் கேட்கவில்லை.

அன்னைக்கு ராத்திரியெல்லாம் எனக்குத் தூக்கமே வரவில்லை. ‘பார்த்தாயா? நாகராஜனை வையக்கூட வசனே பாவி, அவனைப் போல் ஸத்புத்திரன் உண்டா உலகத்திலே’ என்று சொல்லிக் கொண்டேன். ‘இனிமேல் பயம் இல்லை; அஞ்ச நாளென்ன, பத்து நாளென்ன? நாகராஜன் பிடிவாதக்காரன்; சொன்னபடியே செய்துவிடுவான். ருக்மிணிக்கு இனிமேல் ஒரு குறைச்சலு மில்லை’ என்று பூரிச்சுப் போய்விட்டேன்.

நாயித்திக்கிழமை; இவர்களெல்லாம் மன்னார் கோவிலுக்குப் புறப்படுகிறார்களென்று ஊரெல்லாம் அல்லோல கல்லோலப் பட்டது. ராமஸ்வாமி ஐயரையும் ஜானகியையும் வையாதவர் கிடையாது. ஆனால் அவர்களைக் கூப்பிட்டு நல்ல புத்தி சொல்லு வதற்கு மாத்திரம் ஒருவரும் இல்லை. அப்படியே யாரேனும் சொன்னாலும் அவர்கள் கட்டுப்படுகிறவர்களும் இல்லை.

அவர்கள் புறப்படுகிற அன்னைக்கு, ஊரிலிருந்து கண்ணாலே பார்த்தால் இன்னும் கொஞ்சம் வயித்தெரிச்சல் தானே அதிகமாகுமென்று நினைத்து, காமேசுவரையரும் மீனாக்ஷியும் சனிக்கிழமை மத்தியான்னமே புறப்பட்டு மணப்பாறைக்குப் போய் விட்டார்கள். அகத்தில் ருக்மிணிக்கு அவள் அத்தை சுப்புலக்ஷ்மி அம்மாள்தான் துணை.

சனிக்கிழமை ராத்திரியாச்சு. ஊரடங்க ஆரம்பிச்சு விட்டது. ஒன்பது ஒன்பதரை மணி இருக்கும். நாகராஜன் தனியாகக் குளத்தங்கரைக்கு வந்தான். வந்து வேப்ப மரத்தடியில் உட்கார்ந்து கொண்டு ஏதோ யோசிச்சுக் கொண்டிருந்தான். சித்த நாழிக் கெல்லாம் தூரத்தில் ஒரு பெண் உருவம் தென்பட்டது. அது

குளத்தங்கரைப் பக்கம் வந்து கொண்டிருந்தது. ஆனால் அடிக்கும் ஒருதடவை பின்பக்கம் பார்த்துக் கொண்டே வந்தது. கடைசியாக நாகராஜன் உட்கார்ந்து கொண்டிருந்த இடத்தில் வந்து நிற்கும் போது தான் அது ருக்மிணி என்று நான் அறிஞ்சு கொண்டேன் எனக்குத் தூக்கி வாரிப்போட்டது. ஆனால் உடனே தெளிஞ்சு கொண்டு என்ன நடக்கிறது பார்க்கலாம் என்று கண்ணைத் துடைச்சுக் கொண்டு உன்னிப்பாய்க் கவனிக்கலானேன்.

அஞ்சு நிமிஷம் வரையில் நாகராஜன் கவனிக்கவேயில்லை. ஆழ்ந்த யோஜனையில் இருந்தான். ருக்மிணி அசைவற்று அப்படியே நின்று கொண்டிருந்தான். எதிர்ச்சையாய் நாகராஜன் தலையைத் தூக்கினான். ருக்மிணியைப் பார்த்தான். பார்த்ததும் அவனும் திடுக்கிட்டுப் போய்விட்டான். ஆனால் உடனே நிதானிச்சுக் கொண்டு, “ருக்மிணி, இத்தனை நாழிகைக்கு மேலே தனியாக இங்கே வரலாமா நீ?” என்று கேட்டான். “நீங்கள் இருக்கிற இடத்தில் தனியாக நான் இருக்கவேண்டிய நாள் இன்னும் வரவில்லையே” என்று பதில் சொல்லிவிட்டு ருக்மிணி நின்றாள். ரெண்டு மூணு நிமிஷத்துக்கு ஒருவரும் வாய் திறக்க வில்லை. ரெண்டு பேர் மனசும் குழம்பிக் கொண்டிருந்தது. ஆனால் எப்படி ஆரம்பிக்கிறது, என்ன பேசுகிறது என்று அவர்களுக்கு ஒண்ணுந் தோணவில்லை.

கடைசியில் நாகராஜன், “இந்த வேளையில் நாம் இங்கேயிருப்பது தெரிந்தால் ஊரில் ஏதாவது சொல்லுவார்கள்; வர், அகத்துக்குப் போய் விடலாம்” என்றான். அதற்கு ருக்மிணி, “உங்களிடத்தில் சில வார்த்தைகள் சொல்லவேனுமென்று இந்த ஒரு மாசமாய்ப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன்; இன்னைக்குத்தான் நேர்ந்திருக்கிறது; அதைச் சொல்ல உத்தரவு கொடுக்கவேணும்” என்றாள். “சொல்லேன்” என்று நாகராஜன் சொல்ல, ருக்மிணி பேசலானாள்:

“எனக்கு உங்களிடத்தில் என்ன சொல்லுகிறது என்று தெரிய வில்லை. இந்த மூணு மாசமாய் மனசு படுகிறபாடு அந்த அகிலாண்டேசுவரிக்குத்தான் தெரியுமேயொழிய மனுஷியாளுக்குத் தெரியாது. நீங்கள் பட்டணத்திலேயிருந்து வந்தவுடன் என் கலக்கமெல்லாம் போய்விடும் என்றிருந்தேன். மாமாவும் மாமியும் என்ன செய்தாலும் நீங்கள் என்னைக் கைவிட மாட்டீர்கள் என்று நம்பியிருந்தேன். ஆனால் நீங்களும் என்னைக்

கைவிட்டுவிட்டால் அப்புறம் எதை நம்பிக் கொண்டு நான் வாழ்வேன்? வேலியே பயிரை அழித்துவிட ஆரம்பித்தால், பயிரின் கதி என்னவாகும்? இது வரையில் நடந்ததெல்லாம் என் மனசை உடைத்துவிட்டது. நீங்கள் அதைச் சேர்த்து வச்சால்தான் உண்டு; இல்லையானால் என் ஆயுசு இவ்வளவுதான்; அதில் சந்தேகமில்லை.”

இந்த வார்த்தையைப் பேசும் போது ருக்மிணியின் கண்களில் ஜலம் வந்துவிட்டது. அத்தோடு நின்றுவிட்டாள். நாகராஜன் பேசவில்லை. ருக்மிணியும் சித்த நாழி வரைக்கும் பார்த்துவிட்டு, “நானைக்குப் பயணம் வைத்திருக்காப் போலிருக்கிறதே; நீங்கள் போகத்தானே போகிறீர்கள்?” என்று கேட்டாள். கொஞ்ச நாழி யோசிச்சுவிட்டு நாகராஜன், “ஆமாம், போகலாம் என்றுதான் இருக்கிறேன்” என்றான். அப்படி அவன் சொன்னதும் ருக்மிணிக்கு நெஞ்சை அடைச்சுக்கொண்டு துக்கம் வந்துவிட்டது. உடம்பு கிடு கிடு என்று நடுக்கித்து; கண்ணில் ஜலம் தளும்பி விட்டது. ஆனால் பல்லைக் கடிச்சக் கொண்டு அதையெல்லாம் வெளியில் காட்டிக் கொள்ளாமல், “அப்படியானால் நீங்கள் என்னைக் கைவிட்டு விட்டீர்கள் தானே” என்று கேட்டாள். அதற்கு நாகராஜன், “உன்னை நான் கை விடுவேனோ ருக்மிணி? ஒரு நாளும் விடமாட்டேன். ஆனால் அம்மா அப்பாவைத் திருப்தி பண்ணி வைக்க வேண்டியது கடமைதானே? அதற்காகத்தான் அவர்கள் பேச்சைத் தட்டாமல் புறப்படுகிறேன். ஆனால் நீ கவலைப்படாதே. உன்னை நான் ஒருநாளும் தள்ளிவிட மாட்டேன்” என்றான். ருக்மிணிக்குப் பொறுக்கவில்லை. “நீங்கள் மறு விவாகம் பண்ணிக்கொண்டு விடுகிறது. நான் கவலைப்படாமலிருக்கிறது! என்னை ஒருநாளும் கைவிட மாட்டீர்கள்! ஆனால் அம்மா அப்பா சொல்லுகிறதை இது விஷயத்தில் தட்ட மாட்டீர்கள்! நான் சொல்லக்கூடியது இனிமேல் என்ன இருக்கு? என்கதி இத்தனைதானாக்கும்!” என்று சொல்லிக் கொண்டு அப்படியே உட்கார்ந்து விட்டாள்.

நாகராஜன் ஒண்ணும் பேசவில்லை. ‘கல்யாணத்தை நிறுத்தி விடுகிறேன்’ என்கிற ஒரு வார்த்தையைத் தவிரவேறே எந்த வார்த்தை சொன்னால் தான் ருக்மிணியின் மனசைத் தேத்தலாம்? அந்த வார்த்தையை இப்போது சொல்லவோ அவனுக்குச்

சம்மதமில்லை. ஆகையால் அவன் வாயால் ஒண்ணும் பேசாமல் தன் மனசிலுள்ள அன்பையும் ஆதரவையும் சமிக்கினையினால் மாத்திரம் அவளுக்கு ஒரு மாதிரி காட்டினான். அவள் கையைத் தன்னுடைய கைகளால் வாரி எடுத்து மடியில் வைச்சுக் கொண்டு மிருதுவாய்ப் பிடித்தான். குழந்தையைத் தட்டிக் கொடுத்துத் தேத்துவதுபோல, முதுகில் ஆதரவோடு தடவினான். அப்பொழுது அவள் தலைமயிர் அவன் கையில்பட்டது. உடனே திருக்கிட்டுப் போய், "என்ன ருக்மிணி, தலை சடையாய்ப் போய்விட்டதே; இப்படித்தானா பண்ணிக்கொள்கிறது? உன்னை இந்த அலங்கோலத்தில் பார்க்க என் மனசு சகிக்கவில்லையே! எங்கே, உன் முகத்தைப் பார்ப்போம்! ஐயோ, கண்ணெல்லாம் செக்கச்செவ்வர் என்று சிவந்து போயிருக்கிறதே! முகத்தின் ஒளியெல்லாம் போய் விட்டதே! என் கண்ணே, இப்படி இருக்காதே. உன்னை நான் கைவிடமாட்டேன் என்று சத்தியமாய் நம்பு. உன் மனசில் கொஞ்சங்கூட அதறியப்படாதே. என் ஹிருதயபூர்வமாகச் சொல்லுகிறேன்; எனக்குப் பொறுக்கவில்லை உன்னை இந்த ஸ்திதியில் பார்க்க. சின்ன வயது முதல் நாமிருந்த அன்னியோன்யத்தை மறந்துவிட்டேன் என்று கனவில்கூட நீ நினையாதே. வா, போகலாம், நாழிகையாகி விட்டது; இனிமேல் நம் இங்கே இருக்கக்கூடாது" என்று சொல்லி முடிச்சான்.

ருக்மிணி எழுந்திருக்கவில்லை. ஏக்கம் பிடிச்சவள் போல் உட்கார்ந்திருந்தாள். அதைப் பார்த்ததும் நாகராஜனுக்குக் கண்ணில் ஜலம் ததும்பிவிட்டது. அந்த சமயத்தில் தன் மனசிலுள்ள ரகசியத்தைச் சொல்லித்தான் விடலாமே என்று அவன் புத்தியில் தோணித்துப் போலிருந்தது. சொல்லித்தான் வைச்சானா பாவி! ஆனால் அவனுக்கு அவனுடைய விளையாட்டுத்தான் பெரிசாய்ப்பட்டது. ஆகையினாலே அதை மாத்திரம் அவன் வாய்விடவில்லை. ஆனால் அவனுக்குத்தான் எப்படித் தெரியும் இப்படிக்கெல்லாம் வரும் என்று? அத்தனை வயசாகி எனக்கே தெரியவில்லையே. அந்தச் சமயத்திலே, அவனுக்கு எங்கே தெரிஞ்சிருக்கப் போகிறது குழந்தைக்கு?

அப்படிச் சீவனத்துப் போய் உட்கார்ந்திருந்த ருக்மிணியை நாகராஜன் மெல்லப் பூத்தாப்போலே தூக்கி மார்போடே அணைத்துக்கொண்டு, "என்ன, ஒன்றும் பேசமாட்டேன்

என்கிறையே ருக்மிணி; நான் செய்யட்டும்?" என்று கருணையோடு இரங்கிச் சொன்னான். ருக்மிணி தலை நிமிர்ந்து அவனை ஏறிட்டுப் பார்த்தாள். அந்தப் பார்வையின் குறிப்பை உங்களுக்கு எப்படிச் சொல்லுவேன்? பிரவாகத்தில் அகப்பட்டுக் கை அலுத்துப் போய் ஆத்தோடு போகிற ஒருவனுக்கு தூரத்தில் கட்டை ஒன்று மிதந்து போவது போலே தென்பட, அவனும் பதை பதைச்சுக் கொண்டு ஆசையும் ஆவலுமாய் அதன் பக்கம் நீஞ்சிக் கொண்டு போய், அப்பா, பிழைச்சோமடான்னு சொல்லிக் கொண்டு அதைப் போய்த் தொடும்போது, ஐயோ பாவம் அது கட்டையாக இராமல், வெறும் குப்பை செத்தையாக இருந்து விட்டால் அவன் மனஸு எப்படி விண்டிவிடும், அவன் முகம் எப்படியாகிவிடும், அப்படி இருந்தது ருக்மிணியின் முகமும், அந்த முகத்தில் பிரதிபிம்பிச்சுக் காட்டிய அவள் மனஸும்.

எல்லையில்லாத துன்பம், எல்லையில்லாத கஷ்டம், அந்தப் பார்வையில் இருந்தது. அதைக் கண்டும் நாகராஜன் மௌனமாக இருப்பதைப் பார்த்து ருக்மிணி மெல்ல ஒதுங்கிக்கொண்டு, "நான் சொல்லக்கூடியது இனிமேல் ஒண்ணும் இல்லை. மன்னார் கோவிலுக்குப் போகிறதில்லை என்கிற வார்த்தையை நீங்கள் எனக்குச் சொல்லமாட்டேன் என்கிறீர்கள். இன்றோடு என் தலை விதி முடிந்தது. நீங்கள் எப்போது என்னை இவ்விதம் விடத் துணிந்தீர்களோ, நான் இனிமேல் எதை நம்பிக் கொண்டு, யாருக்காக, உயிரை வைத்துக் கொண்டிருப்பது? உங்கள் மீது எனக்கு வருத்தமில்லை. உங்கள் மனஸு இந்தக் காரியத்துக்குச் சம்மதியாது. என்னுடைய விதிவசம், என் அப்பா அம்மாவுடைய கஷ்டம், உங்களை இப்படியெல்லாம் செய்யச் சொல்லுகிறது. இனிமேல், ருக்மிணி என்று ஒருத்தி இருந்தாள், அவள் நம்பேரில் எல்லையில்லாத அன்பு வைத்திருந்தாள், பிராணனை விடுகிறது போதுகூட நம்மையே நினைத்துக் கொண்டுதான் பிராணனை விட்டாளென்று எப்பொழுதாவது நினைத்துக் கொள்ளுங்கள். இதுதான் நான் உங்களிடம் கடைசியாகக் கேட்டுக் கொள்வது" என்று சொல்லிக் கொண்டு நாகராஜன் காலில் விழுந்து, காலைக் கெட்டியாய்ப் பிடிச்சுக் கொண்டு தேம்பித் தேம்பி அழுதாள். நாகராஜன் உடனே அவளைத் தரையிலிருந்து தூக்கியெடுத்து, "பைத்தியமே, அப்படி ஒன்றும் பண்ணி வைத்துவிடாதே. நீ

போய்விட்டால் என் ஆவியே போய்விடும். அப்புறம் யார் யாரை நினைக்கிறது? மழை தூற்றல் போடுகிறது. வானமெல்லாம் கறுகும் மென்றாகிவிட்டது. இன்னும் சற்றுப் போனால் சந்தரத் தாரையாய்க் கொட்டும் போலிருக்கிறது; வா அகத்துக்குப் போகலாம்'' என்று அவள் கையைப் பிடிச்சுக் கொண்டு ரெண்டடி எடுத்து வைச்சான்.

ஆகாசத்தில் சந்திரன், நக்சத்திரம், ஒண்ணும் தெரியவில்லை. ஏங்கே பார்த்தாலும் ஒரே அந்தகாரம். சித்தைக்கொரு தரம் மேகத்தை வாளால் வெட்டுகிறது போலே மின்னல் கொடிகள் ஜொலிக்கும். ஆனால் அடுத்த நிமிஷம் முன்னிலும் அதிகமான காடாந்த காரமாகிவிடும். பூமியெல்லாம் கிடு கிடு என்று நடுங்க ஆகாயத்தையே பிளந்து விடும் போல இடி இடிக்கும். காத்து ஒண்ணு சண்டமாருதம் போலே அடிச்சுக் கொண்டிருந்தது. தூரத்தில் பிரமாதமாக மழை பெய்து கொண்டிருந்த இரைச்சல் அதிவேகமாக நெருங்கிக் கொண்டு வந்தது. இந்தப் பிரளய காலத்தைப் போல் இருந்த அரவத்தில் ருக்மிணியும் நாகராஜனும் பேசிக்கொண்டு போன வார்த்தைகள் என் காதில் சரிவரப் படவில்லை. அவர்களும் அகத்துப் பக்கம் வேகமாகச் சென்று கொண்டிருந்தார்கள். ஒரு மின்னல் மின்னும் போது, ருக்மிணி வீட்டுக்குப் போக மனசில்லாமல் பின்வாங்குவதும், ஆனால் நாகராஜன் தடுத்து முன்னால் அழைத்துச் செல்லுவதும் மாத்திரம் கண்ணுக்குத் தென்பட்டது. அவர்கள் வார்த்தையும் ஒண்ணும் ரெண்டுமாகத்தான் என் காதில்பட்டது. ''....பிராணன் நிற்காது.... அம்மாவுடைய ஹிருதயம் திருப்தி... வெள்ளிக்கிழமை..... அம்மாவுடைய ஹிருதயம் திருப்தி... வெள்ளிக்கிழமை காலமே... ஸ்திரீகளின்... உடைந்துவிடும்... சொல்லாதே.... கொடுத்து வைத்ததுதானே... அந்தப் பெண்ணையாவது நன்றாய் வைத்துக்கொள்ளுங்கள்.... மனப்பூர்த்தியாக வாழ்த்துகிறேன்... அன்றைக்குத் தெரிந்துகொள்ளுவாய்... கடைசி நமஸ்காரம்.... வரையில் பொறுத்துக் கொள்...'' இந்த வார்த்தைகள் தான் இடி முழக்கத்திலும், காத்தின் அமலையிலும், மழை இரைச்சலிலும் எனக்குக் கேட்டது. மழை தாரை தாரையாகக் கொட்ட ஆரம்பிச்சு விட்டது. ருக்மிணியும் நாகராஜனும் என் கண்ணுக்கு மறைஞ்சு போய்விட்டார்கள்.

ஆச்சு, அடுத்த நாள் காலமே வெடிஞ்சது. மழை நின்னுவிட்டது. ஆனால் ஆகாசத்திலே தெளிவு வரவில்லை. மேகங்களின் கருக்கல் வாங்கவில்லை. காத்து, சமாதானஞ் செய்ய மனுகூடியாள் இல்லாத குழந்தை போலே, ஓயாமல் கதறிக் கொண்டேயிருந்தது. என் மனனிலும் குழப்பம் சொல்லிமுடியாது. எப்படி நிதானிச்சுக் கொண்டாலும் மனஸுக்குச் சமாதானம் வரவில்லை. 'என்னடா இது, என்னைக்கும் இல்லாத துக்கம் இன்னைக்கு மனசில் அடைச்சுக்கொண்டு வருகிறது. காரணம் ஒண்ணும் தெரிய வில்லையே' என்று நான் எனக்குள் யோசிச்சுக் கொண்டே யிருக்கும் போது மீனா, "என்னடியம்மா, இங்கே ஒரு புடைவை மிதக்கிறது!" என்று கத்தினாள். உடனே பதட்டம் பதட்டமாய், அந்தப் பக்கம் திரும்பினேன். குளத்திலே குளிச்சுக் கொண்டிருந்த பெண்டுகளெல்லோரும் அப்படியே திரும்பிப் பார்த்தார்கள். பார்த்துவிட்டு என்னவோ காதோடு காதாய் ரகசியம் பேச ஆரம்பிச்சு விட்டார்கள். எனக்குப் பஞ்சப் பிராணனும் போய் விட்டது. புடைவையைப் பார்த்தால் காமாகூியம்மாள் புடைவை போலே இருந்தது. சரி, அம்மா அப்பா தலையிலே கல்லைத் தூக்கிப் போட்டுவிட்டு ருக்மிணிதான் மறுபடியும் வந்து குளத்திலே விழுந்து விட்டாள் என்று நினைச்சேன். அதுதான் தெரியும். அப்படியே மூர்ச்சை போய்விட்டேன்.

அப்புறம் சித்த நாழி கழிச்சு எனக்குப் பிரக்கினை வந்தது. அதற்குள்ளே குளத்தங்கரையெல்லாம் கும்பலாய்க் கூடிப் போய் விட்டது. ஜானகியையும், ராமசுவாமி ஐயரையும் வையாதவர் இல்லை. இனிமேல் வசாலென்ன, வையாதே போனாலென்ன? ஊரின் சோபையையும், தாயார் தோப்பனார் ஜீவனையும், உன்னுடைய சந்தோஷத்தையும் எல்லாம் ஒண்ணாய்ச் சேர்த்துக் கட்டிக் கொண்டு ஒரு நிமிஷத்தில் பறந்து போய்விட்டாளே என் ருக்மிணி! கீழே, அந்த மல்லிகைக் கொடி ஓரத்திலேதான் அவளை விட்டிருந்தார்கள். எத்தனை தடவை அந்த மல்லிகை மொட்டு களைப் பறிச்சிருக்கிறாள் அவள் பொன்னான கையாலே! குளத்தங் கரையெல்லாம், அவள் குழந்தையாயிருக்கிறபோது, அவள் பாதம் படாத இடம் ஏது, அவள் தொடாத மரமேது, செடியேது! ஐயோ, நினைக்க மனம் குமுறுகிறது. அந்த அழகான கைகள், அந்த அழகிய பாதங்கள், எல்லாம் துவண்டு, தோஞ்சு போய்

விட்டன. ஆனால் அவள் முகத்தின் களை மாத்திரம் மாறவே யில்லை. பழைய துக்கக் குறிப்பெல்லாம் போய் முகத்தில் ஒருவித அத்தியாச்சரியமான சாந்தம் வியாபிச்சிருந்தது!

இதையெல்லாம் கொஞ்சந்தான் கவனிக்கப்போது இருந்தது. அதற்குள்ளே, “நாகராஜன் வாறான். நாகராஜன் வாறான்” என்ற ஆரவாரம் கூட்டத்தில் பிறந்தது. ஆமாம், நிசந்தான்; அவன்தான் தலைகால் தெரியாமல் பதைக்கப்பதைக்க ஓடி வந்து கொண்டிருந் தான். வந்துவிட்டான். மல்லிகைச் செடியண்டை வந்ததும், கும்பலையாவது, கும்பலில் இருந்த தாயார் தோப்பனாரையாவது கவனிக்காமல், ருக்மிணி, என்ன பண்ணி விட்டாய் ருக்மிணி என்று கதறிக் கொண்டு கீழே மரம்போலே சாஞ்சு விட்டான். கூட்டத்தில் சத்தம் கப் என்று அடங்கிப் போய்விட்டது. எல்லோரும் நாகராஜனையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

ரொம்ப நாழி வரைக்கும் அவன் தரையில் மூர்ச்சை போட்டே கிடந்தான். ராமசுவாமி ஐயர் பயந்து போய் அவன் முகத்திலே ஜலத்தைத் தெளிச்சு விசிறியால் விசிறிக் கொண்டிருக்கையில் அவனுக்குக் கடைசியாய் பிரக்கினை வந்தது. கண்ணை முழிச்சான். ஆனால் தோப்பனாரிடத்திலே ஒரு வார்த்தைக்கூடப் பேசவில்லை. ருக்மிணியின் உயிரற்ற சரீரத்தைப் பார்த்து, “என்னுடைய எண்ணமத்தனையும் பாழாக்கிவிட்டு ஜூலியெத்* மாதிரி பறந்தோடிப் போய்விட்டாயே ருக்மிணி! ஸ்ரீநிவாசன் சொன்னது சரியாய்ப்போய் விட்டதே! பாவி என்னால்தான் நீ உயிரை விட்டாய், நான்தான் உன்னைக் கொலை செய்த பாதகன்! நேற்று நான் உன்னிடம் ரகசியம் முழுவதையும் சொல்லி யிருந்தால் இந்தக் கதி நமக்கு இன்று வந்திருக்காதே! “குஸும ஸத்ருசம்... ஸத்ய: பாதி ப்ரணயி ஹ்ருதயம்”* என்கிற ஆழமான வாக்கியத்தை வேடிக்கையாக மாத்திரந்தான் படித்தேனே யொழிய அதன் சத்தியத்தை நான் உணரவில்லையே! இனிமேல் எனக்கென்ன இருக்கிறது! ருக்மிணி! நீயோ அவசரப்பட்டு என்னை விட்டுவிட்டுப் போய்விட்டாய். எனக்கு இனிமேல்

* ஷேக்ஸ்பியரின் சோக நாடகம் ஒன்றின் கதாநாயகி

* பொருள் : பெண்ணியலாரின் அன்பு நிறைந்த இருதயம் பூப்போல மிகவும் மெல்லியது. அன்புக்குக் கேடு வரின், உடனே விண்டு விழுந்துவிடும். - காளிதாஸன், மேகஸந்தேசம்

சம்சார வாழ்க்கை வேண்டாம். இதோ சன்னியாசம் வாங்கிக் கொள்ளுகிறேன்!” என்று சொல்லிக்கொண்டே யாரும் தடுப் பதற்கு முந்தித்தான் உடுத்தியிருந்த வேஷ்டியையும் உத்தரீயத் தையும் அப்படியே தாறாய்க் கிழிச்சவிட்டான். அவன் தாயார் தோப்பனார் ஒருவரும் வாய் பேசவில்லை. நாகராஜனும் அவர்கள் துக்கிட்டதிலிருந்து சுதாரிச்சக் கொள்ளுகிறதற்குள்ளே அவர்கள் காலில் சாஷ்டாங்கமாய் விழுந்து நமஸ்காரம் பண்ணிவிட்டு யாருடனும் பேசாமல் கௌபீனதாரியாய்ப் புறப்பட்டுப் போய் விட்டான்.

இப்படி முடிந்தது என் ருக்மிணியின் கதை என் அருமைக் குழந்தைகளே! பெண்கள் மனஸு நோகும்படி ஏதாவது செய்யத் தோணும் போது, இனிமேல் இந்தக் கதையை நினைச்சுப் பார்த்துக் கொள்ளுங்கள். விளையாட்டுக்காகக்கூட பெண்ணாய்ப் பிறந்தவர் களின் மனசைக் கசக்கவேண்டாம். எந்த விளையாட்டு என்ன விலைக்குக் கொண்டு வந்துவிடும் என்று யாரால் சொல்ல முடியும்.”

சாப வீரோசனம்

புதுமைப் பித்தன்

(ராமாயண பரிசயமுள்ளவர்களுக்கு இந்தக் கதை பிடிபடாமல் - பிடிக்காமல் கூட - இருக்கலாம். அதை நான் பொருட்படுத்தவில்லை.)

1

சாலையிலே ஒரு கற்சிலை தளர்ந்து நொடிந்துபோன தசைக் கூட்டத்திலும் வீரியத்தைத் துள்ளவைக்கும் மோகன வடிவம்; ஓர் அபூர்வ சிற்பி பூலோகத்தில் இதற்காகவென்றே பிறந்து தன் கனவையெல்லாம் கல்லில் வடித்து வைத்தானோ என்று தோன்றும் அவ்வளவு லாகிரியை ஊட்டுவது. ஆனால் அந்தப் புதுமையின் கண்களிலே ஒரு சோகம் - சொல்லில் அடைபடாத சோகம் மிதந்து, பார்க்கிறவர்களின் வெறும் தசை ஆசையான காமத்தைக் கொன்று அவர்களையும் சோகத்தில் ஆழ்த்தியது. அது சிற்பியின் அபூர்வக் கனவு அன்று. சாபத்தின் விளைவு. அவள்தான் அகலிகை.

அந்தக் காட்டுப் பாதையில் கல்லில் அடித்துவைத்த சோகமாக, அவளது சோகத்தைப் பேதமற்ற கண்கொண்டு பார்க்கும் துறவி போன்ற இயற்கையின் மடியிலே கிடக்கிறாள். சூரியன் காய் கிறது. பனி பெய்கிறது. மழை கொழிக்கிறது. தூசும் தும்பும் குருவியும் கோட்டானும் குந்துகின்றன; பறக்கின்றன. தன் நினைவற்ற தபஸ்வியாக கல்லாக கிடக்கிறாள்.

சற்றுத் தூரத்திலே ஒரு கறையான் புற்று நிஷ்டையில் ஆழ்ந்து தன் நினைவகற்றித் தன் சோகத்தை மறந்து தவம் கடக்கிறான் கோதமன். இயற்கை, அவனையும் அபேதமாகத்தான் போஷிக் கிறது.

இன்னும் சற்றுத் தூரத்திலே இந்தத் தம்பதிகளின் குடும்பக்கூடு கம்பமற்று வீழ்ந்ததுபோல, இவர்களுக்கு நிழல்கொடுத்த கூரையும் தம்பம் இற்று வீழ்ந்து பொடியாகிக் காற்றோடு கலந்து விட்டது. சுவரும் கரைந்தது. மிஞ்சியது திரடுதான். இவர்கள் மனசில் ஏறிய துன்பத்தின் வடுப் போலத் தென்பட்டது. அது.

தூரத்திலே கங்கையின் சலசலப்பு. அன்னை கங்கை, இவர்களது எல்லையற்ற சோகத்தை அறிவாளோ என்னவோ! இப்படியாக ஊழி பல கடந்தன. தம்பதிகளுக்கு ஒருநாள்....

முற்பகல் சூரிய ஒளி சற்றுக் கடுமைதான். என்றாலும் கொடிகளின் பசுமையும் நிழலும், இழைந்துவரும் காற்றும், உலகின் துன்பத்தை மறைக்க முயன்று நம்பிக்கையையும் வலுவையும் தரும் சமய தத்துவம் போல, இழைந்து மனசில் ஒரு குளுமையைக் கொடுத்தன.

ஆண் சிங்கம்போல், மிடுக்கு நடை நடந்து, எடுத்த கருமம், முற்றியதால் உண்ட மகிழ்ச்சியை மனசில் அசை போட்டுக் கொண்டு' நடந்து வருகிறான் விசுவாமித்திரன். மாரீசனும் சுவாகுவும் போன இடம் தெரியவில்லை. தாடகை என்ற கிழட்டுக் கொடுமை நசித்து விட்டது. நிஷ்டையில் ஆழ்ந்தும், எரியோம்பியும் தர்ம விசாரத்தில் ஈடுபட்டிருப்பவர்களுக்கு நிம்மதியைத் தரும் சாதனமாகத் தன்னை ஆக்கிக் கொண்டதில் ஒரு திருப்தி.

அடிக்கடி திரும்பித் திரும்பிப் பார்த்துக் கொள்கிறான். பார்வையில் என்ன பரிசு! இரண்டு குழந்தைகள் ஓடிப்பிடித்து விளையாடி வருகின்றன. அவர்கள் வேறு யாருமல்ல; அவதார சிக்களான ராம லக்ஷ்மணர்களே. அரக்கர் நசுவை ஆரம்பித்துவைத்துவிட்டு, அதன் பொறுப்புத் தெரியாமல் ஓடிப் பிடித்து வருகிறார்கள்.

ஓட்டம் புழுதியைக் கிளப்புகிறது. முன்னால் ஓடி வருகிறான் லக்ஷ்மணன்; துரத்தி வருபவன் ராமன். புழுதிப் படலம் சிலையின் மீது படிகிறது...

என்ன உத்ஸாகமோ என்று உள்ளக் குதுகலிப்புடன் திரும்பிப் பார்க்கிறார் விசுவாமித்திரர் பார்த்தபடியே நிற்கிறார்.

புழுதிப் படலம் சிலையின் மீது படிகிறது.

எப்போதோ ஒரு நாள் நின்று கல்லான இதயம் சிலையுள் துடிக்கிறது. போனபோன இடத்தில் நின்று இறுகிப்போன ரத்தம் ஓட ஆரம்பிக்கிறது. கல்லில் ஜீவ உஷ்ணம் பரவி உயிருள்ள தசைக்கோளமாகிறது பிரக்ஞை வருகிறது.

கண்களை மூடித் திறக்கிறாள் அகலிகை பிரக்ஞை தெரிகிறது சாப விமோசனம்! சாப விமோசனம்!

தெய்வமே! மாசுபட்ட இந்தத் தசைக்கூட்டம் பவித்திரம் அடைந்தது.

தனக்கு மறுபடியும் புதிய வாழ்வைக் கொடுக்க வந்த தெய்வீக புருஷன் எவன்? அந்தக் குழந்தையா?

அவன் காலில் விழுந்து நமஸ்கரிக்கிறாள். ராமன் ஆச்சர்யத்தால் ரிஷியைப் பார்க்கிறான்.

விசுவாமித்திரருக்குப் புரிந்துவிட்டது. இவள் அகலிகை. அன்று இந்திரனுடைய மாய வேஷத்துக்கு ஏமாறிய பேதை. கணவன் மீதிருந்த அளவுக்குள் அடங்காத பாசத்தின் விளைவாக தன் உடம்பை, மாய வேஷத்தால் ஏமாறி, மாசுபடுத்திக்கொண்டவள், கோதமனின் மனைவி. அவ்வளவையும் ராமனிடம் சொல்லுகிறார். அதோ நிற்கும் புற்று இருக்கிறதே; அதில் வலை முட்டையில் மோனத்தவங்கிடக்கும் பட்டுப்பூச்சி போலத் தன்னை மறந்து நிஷ்டையில் ஆழ்ந்து இருக்கிறான். அதோ அவனே எழுந்து விட்டானே!

நிஷ்டை துறந்த கண்கள் சாணை தீட்டிய கத்திபோல் சுருள் கின்றன. உடலிலே, காயகற்பம் செய்ததுபோல் வலு பின்னிப் பாய்கிறது. மிடுக்காக, பெண்ணின் கேவலத்திலிருந்து விடுவித்துக் கொள்ளமுடியாதவனைப் போலத் தயங்கித் தயங்கி வருகிறான்.

மறுபடியும் இந்தத் துன்ப வலையா? சாப விமோசனத்துக்குப் பிறகு வாழ்வு எப்படி என்பதை மனசு அப்பொழுது நினைக்க வில்லை. இப்பொழுதோ அது பிரம்மாண்டமான மதிலாக அவனது வாழ்வைச் சுற்றியே மண்டலிக்கிறது. அவள் மனமும் மிரளுகிறது.

ராமனுடைய கல்வி, தர்மக்கண்கொண்டு பார்த்து தெளிவின் ஒளி பூண்டது, ஆனால் அனுபவச் சாணையில் பட்டை பிடிக்காதது;

வாழ்வின் சிக்கலின் ஒவ்வொரு நூலையும் பின்னலோடு பின்னல் ஒடியாமல் பார்த்த வசிஷ்டனுடைய போதனை. ஆனால் சிறுமையை அறியாதது. புது வழியில் துணிந்துபோக அறிவுக்குத் தெம்பு கொடுப்பது.

உலகத்தின் தன்மை என்ன, இப்படி விபரீதமாக முறுக்கேறி உறுத்துகிறது! மனசுக்கும் கரணசக்தியின் நிதானத்துக்கும் கட்டுப்படாமல் நிகழ்ந்த ஒரு காரியத்துக்கா பாத்திரத்தின் மீது தண்டனை? “அம்மா” என்று சொல்லி அவள் காலில் விழுந்து வணங்குகிறான் ராமன்.

இரண்டு ரிஷிகளும் (ஒருவன் துணிச்சலையே அறிவாகக் கொண்டவன். மற்றவன் பாசத்தையே தர்மத்தின் அடித்தளமாகக் கண்டவன்) சிறுவனுடைய நினைவுக்கோணத்தில் எழுந்த கருத்துக்களைக் கண்டு குதுகலிக்கிறார்கள். எவ்வளவு லேசான, அன்புமயமான, துணிச்சலான உண்மை.

“நெஞ்சினால் பிழை செய்யாதவளை நீ ஏற்றுக்கொள்ளுவதுதான் பொருந்தும்” என்கிறான் விசுவாமித்திரன் மெதுவாக.

குளுமை பூண்ட காற்றில் அவனது வாதக் கரகரப்பு ரஸபேதம் காட்டுகிறது.

கோதமனும், அவன் பத்தினியும், அந்தத் தம்பமற்றுத் திரடேறிப் போன மேடும் அவ்விடத்தை விட்டு அகலவில்லை. முன்பு உயிரற்றிருந்த இடத்தில் ஜீவகளை துவள நிலைத்தது.

சாட்டையின் சொடுக்கைப் போலப் போக்கை மாற்றியமைக்க வந்த சக்திகள் அவ்விடம் விட்டுப் பெயர்ந்துவிட்டன. மிதிலைக்குப் பொழுது சாயும் பொழுதாவது போகவேண்டாமா? மணவினை, இரு கைகளை நீட்டி அழைக்கிறதே.

கோதமனுக்கு அவளிடம் முன்போல் மனக் களங்கமின்றிப் பேச நாவெழவில்லை. அவளை அன்று விலைமகள் என்று சுட்டது. தன் நாக்கையே பொக்க வைத்துவிட்டது போல இருக்கிறது. என்ன பேசுவது? என்ன பேசுவது?

“என்ன வேண்டும்?” என்றான் கோதமன், அறிவுத் திறம் எல்லாம் அந்த உணர்ச்சிச் சுழிப்பிலே அகன்று பொருளற்ற வார்த்தையை உந்தித் தள்ளியது.

“பசிக்கிறது” என்றாள் அகலிகை. குழந்தை போல.

அருகிலிருந்த பழனத்தில் சென்று கனிவர்க்கங்களைச் சேகரித்து வந்தான் கோதமன். அன்று, முதல் முதல் மணவினை நிகழ்ந்த புதிதில் அவனுடைய செயல்களில் துவண்ட ஆசையும் பரிவும் விரல்களின் இயக்கத்தில் தேக்கத்தில் காட்டின.

அந்த மணவினை உள்ளப் பரிவு பிறந்த பின்னர்ப் பூத்திருந்தாலும் ஏமாற்றின் அடிப்படையில் பிறந்ததுதானே! பசுவை வலம் வந்து பறித்து வந்ததுதானே!” என்று கோதமனுடைய மனசு திசைமாறித் தாவித் தன்னையே சுட்டுக்கொண்டது.

அகலிகை பசி தீர்ந்தாள்:

அவர்களது மனசில் பூர்ணமான கனிவு இருந்தது ஆனால் இருவரும் இருவிதமான மனக்கோட்டைகளுக்குள் இருந்து தவித்தார்கள்.

கோதமனுக்குத் தான் ஏற்றவனா என்பதே அகலிகையின் கவலை.

அகலிகைக்குத் தான் ஏற்றவனா என்பதே கோதமனின் கவலை.

சாலையோரத்தில் பூத்திருந்த மலர்கள் அவர்களைப் பார்த்துச் சிரித்தன.

2

அகலிகையின் விருப்பப்படி, ஆசைப்படி அயோத்தி வெளிமதில் களுக்குச் சற்று ஒதுங்கி, மனுஷ பரம்பரையின் நெடி படராத தூரத்தில், சரயு நதிக்கரையிலே ஒரு குடிசை கட்டிக்கொண்டு தர்மவிசாரம் செய்துகொண்டிருந்தான் கோதமன். இப்பொழுது கோதமனுக்கு அகலிகை மீது பரிபூர்ண நம்பிக்கை. இந்திரன் மடிமீது அவள் கிடந்தால்கூட அவன் சந்தேகிக்கமாட்டான். அவ்வளவு பரிசுத்தவதியாக நம்பினான் அவன். அவளது சிற்றுதவி இல்லாவிடின் தனது தர்மவிசாரமே தவிடுபொடியாகி விடும் என்ற நிலை அவனுக்கு ஏற்பட்டது.

அகலிகை அவனை உள்ளத்தினால் அளக்க முடியாத ஓர் அன்பால் தழைக்க வைத்தாள். அவனை நினைத்துவிட்டால் அவள் மனமும்

அங்கங்களும் புது மணப்பெண்ணுடையன போலக் கனிந்து விடும். ஆனால், மனசில் ஏறிய கல் அகலவில்லை. தன்னைப் பிறர் சந்தேகிக்காதபடி, விசேஷமாகக் கூர்ந்து பார்க்கக்கூட இடங் கொடாதபடி நடக்க விரும்பினாள். அதனால் அவள் நடையில் இயற்கையின் தன்மை மறைந்து இயல்பு மாறியது. தன்னைச் சூழ நிற்பவர்கள் யாவருமே இந்திரர்களாகத் தென்பட்டார்கள்; அகலிகைக்குப் பயம் நெஞ்சில் உறையேறிவிட்டது. அந்தக் காலத்திலிருந்த பேச்சும் விளையாட்டும் குடியோடிப் போயின. ஆயிரம் தடவை மனசுக்குள் திருப்பித் திருப்பிச் சொல்லிப் பாடும் பண்ணிக் கொண்டு, அந்த வார்த்தை சரிதானா என்பதை நாலு கோணத்திலிருந்தும் ஆராய்ந்து பார்த்து விட்டுத்தான் எதையும் சொல்லுவாள். கோதமன் ஶாதாரணமாகச் சொல்லும் வார்த்தை களுக்குக்கூட உள்ளத்தம் உண்டோ என்று பதைப்பான்.

வாழ்வே அவளுக்கு நரக வேதனையாயிற்று.

அன்று மரீசி வந்தார். முன்னொரு நாள் ததீசி வந்தார். மதங்கரும் வாரணாசி செல்லும்போது கோதமனைக் குசலம் விசாரிக்க எட்டிப் பார்த்தார். அவர்கள் மனசில் கனிவும் பரிவும் இருந்த போதிலும் அகலிகையின் உடம்பு குன்றிக் கிடந்தது. மனசும் கூம்பிக் கிடந்தது. அதிதி உபசாரங்கூட வழுவிடும்போல் இருந்தது. ஏறிட்டுச் சாதாரணமாகப் பார்க்கிறவர்களையும் களங்க மற்ற கண்கொண்டு பார்க்கக்கூடியது. குடிசையில் ஒளிந்து கொண்டாள்.

கோதமனுடைய சித்தாந்தமோ இப்பொழுது புதுவித விசாரணையில் திரும்பியது. தர்மத்தின் வேலிகள் யர்வும் மனமறிந்து செய்பவர்களுக்கே சுயப்பிரக்ஞை இல்லாமல் வழு ஏற்பட்டு, அதனால் மனுஷ வித்து முழுவதுமே நசித்துவிடும் என்றாலும் அது பாபம் அல்ல; மனலயிப்பும், சுயப்பிரக்ஞையுடன் கூடிய செயலீடுபாடுமே கறைப்படுத்துபவை. தனது இடிந்துபோன குடிசையில் மறுபடியும் பிறர்கூட்டி வைத்த ஒரு தன்மையில் இருந்து கொண்டு புதிய கோணத்தில் தன் சிந்தனையைத் திருப்பிவிட்டான் கோதமன் அவனுடைய மனசில் அகலிகை மாசு அற்றவளாகவே உலாவினாள்; தனக்கே அருகதை இல்லை; சாபத் தீயை எழுப்பிய கோபமே தன்னை மாசுபடுத்திவிட்டது என்று கருதினான்.

சீதையும் ராமனும் உல்லாசமாகச் சமயாசமயங்களில் அந்தத் திசையில் ரதமூர்ந்து வருவார்கள். அவதாரக் குழந்தை, கோதமனின் மனசில் லஷ்ய வாலிபனாக உருவாகித் தோன்றினான். அவனது சிரிப்பும் விளையாட்டுமே தர்ம சாஸ்திரத்தின் தூண்டா விளக்குகளாகச் சாயனம் (வியாக்கியானம்) பண்ணின. அந்த இளம்தம்பதிகளின் பந்தந்தான் என்ன? அது கோதமனுக்குத் தனது அந்தக் காலத்து வாழ்வை ஞாபகப்படுத்தும்.

அகலிகையின் மனப்பாரத்தை நீக்க வந்த மாடப்புறா சீதை. அவளது பேச்சும் சிரிப்பும் தன்மீதுள்ள கறையைத் தேய்த்துக் கழுவுவனபோல் இருந்தன அகலிகைக்கு. அவள் வந்த போதுதான் அகலிகையின் அதரங்கள் புன்சிரிப்பால் நெளியும். கண்களில் உல்லாசம் உதயவொளி காட்டும்.

வசிஷ்டரின் கண் பார்வையிலே வளரும் ராஜ்ய லஷ்யங்கள் அல்லவா? சரயூ நதியின் ஓரத்தில் ஒதுங்கி இரு தனி வேறு உலகங்களில் சஞ்சரிக்கும் ஜீவன்களிடையே பழைய கலகலப்பைத் தழைக்க வைத்து வந்தார்கள்.

அகலிகைக்கு வெளியே நடமாடி நாலு இடம் போவதற்குப் பிடிப்பற்று இருந்தது. சீதையின் நெருக்கமே அவளது மனச் சுமையை நீக்கிச் சற்றுத் தெம்பை அளித்தது.

பட்டாபிஷேக வைபவத்தின்போது அயோத்திக்கு வருவதாக ஒப்புக்கொண்டிருந்தான். ஆனால் அரண்மனைக்குள் ஏற்பட்ட உணர்ச்சிச் சுழிப்புக்குத்தான் என்ன வலிமை! ஒரே மூச்சில் தசரதன் உயிரை வாங்கி, ராமனைக் காட்டுக்கு விரட்டி, பரதனைக் கண்ணீரும் கம்பலையுமாக நந்திக்கிராமத்தில் குடியேற்றி விட்டது.

மனுஷ அளவைகளுக்குள் எல்லாம் அடைபடாத அதீத சக்தி, ஏதோ - உன்மத்த வேகத்தில் காயுருட்டிச் சொக்கட்டான் ஆடியது போல், நடந்து முடிந்துவிட்டது.

வசிஷ்டர்தான் என்ன, சர்வ ஜாக்கிரதையோடு மனுஷ தர்மத்தின் வெற்றியாக ஒரு ராஜ்யத்தை ஸ்தாபிக்கக் கண்ணில் எண்ணெயூற்றி வளர்த்தார். அவருடைய கணக்குகள் யாவும் தவிடுபொடியாகி, நந்திக்கிராமத்தில் நின்றெறியும் மினுக்கு வெளிச்சமாயிற்று.

சரயூ நதிக்குடிசை மறுபடியும் தம்பமற்று விழுந்தது என்று சொல்லவேண்டும். கோதமன் தர்மவிசாரமெல்லாம் இந்தப்

பேய்க் காற்றில் சூறை போயிற்று. மனசில் நம்பிக்கை வறண்டு சூன்யமாயிற்று.

அகலிகைக்கோ? அவளது துன்பத்தை அளந்தால் வார்த்தைக்குள் அடைபடாது அவளுக்குப் புரியவில்லை. நைந்து ஓய்ந்து விட்டாள். ராமன் காட்டுக்குப் போனான். அவன் தம்பியும் தொடர்ந்தான். சீதையும் போய்விட்டாள். முன்பு கற்சிலையாகிக் கிடந்தபோது மனசு இருண்டு கிடந்த மாதிரி ஆகிவிட்டது. ஆனால் மனப்பாரத்தின் பிரக்ஞை மட்டும் தாங்க முடியவில்லை.

கருக்கலில் கோதமர் ஜபதபங்களை முடித்துக்கொண்டு கூரையேறிக் குடிசைக்குள் நுழைந்தார்.

அவர் பாதங்களைக் கழுவுவதற்காகச் செம்பில் ஜலத்தை ஏந்தி நின்ற அகலிகையின் உதடு அசைந்தது.

“எனக்கு இங்கு இருப்புக் கொள்ளவில்லை. மிதிலைக்குப் போய் விடுவோமே.”

“சரி, புறப்படு சதானந்தனையும் பார்த்து வெகுநாட்களாயின” என்று வெளியே இறங்கினார் கோதமர்.

இருவரும் மிதிலை நோக்கி நடந்தார்கள். இருவர் மனசிலும் பளு குடியேறி அமர்ந்திருந்தது கோதமர் சற்று நின்றார்.

பின்தொடர்ந்து நடந்து வந்த அகலிகையினுடைய கையை எட்டிப் பிடித்துக் கொண்டார்; நடந்தார்; பயப்படாதே என்றார்.

இருவரும் மிதிலை நோக்கி நடந்தார்கள்.

3

பொழுது புலர்ந்துவிட்டது கங்கைக் கரைமேல் இருவரும் சென்று கொண்டிருக்கிறார்கள்.

யாரோ ஆற்றுக்குள் நின்று கணீரென்ற குரலில் காயத்திரியைச் சொல்லிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

ஜபம் முடியுமட்டும் தம்பதிகள் கரையில் எட்டிக் காத்து நின்றார்கள்.

“சதானந்தா!” என்று கூப்பிட்டார் கோதமர்.

“அப்பா...அம்மா!” என்று உள்ளத்தின் மலர்ச்சியைக் கொட்டிக் காலில் விழுந்து நமஸ்கரித்தான் சதானந்தன்.

அகலிகை அவனை மனசால் தழுவினாள். குழந்தை சதானந்தன் எவ்வளவு அன்னியனாகிவிட்டான், தாடியும் மீசையும் வைத்துக் கொண்டு ரிஷி மாதிரி!

கோதமருக்கு மகனது தேஜஸ் மனசைக் குளுமையூட்டியது.

சதானந்தன் இருவரையும் தன் குடிசைக்கு அழைத்துச் சென்றான். சிரமபரிகாரம் செய்துகொள்ளுவதற்கு வசதிசெய்து வைத்து விட்டு, ஜனகனது தத்துவ விசார மண்டபத்துக்குப் புறப் படலானான்.

கோதமரும் உடன் வருவதாகப் புறப்பட்டார். மகனுக்கு அவரை அழைத்துச் செல்லுவதில் பிரியந்தான். நெடுந்தூரத்துப் பிரயாண மாச்சே என்று ரத்த பந்தத்தின் பரிவால் நினைத்தான். ஊழிகாலம் நிஷ்டையில் கழித்தும் வாடாத தசைக்கூட்டமா, இந்த நடைக்குத் தளர்ந்துவிடப்போகிறது? அவனுக்குப் பின் புறப்பட்டார். அவருடைய தத்துவ விசாரணையின் புதிய போக்கை நுகர ஆசைப்பட்டான் மகன்.

மிதிலையின் தெருக்கள் வழியாகச் செல்லும்போது அயோத்தியில் பிறந்த மனத்தொய்வும் சோகமும் இங்கும் படர்ந்திருப்பதாகப் புலப்பட்டன கோதமருக்கு. அடக்கிவிட்ட பெருமூச்சு காற்றி னோடே கலந்து இழைந்தது.

ஜனங்கள் போகிறார்கள், வருகிறார்கள்; காரியங்களைக் கவனிக் கிறார்கள்; நிஷ்காம்ய சேவைபோல எல்லாம் நடக்கிறது; பிடிப்பு இல்லை; லயிப்பு இல்லை.

திருமஞ்சனக் குடம் ஏந்திச் செல்லும் அந்த யானையின் நடையில் விறுவிறுப்பு இல்லை; உடன் செல்லும் அர்ச்சகன் முகத்தில் அருளின் குதுகலிப்பு இல்லை.

இருவரும் அரசனுடைய பட்டி மண்டபத்துக்குள் நுழைந்தார்கள். சத்சங்கம் சேனா சமுத்திரமாக நிறைந்திருந்தது. இந்த அங்காடி யில் ஆராய்ச்சி எப்படி நுழையும் என்று பிரமித்தார் கோதமர். அவர் நினைத்தது தவறுதான்.

ஜனகன் கண்களில் இவர்கள் உடனே தென்பட்டார்கள்.

அவன் ஓடோடியும் வந்து முனிவருக்கு அர்க்கியம் முதலிய உபசாரங்கள் செய்வித்து அழைத்துச் சென்று அவரைத் தன் பக்கத்தில் உட்கார வைத்துக் கொண்டான்.

ஜனகனுடைய முகத்தில் சோகத்தின் சோபை இருந்தது. ஆனால் அவன் பேச்சில் தழுதழுப்பு இல்லை; அவனுடைய சித்தம் நிதானம் இழக்கவில்லை என்பதைக் காட்டியது.

என்னத்தைப் பேசுவது என்று கோதமர் சற்றுத் தயங்கினார்.

“வசிட்டன் தான் கட்டிய ராஜ்யத்தில் உணர்ச்சிக்கு மதகு அமைக்கவில்லை” என்றான் ஜனகன் மெதுவாகத் தாடியை நெருடிக்கொண்டு.

ஜனகனின் வாக்கு, வர்மத்தைத் தொட்டுவிட்டது.

“உணர்ச்சியின் சுழிப்பிலேதானே உண்மை பிறக்கும்” என்றார் கோதமர்.

“துன்பமும் பிறக்கும், உணர்ச்சியைப் பயன்படுத்திக் கொள்ளத் தெரியாது போனால் ராஜ்யத்தைக் கட்ட ஆசைப்படும்போது அதற்கும் இடம் போட்டு வைக்கவேண்டும்; இல்லாவிட்டால் ராஜ்யம் இருக்காது” என்றான் ஜனகன்.

“தங்களதோ?” என்று சந்தேகத்தை எழுப்பினார் கோதமர்.

“நான் ஆளவில்லை; ஆட்சியைப் புரிந்து கொள்ள முயலுகிறேன்” என்றான் ஜனகன்.

இருவரும் சற்று நேரம் மௌனமாக இருந்தார்கள்.

“தங்களது தர்மவிசாரணை எந்த மாதிரியிலோ?” என்று விநயமாகக் கேட்டான் ஜனகன்.

“இன்னும் ஆரம்பிக்கவே இல்லை; இனிமேல் தான் புரிந்து கொள்ள முயலவேண்டும்; புதிர்கள் பல புலன்களையெல்லாம் கண்ணியிட்டுக் கட்டுகின்றன” என்று சொல்லிக் கொண்டே எழுந்தார் கோதமர்.

மறுநாள் முதல் அவர் ஜனகன் மண்டபத்துக்குப் போகவில்லை. புத்தியிலே பல புதிர்கள் ஹிமாசலத்தைப் போல ஓங்கி நின்றன. தனிமையை விரும்பினார். ஆனால் நாடிச் செல்லவில்லை. அகலிகை மனசு ஒடிந்துவிடக்கூடாதே!

மறுநாள் ஜனகன், “முனீசுவரர் எங்கே?” என்று ஆவலுடன் கேட்டான்.

“அவர் எங்கள் குடிசைக்கு எதிரே நிற்கும் அசோக மரத்தடியில்தான் பொழுதைக் கழிக்கிறார்” என்றான் சதானந்தன்.

“நிஷ்டையிலா?”

“இல்லை; யோசனையில்.”

“அலை அடங்கவில்லை” என்று தனக்குள்ளே மெதுவாகச் சொல்லிக்கொண்டான் ஜனகன்.

* * *

அகலிகைக்கு நீராடுவதில் அபார மோகம். இங்கே கங்கைக் கரையருகே நிம்மதி இருக்கும் என்று தனியாக உதய காலத்திலேயே குடமெடுத்துச் சென்றுவிடுவான்.

இரண்டொரு நாட்கள் தனியாக, நிம்மதியாகத் தனது மனசின் கொழுந்துகளைத் தன்னிச்சையோடு படரும்படி விட்டு, அதனால் சுமை நீங்கியதாக ஒரு திருப்தியுடன் குளித்து முழுகி விளையாடி விட்டு நீர் மொண்டு வருவான்.

இது நீடிக்கவில்லை.

குளித்துவிட்டுத் திரும்பிக் குனிந்த நோக்குடன், மனசை இழைய விட்டுக்கொண்டு நடந்துவந்துகொண்டிருந்தான்.

எதிரே மெட்டிச் சப்தம் கேட்டது. ரிஷி பத்தினிகள் யாரோ! அவர்களும் நீராடத்தான் வந்துகொண்டிருந்தார்கள். அவளைக் கண்டதும் பறைச்சியைக் கண்டதுபோல ஓடி விலகி, அவளை விறைத்துப் பார்த்துவிட்டுச் சென்றார்கள்.

“அவள்தான் அகலிகை” என்பது தூரத்தில் கேட்டது. கோதமனுக்கு அன்று அடிவயிற்றில் பற்றிக்கொண்டு பிறந்த சாபத் தீயைவிட அதிகமாகச் சுட்டன அவ்வார்த்தைகள்.

அவள் மனசு ஒரேயடியாகச் சுடுகாடு மாதிரி வெந்து தகித்தது. சிந்தனை திரிந்தது. “தெய்வமே! சாப விமோசனம்கண்டாலும் பாப விமோசனம் கிடையாதா?” என்று தேம்பினாள்.

யந்திரப் பாவைபோல அன்று கோதமருக்கும் சதானந்தருக்கும் உணவு பரிமாறினாள். ‘மகனும் அன்னியனாகிவிட்டான்;

அன்னியரும் விரோதிகளாகிவிட்டார்கள்; இங்கென்ன இருப்பு?’ என்பதே அகலிகையின் மனசு அடித்துக்கொண்ட பல்லவி.

கோதமர் இடையிடையே பிரக்ஞை பெற்றவர்போல் ஒரு கவளத்தை வாயிலிட்டு நினைவில் தோய்ந்திருந்தார்.

இவர்களது மன அவசத்தால் ஏற்பட்ட பளு சதானந்தனையும் மூச்சுத்திணற வைத்தது.

பளுவைக் குறைப்பதற்காக, “அத்திரி முனிவர் ஜனகனைப் பார்க்க வந்திருந்தார். அகத்தியரைப் பார்த்துவிட்டு வருகிறார். மேருவுக்குப் பிரயாணம். ராமனும் சீதையும் அகத்தியரைத் தரிசித்தார்களாம். அவர்கள் இருவரையும், ‘நல்ல இடம் பஞ்சவடி. அங்கே தங்குங்கள்’ என்று அகத்தியர் சொன்னாராம். அங்கே இருப்பதாகத்தான் தெரிகிறது” என்றான் சதானந்தன்.

“நாமும் தீர்த்த யாத்திரை செய்தால் என்ன?” என்று அகலிகை மெதுவாகக் கேட்டாள்.

“புறப்படுவோமா?” என்று கைகளை உதறிக்கொண்டு எழுந்தார் கோதமர்.

“இப்பொழுதேயா?” என்றான் சதானந்தன்.

“எப்பொழுதானால் என்ன?” என்று கூறிக்கொண்டே மூலையிலிருந்த தண்டு கமண்டலங்களை எடுத்துக் கொண்டு வாசலை நோக்கினார் கோதமர்.

அகலிகை பின்தொடர்ந்தாள்.

சதானந்தன் மனம் தகித்தது.

4

பொழுது சாய்ந்தது, ரேகை மங்கிவிட்டது. இருவர் சரயூ நதிக்கரையோரமாக அயோத்தியை நோக்கி வந்த கொண்டிருக்கிறார்கள்.

பதினான்கு வருஷங்கள் ஓடிக் காலவெள்ளத்தில் ஐக்கியமாகி விட்டன. அவர்கள் பார்க்காத முனிபுங்கவர் இல்லை; தரிசிக்காத ஷேத்திரம் இல்லை. ஆனால் மனநிம்மதி மட்டிலும் அவர்களுக்கு இல்லை.

வலுவற்றவனின் புத்திக்கு எட்டாது நிமிர்ந்து நிற்கும் சங்கரனுடைய சிந்தனைக் கோயில் போல், திடமற்றவர்களின் கால்களுக்குள் அடைபடாத கைலயங்கிரியைப் பணிச் சிகரங்களின் மேல் நின்று தரிசித்தார்கள்.

தமது துன்பச் சுமையான நம்பிக்கை வறட்சியை உருவகப்படுத்தின பாலையைத் தாண்டினார்கள்.

தம் உள்ளம் போலக் கொழுந்துவிட்டுப் புகை மண்டிச் சாம்பலையும் புழுதியையும் கக்கும் எரிமலைகளை வலம் வந்து கடந்தார்கள்.

தமது மனம் போல ஓயாது அலைமோதிக்கொண்டு கிடக்கும் சமுத்திரத்தின் கரையை எட்டிப் பின்னிட்டுத் திரும்பினார்கள்.

தம் வாழ்வின் பாதை போன்ற மேடு பள்ளங்களைக் கடந்து வந்து விட்டார்கள்.

“இன்னும் சில தினங்களில் ராமன் திரும்பிவிடுவான்; இனி மேலாவது வாழ்வின் உதயகாலம் பிறக்கும்” என்ற ஆசைதான் அவர்களை இழுத்து வந்தது.

பதினான்கு வருஷங்களுக்குமுன் தாம் கட்டிய குடிசை இற்றுக் கிடந்த இடத்தை அடைந்தார்கள்.

இரவோடு இரவாக, குடியிருக்க வசதியாகக் கோதமர் அதைச் செப்பனிட்டார். வேலை முடியும்போது உதய வெள்ளி சிரித்தது.

இருவரும் சரயூவில் நீராடித் திரும்பினார்கள்.

கணவனாருக்குப் பணிவிடை செய்வதில் முனைந்தாள் அகலிகை.

இருவரது மனசும் ராமனும் சீதையும் வரும் நாளை முன்னோடி வரவேற்றது. இருந்தாலும் காலக்களத்தின் நியதியை மனசைக் கொண்டு தவிர, மற்றப்படித் தாண்டிவிட முடியுமா?

ஒரு நாள் அதிகாலையில் அகலிகை நீராடச் சென்றிருந்தாள்.

அவளுக்கு முன், யாரோ ஒருத்தி விதவை குளித்துவிட்டுத் திரும்பிவந்து கொண்டிருந்தாள்; யார் என்று அடையாளம் கண்டு கொள்ளமுடியவில்லை; ஆனால் எதிரே வந்தவள் அடையாளம் கண்டு கொண்டுவிட்டாள். ஓடோடியும் வந்து அகலிகையின் காலில் சாவாங்கமும் தரையில் பட விழுந்து நமஸ்கரித்தாள்.

தேவி கைகேயி! தன்னந்தனியளாக, பரிசனங்களும் பரிவாரமும் இல்லாமல், துறவியாகிவிட்டாளே!

குடத்தை இறக்கிவைத்துவிட்டு அவளை இரு கைகளாலும் தூக்கி நிறுத்தினாள். அவளுக்குக் கைகேயின் செயல் புரியவில்லை.

“தர்ம ஆவேசத்திலே பரதன் தன்னுடைய மனசில் எனக்கு இடம் கொடுக்க மறந்துவிட்டான்” என்றாள் கைகேயி.

குரலில் கோபம் தெளிக்கவில்லை; மூர்த்தண்யம் துள்ளவில்லை. தான் நினைத்த கைகேயி வேறு; பார்த்த கைகேயி வேறு படர்வதற்குக் கொழுகொம்பற்றுத் தவிக்கும் மனசைத்தான் பார்த்தாள் அகலிகை.

இருவரும் தழுவிய கை மாறாமல், சரயுவை நோக்கி நடந்தார்கள்.

“பரதனுடைய தர்ம வைராக்கியத்துக்கு யார் காரணம்?” என்றாள் அகலிகை. அவளுடைய உதட்டின் கோணத்தில் அனுதாபம் கனிந்த புன்சிரிப்பு நெளிந்து மறைந்தது.

“குழந்தை வைத்த நெருப்பு ஊரைச் சுட்டுவிட்டால் குழந்தையைக் கொன்றுவிடுவதா?” என்றாள் கைகேயி.

குழந்தைக்கும் நெருப்புக்கும் இடையில் வேலி போடுவது அவசியந்தான் என்று எண்ணினாள் அகலிகை. “ஆனால் எரிந்தது எரிந்தது தானே?” என்று கேட்டாள்.

“எரிந்த இடத்தைச் சுத்தப்படுத்தாமல் சாம்பலை அப்படியே குவித்து வைத்துக் கொண்டு சுற்றி உட்கார்ந்திருந்தால் மட்டும் போதுமா?” என்றாள் கைகேயி.

“சாம்பலை அகற்றுகிறவன் இரண்டொரு நாட்களில் வந்து விடுவானே” என்றாள் அகலிகை.

“ஆமாம்” என்றாள் கைகேயி அவள் குரலில் பரம நிம்மதி தொனித்தது. ராமனை எதிர்பார்த்திருப்பது பரதனல்ல; கைகேயி.

மறுநாள் அவள் அகலிகையைச் சந்தித்த பொழுது முகம் வெறிச் சோடியிருந்தது; மனசு நொடிந்து கிடந்தது.

“ஒற்றர்களை நாலு திசைகளிலும் விட்டு அனுப்பிப் பார்த்தாகி விட்டது. ராமனைப் பற்றி ஒரு புலனும் தெரியவில்லை. இன்னும்

நாற்பது நாழிகை நேரத்துக்குள் எப்படி வந்துவிடப் போகிறார்கள்? பரதன் பிராயோபவேசம் செய்யப்போகிறானாம். அக்கினி குண்டம் அமைக்க ஏற்பாடு செய்துவருகிறான்'' என்றான் கைகேயி.

பரதன் எரியில் தன்னை அவித்துக் கொள்ளுவது தன்மீது சுமத்தப் பட்ட ராஜ்ய மோகத்துக்குத் தக்க பிராயச்சித்தம் என்று அவள் கருதுவது போல இருந்தது பேச்சு.

சற்று நிதானித்து, ''நானும் எரியில் விழுந்துவிடுவேன்: ஆனால் தனியாக, அந்தரங்கமாக'' என்றாள் கைகேயி. அவள் மனசு வைராக்கியத்தைத் தெறித்தது.

பதினான்கு வருஷங்கள் கழித்து மறுபடியும் அதே உணர்ச்சிச் சுழிப்பு அயோத்திக்கு ஏற்பட்ட சாபத்தீடு நீங்கவில்லையா?

அகலிகையின் மனசு அக்குத்தொக்கு இல்லாமல் ஓடியது. தனது காலின் பாபச் சாயை என்றே சந்தேகித்தாள்.

''வசிட்டரைக் கொண்டாவது அவனைத் தடைசெய்யக் கூடாதே?'' என்றாள் அகலிகை.

''பரதன் தர்மத்துக்குத்தான் கட்டுப்படுவான்; வசிட்டருக்குக் கட்டுப்படமாட்டான்'' என்றாள் கைகேயி.

''மனிதருக்குக் கட்டுப்படாத தர்மம், மனித வம்சத்துக்குச் சத்துரு'' என்று கொதித்தாள் அகலிகை.

தன்னுடைய கணவர் பேச்சுக்குப் பரதன் ஒருவேளை கட்டுப்படக் கூடாதோ என்ற நைப்பாசை. மறுபடியும் அயோத்தியில் துன்பச் சக்கரம் சுழல ஆரம்பித்துவிடக்கூடாதே என்ற பீதி.

கோதமன் இணங்கினான். ஆனால் பேச்சில் பலன் கூடவில்லை.

பரதனை உண்டு பலிகொள்ள அக்கினி தேவன் விரும்பவில்லை. அனுமன் வந்தான்; நெருப்பு அவிந்தது. திசைகளின் சோகம் கரை உடைந்த குதுகல வெறியாயிற்று. தர்மம் தலைசுற்றியாடியது.

வசிட்டனுக்கும் பதினான்கு வருஷங்கள் கழித்த பிறகாவது கனவு பலிக்கும் என்று மீசை மறைவில் சிரிப்புத் துள்ளாடியது.

இன்ப வெறியில் அங்கே நமக்கு என்ன வேலை என்று திரும்பி விட்டான் கோதமன்.

சீதையும் ராமனும் தன்னைப் பார்க்க வருவார்கள் என்று அகலிகை உள்ளம் பூரித்தாள். வரவேற்பு ஆரவாரம் ஒடுங்கியதும் அவர்கள் இருவரும் பரிவாரம் இன்றி வந்தார்கள்.

ரதத்தைவிட்டு இறங்கிய ராமனது நெற்றியில் அனுபவம் வாய்க்கால் வெட்டியிருந்தது. சீதையின் பொலிவு அனுபவத்தால் பூத்திருந்தது. இருவர் சிரிப்பின் லயமும் மோஷ லாகிரியை ஊட்டியது.

ராமனை அழைத்துக் கொண்டு கோதமன் வெளியே உலாவச் சென்றுவிட்டான்.

தன் கருப்பையில் கிடந்து வளர்ந்த குழந்தையால் சுரக்கும் ஒரு பரிவுடன் அகலிகை அவளை உள்ளே அழைத்துச் சென்றான்.

இருவரும் புன்சிரிப்புடன் உட்கார்ந்திருந்தார்கள்.

ராவணன் தூக்கிச் சென்றது, துன்பம், மீட்பு எல்லாவற்றையும் துன்பக்கறை படியாமல் சொன்னாள் சீதை. ராமனுடன் சேர்ந்து விட்ட பிறகு துன்பத்துக்கு அவளிடம் இடம் ஏது?

அக்கினிப் பிரவேசத்தைப் சொன்னாள் அகலிகை துடித்து விட்டாள்.

“அவர் கேட்டாரா? நீ ஏன் செய்தாய்?” என்று கேட்டாள்.

“அவர்கேட்டார்; நான் செய்தேன்?” என்றாள் சீதை, அமைதியாக.

“அவன் கேட்டானா?” என்று கத்தினாள் அகலிகை; அவள் மனசில் கண்ணகி வெறி தாண்டவமாடியது.

அகலிகைக்கு ஒரு நீதி, அவனுக்கு ஒரு நீதியா? ஏமாற்றா? கோதமன் சாபம் குடலோடு பிறந்த நியாயமா? இருவரும் வெகு நேரம் மௌனமாக இருந்தனர்.

“உலகத்துக்கு நிரூபிக்க வேண்டாமா?” என்று கூறி, மெதுவாகச் சிரித்தாள் சீதை.

“உள்ளத்துக்குத் தெரிந்தால் போதாதா? உண்மையை உலகுக்கு நிரூபித்துவிட்டால் மட்டும் அது உண்மையாகிவிடப் போகிறதா; உள்ளத்தைத் தொடவில்லையானால்? நிற்கட்டும் உலகம் எது?” என்றாள் அகலிகை.

வெளியிலே பேச்சுக் குரல் கேட்டது. அவர்கள் திரும்பி விட்டார்கள்.

சீதை அரண்மனைக்குப் போவதற்காக வெளியே வந்தாள். அகலிகை வரவில்லை.

ராமன் மனசைச் சுட்டது; காலில் படிந்த தூசி அவனைச் சுட்டது.

ரதம் உருண்டது; உருளைகளின் சப்தமும் ஓய்ந்தது.

கோதமன் நின்றபடியே யோசனையில் ஆழ்ந்தான். நிலைகாணாது தவிக்கும் திரிசங்கு மண்டலம் அவன் கண்ணில் பட்டது.

புதிய யோசனை ஒன்று மனக்குகையில் மின்வெட்டிப் பாய்ந்து மடிந்தது. மனச்சுமையை நீக்கிப் பழைய பந்தத்தை வருவிக்க, குழந்தை ஒன்றை வரித்தால் என்ன? அதன் பசலை விரல்கள் அவள் மனசின் சுமையை இறக்கிவிடாவா?

உள்ளே நுழைந்தாள்.

அகலிகைக்கு பிரக்ஞை மருண்ட நிலை. மறுபடியும் இந்திர நாடகம், மறக்கவேண்டிய இந்திர நாடகம், மனத்திரையில் நடந்து கொண்டிருந்தது.

கோதமன் அவளைத் தழுவினான்.

கோதமன் உருவில் வந்த இந்திர வேடமாகப்பட்டது அவளுக்கு. அவள் நெஞ்சு கல்லாய் இறுகியது. என்ன நிம்மதி!

கோதமன் கைக்குள் சிக்கிக் கிடந்தது ஒரு கற்சிலை.

அகலிகை மீண்டும் கல்லானாள்.

மனச்சுமை மடிந்தது.

* * *

கைலயங்கிரியை நாடி ஒற்றை மனித உருவம் பணிப் பாலை வனத்தின் வழியாக விரைந்து கொண்டிருந்தது. அதன் குதிகாலில் விரக்தி வைரம் பாய்ந்து கிடந்தது.

அவன்தான் கோதமன்.

அவன் துறவியானான்.

கலைமகள், மே 1943.

சஞ்சு வெளிச்சம்

கு. ப. ரா

அப்பா! அவள்துன்பம் தீர்ந்தது என்று ஒரு சமயம் தோன்றுகிறது.

ஐயோ! தெரிந்தே அவளை சாவுக்கிரையாக விட்டுவிட்டு வந்தேனே என்று ஒருசமயம் நெஞ்சம் துடிக்கிறது.

நான் என்ன செய்ய முடிந்தது? அவள் இடமே கொடுக்க வில்லையே!

அந்த வீட்டிலிருந்து வெளியே வந்த பிறகு, எவ்வளவோ தடவைகள் அங்கே போயும் அவளைப் பார்க்க முடியவில்லை.

நேற்று போனேன், அவள் மாரடைப்பால் இறந்து போய் விட்டாளாம்!

மாரடைப்பா?

அந்த மாப்பில் இன்னும் என்னென்ன ரகசியங்கள் மூண்டு அதை அடைத்து விட்டனவோ?

அன்றிரவு சிலவற்றைத்தான் வெளியேற்றினாள் போல் இருக்கிறது.

“போதும், சிறிது வெளிச்சம் போதும்; இனிமேல் திறந்து சொல்ல முடியாது” என்றாள் கடைசியாக.

திறந்து சொன்னதே என் உள்ளத்தில் விழுந்துவிடாத வேதனை யாகி விட்டது.

அது தெரிந்துதான் அவள் நிறுத்திக் கொண்டாள், ஆமாம்!

இனிமேல் என்ன; சொல்லுகிறேனே, அவள் இட்ட தடை அவளுடன் நீங்கிவிட்டது.

நான் சென்னையில் சென்ற வருஷம், ஒரு வீட்டு ரேழி உள்ளில் குடியிருந்தேன். உள்ளே ஒரே ஒரு குடித்தனம். புருஷன் பெண்சாதி, உலகத்தில் சொல்லிக்கொள்ளுகிறபடி. புருஷனுக்கு எங்கோ ஒரு பாங்கில் வேலை. பகல் முழுவதும் வீட்டிலிருக்க மாட்டான்; இரவில் வீட்டில் இருப்பதாகப் பெயர். சாப்பிட்டு விட்டு வெளியே போவான்; இரவு இரண்டு மணிக்கு வந்து கதவைத் தட்டுவான்.

அந்த வீட்டில் நான் தனியாக இருப்பது எனக்கே சங்கடமாக இருந்தது. நான் எழுத்தாளன் - இரவும் பகலும் வீட்டிலேயே இருப்பவன். காலையிலும் மாலையிலும் தான் சிறிது நேரம் வெளியே போவேன்.

அந்த மனிதன் முந்திக் கொண்டு விட்டான்.

“ஸார், நீங்கள் இங்கே தனியே இருக்கிறோமே என்று சங்கோசப் படவேண்டாம். நான் சந்தேகப்படும் பேர்வழியல்ல; நீங்களும் உங்கள் ஜோலியோ நீங்களோ என்று இருக்கிறீர்கள். மனுஷ்யாள் தன்மையை அறிய எவ்வளவு நேரமாகும்? உங்களைப் போன்ற ஆசாமி வீட்டில் இருப்பது, நான் சதா வெளியே போவதற்குச் சௌகரியமாக இருக்கிறது.

“உங்களைப் போல” என்று சொல்ல என்னிடம் என்னத்தைக் கண்டான்?

அவள் - சாவித்திரி - என் கண்களில் படுவதே இல்லை. நானும் சாதாரணமாகப் பெண்கள் முகத்தை தைரியமாகக் கண்ணெடுத்துப் பார்க்கும் தன்மை இல்லாதவன். எனவே எனக்கு அவள் குரல் மட்டும் தான் சிறிது காலம் பரிச்சயமாகி இருந்தது.

அவன் - அவன் பெயர் கோபாலய்யர் - ஆபீஸுக்குப் போகு முன்பே நான் முற்றத்திலிருந்த குழாயை உபயோகித்துக் கொண்டு விடுவேன். பிறகு, அந்தப் பக்கமே போகமாட்டேன். அவன் வெளியே போனதும் அவள் ரேழிக் கதவைத் தாளிட்டுக் கொண்டு விடுவாள். சாவித்திரி யாருடனும் வம்பு பேசுவதில்லை; வெளியே வருவதே இல்லை.

இப்படி ஒரு வாரமாயிற்று. இரவு இரண்டு மணிக்கு அவன் வந்து கதவைத் தட்டுவதும், சாவித்திரி எழுந்து போய்க் கதவைத்

திறப்பதும், பிறகு கதவைத் தாளிட்டுக் கொண்டு அவள் அவனுடன் உள்ளே போவதும் எனக்கு அரைத் தூக்கத்தில் கேட்கும். ஒரு நாள் அவன் வந்து கதவைத் தட்டியபோது அவள் அயர்ந்து தூங்கிப் போய்விட்டாள் போல் இருக்கிறது. நாலைந்து தடவை கதவைத் தட்டிவிட்டான். நான் எழுந்து போய்க் கதவைத் திறந்தேன்.

“ஓ! நீங்களா திறந்தீர்கள்? மன்னிக்க வேண்டும்!” என்று என்னிடம் சொல்லிவிட்டு அவன் உள்ளே போனான். நான் என் அறையில் போய் படுத்து கதவைத் தாளிட்டுக் கொண்டேன்.

உள்ளே போனவன் தூங்கிக் கொண்டிருந்த மனைவியை என்ன செய்தானோ தெரியவில்லை. பிறகு தெரிந்தது; உதைத்தான் காலால் - அவள் வாரிச்சுருட்டிக் கொண்டு எழுந்து, “ரொம்ப நாழி தட்டினீர்களா? மத்தியானமெல்லாம் தலைவலி. உடம்பு தெரியாமல்...” என்று அவள் மெதுவாக பயந்து சொன்னது என் காதில்பட்டது.

“உடம்பு தெரியுமா உனக்கு! உடம்பு தெரியச் சொல்கிறேன்!” என்று சொல்லிக் கொண்டு அடித்தான் அவளை. அடித்தது என் காதில் விழுந்தது. எனக்கு என்ன செய்வதென்று தெரியவில்லை. புருஷன் பெண்சாதி கலகத்தில் பிற மனிதன் தலையிடக்கூடாது என்று கடைசியாகச் சும்மா இருந்துவிட்டேன்.

பிறகு இரவு முழுவதும் மூச்சுப் பேச்சு இல்லை. ஆனால் அவள் தூங்கவே இல்லை என்பது எனக்குத் தெரிந்தது. ஏனென்றால் நானும் தூங்கவில்லை.

மறுநாள் இரவு கதவை அவள் விழித்திருந்து திறந்தாள். ஆனால், அன்றும் அவளுக்கு அடி விழுந்தது. முதல் நாள் போல அவள் பேசாமல் இருக்கவில்லை.

“என்னை ஏன் இப்படி அடித்துக் கொல்லுகிறீர்கள்? நீங்கள் செய்வது எதையாவது நான் வேண்டாமென்கிறேனா?”

“ஓஹோ, இப்பொழுது உனக்கு வாய்வேறா?”

“எவ்வளவு நாள் தான் நானும்...”

“ஓ, வாயைத் திறந்தால் பல்லை உதிர்த்து விடுவேன்?”

“உதிர்த்து விடுங்கள்!”

பளாரென்று கன்னத்தில் அறை விழுந்த சத்தம் கேட்டது. என்னையறியாமல் நான் எழுந்து ரேழிக் கதவண்டை போய், “ஸார், கதவைத் திறவுங்கள்!” என்றேன்.

அதற்குமுன் என்னோடு பல்லிளித்துக் கொண்டு பேசி வந்த மனிதன் உள்ளே இருந்து மிருகம் போலச் சீறினான்.

“எதற்காக?”

“திறவுங்கள், சொல்லுகிறேன்!”

“முடியாது, ஸார்!”

“திறக்காவிட்டால் கதவை உடைப்பேன்!”

அவன் கதவைத் திறந்து கொண்டு வெளியே ரேழிக்கு வந்து மறுபடியும் கதவை மூடிக்கொண்டு “என்ன ஸார்?” என்றான்.

“உங்கள் மனைவியை நீங்கள் அடித்தது போல் காதில் பட்டது.”

“இருக்கலாம், அதைப் பற்றி உங்களுக்கென்ன?”

“நீங்கள் அந்த மாதிரிச் செய்யும்படி நான் விடமுடியாது!”

“என்ன செய்வீர்கள்?”

“போலீஸுக்குத் தகவல் கொடுப்பேன், முதலில் நானே பலாத்கார மாக உங்களைத் தடுப்பேன்.”

அவன் முகத்தில் சோகமும் திகிலும் தென்பட்டன. திருதிரு வென்று சற்று விழித்தான். என்னுடைய திடமான பேச்சைக் கண்டு அவன் கலங்கிப் போனான் என்று தெரிந்தது. அவன் கோழை என்று உடனே கண்டேன்; இல்லாவிட்டால் ஒருவன் பெண் பிள்ளையை அடிப்பானா?

“நீங்கள் சாது, ஒரு வழிக்கும் வரமாட்டீர்கள் என்று உங்களை ரேழியில் குடிவைத்தேன். நீங்கள் அனாவசியமாக என் விஷயத் தில் தலையிடுவதா இருந்தால் காலையிலேயே காலி செய்து விடவேண்டும்.”

“நான் காலி செய்வதைப் பற்றி பிறகு பார்த்துக் கொள்ளுவோம். இனிமேல் நீங்கள் விடிகிற வரையில் உள்ளே போகக்கூடாது.”

“நீர் யாரையா, இந்த மாதிரியெல்லாம் உத்தரவு செய்ய?”

“யாராயிருந்தால் என்ன? இப்பொழுது நீர் நான் சொன்னபடி செய்ய வேண்டியது தான்; மீறினீரானால் உமக்கு நல்லதல்ல.”

“பயமுறுத்துகிறீர்களே?”

“பயமுறுத்துவது மட்டுமல்ல - செயலிலே காட்டி விடுவேன். வாரும், என் அறையில் படுத்துக்கொள்ளலாம்.”

அம்மா, கதவை உள்ளே தாழ்ப்பாள் போட்டுக் கொள்ளுங்கள்!” என்றேன் அவள் பக்கம் திரும்பி.

“போட்டு விடுவாளோ அவள்?”

“நான் இங்கே இருக்கிறவரையில் நீர் இனிமேல் அந்த அம்மாள் மேல் விரல் வைக்கமுடியாது.”

அப்பொழுது சாவித்திரி கதவைத் திறந்து கொண்டு வந்தாள். என்னுடன் அவள் பேசினதே இல்லை.

“தயவு செய்து நீங்கள் தலையிட வேண்டாம்” என்று என்னிடம் சொல்லிவிட்டுப் புருஷனைப் பார்த்து, “வாருங்கள் உள்ளே!” என்றாள்.

“நீ போடி உள்ளே! உன்னை யார் இங்கே வரச் சொன்னா!” என்று அவன் அவள்மேல் சீறி விழுந்தான்.

“அம்மா, விஷயம் உங்கள் கையிலும் இல்லை. என் கையிலும் இல்லை. நான் தலையிடாமல் இருக்கமுடியாது. போலீஸுக்குத் தகவல் கொடுத்தால் அனாவசியமாக உங்களுக்கு சங்கடமே என்று தான் நானே தலையிடுகிறேன்” என்றேன் அவளைப் பார்த்து.

“நீங்கள் இதையெல்லாம் காதில் போட்டுக் கொண்டு தலையிடுவதுதான் எனக்குச் சங்கடம்!” என்று அவள் சொன்னாள்.

“சரி, கதவு திறந்திருக்கட்டும். நீங்கள் உள்ளே படுத்துக் கொள்ளுங்கள். வாசற் கதவைத் தாளிட்டு வருகிறேன். இவரும் நானும் என் அறையில் படுத்துக்கொள்ளுகிறோம்” என்றேன்.

“நான் இங்கே படுத்துக்கொள்ளமுடியாது. எனக்கு வெளியே போகவேண்டும். ஜோலி இருக்கிறது!” என்று அந்த மனிதன் வெளியே போக ஆயத்தமானான்.

என்ன மனிதன் அவன்! அவன் போக்கு எனக்கு அர்த்தமே ஆகவில்லை.

சாவித்திரி உள்ளே போய்க் கதவைத் தாளிட்டுக் கொண்டாள். அவன் வெளியே போனான். நான் வாசற் கதவை மூடிக்கொண்டு என் அறையில் போய்ப் படுத்துக் கொண்டேன்.

துக்கம் வரவில்லை. சாவித்திரியின் உருவம் என் முன் நின்றது. நல்ல யௌவனத்தின் உன்னத சோபையில் ஆழ்ந்த துக்கம் ஒன்று அழகிய சருமத்தில் மேகநீர் பாய்ந்தது போலத் தென்பட்டது. பதினெட்டு வயதுதான் இருக்கும். சிவப்பு என்று சொல்லுகிறோமே, அந்த மாதிரி கண்ணுக்கு இதமான சிவப்பு. இதழ்கள் மாந்தளிர்கள் போல இருந்தன. அப்பொழுதுதான் அந்த மின்சார விளக்கின் வெளிச்சத்தில் கண்டேன். கண்களுக்குப் பச்சை விளக்கு அளிக்கும் குளிர்ச்சியைப் போன்ற ஒரு ஒளி அவள் தேகத்திலிருந்து வீசிற்று.

அவளையா இந்த மனிதன் இந்த மாதிரி...!

தாழ்ப்பாள் எடுபடும் சத்தம் கேட்டது.

நான் படுக்கையில் சட்டென்று எழுந்து உட்கார்ந்தேன். அவள் என் அறை வாசலில் வந்து நின்றாள் போலத் தோன்றிற்று. உடனே எழுந்து மின்சார விளக்கைப் போட்டேன்.

“வேண்டாம், விளக்கு வேண்டாம், அணைத்து விடுங்கள்!” என்றாள் அவள்.

உடனே அதை அணைத்துவிட்டு, படுக்கையிலேயே உட்கார்ந்து விட்டேன். அவள் என் காலடியில் வந்து உட்கார்ந்து கொண்டாள். “புருஷன் ஒரு விதம், மனைவி ஒரு விதமா” என்று எனக்கு ஆச்சரியம்.

“உங்களுடன் தனியாக இப்படி இருட்டில் பேசத் துணிந்தேனே என்று நீங்கள் யோசனை செய்யவேண்டாம்.

நீங்கள் இதற்காக என்னை வெறுக்க மாட்டீர்கள் என்று எனக்கு எதனாலோ தோன்றிற்று....வந்தேன்.”

“அம்மா....”

“என் பெயர் சாவித்திரி.”

“எதற்காக இந்த மனிதனிடம் இங்கே இருக்கிறீர்கள்? பிறந்தகம் போகக்கூடாதா? இந்த புருஷனிடம் வாழாவிட்டால் என்ன கெட்டுப்போய் விட்டது?”

“இருக்க வேண்டிய காலம் என்று ஊர் ஏற்படுத்தியிருக்கிறதே. அதற்குமேல் பிறந்த வீட்டில் இடமேது?” “பெற்றோர்களாவது, புருஷனாவது, எல்லாம் சுத்த அபத்தம். காக்கை குருவி போலத் தான் மனிதர்களும். இறகு முளைத்த குஞ்சைக் கூட்டில் நுழைய விடுகிறதா பட்சி?”

“புருஷன்....”

“என்னடா இந்தப் பெண் இப்படிப் பேசுகிறாள் என்று நீங்கள் நினைப்பீர்கள். நினைத்துக் கொள்ளுங்கள். நீங்கள் என்ன நினைத்தாலும் எனக்கு ஒன்றுதான். புருஷனா! புருஷனிடம் வந்த சில மாதங்கள் பெண் புதிதாக இருக்கிறாள். பிறகு புதிதான பானம் குடித்துத் தீர்ந்த பாத்திரம் போலத்தான் அவள்...”

“நீங்கள் அப்படி....”

“நீங்கள் என்று ஏன் சொல்லுகிறீர்கள், நீங்கள் தானே பெரியவர்கள். என் நெஞ்சு புண்ணாகி, அதன் ஆழத்திலிருக்கும், எரியும் உண்மையைச் சொல்லுகிறேன். உங்களுக்குக் கலியாணம் ஆகிவிட்டதா?”

“இல்லை.”

“ஆகி, மனைவி வந்து சில மாதங்கள் ஆகியிருந்தால், நான் சொல்வது உங்களுக்கு அர்த்தமாகும்.”

வாசற்புறம் கேட்காதபடி சற்று மெல்லிய குரலில்தான் பேசினாள். ஆனால், அந்தப் பேச்சில் இருந்த துடிப்பும் வேதனையும் தாங்க முடியாதவையாக இருந்தன.

“அம்மா.... சாவித்திரி, உன் புருஷன் வந்துவிடப் போகிறான். ஏதாவது தப்பாக நினைத்துக்கொண்டு...”

“இனிமேல் என்னை என்ன செய்துவிடப்போகிறான். கொலை தானே செய்யலாம்? அதற்குமேல்?”

“நீ இப்படிப் பேசலாமா? இன்னும் உன் புருஷனுக்கு புத்தி வரலாம். நீயே நல்ல வார்த்தை சொல்லிப் பார்க்கலாம்...”

“நல்ல வார்த்தையா? புத்தியா? இந்த மூன்று வருஷங்களில் இல்லாததா?”

“பின் என்ன செய்யப் போகிறீர்கள்?”

“என்ன செய்கிறது? தற்கொலை செய்து கொள்ளப் பார்த்தேன், முடியவில்லை - அதாவது என்னால் முடியவில்லை. என்னால் பொய் சொல்லமுடியாது. உயிர் இருக்கிறவரை அடிபட்டுக் கொண்டே இருக்கவேண்டியதுதான்.”

“அட்டா, இப்படியேயா!”

“வேறு வழி என்ன இருக்கிறது?”

என்னால் இந்தக் கேள்விக்குப் பதில் சொல்ல முடியவில்லை.

“என்ன! பதில் இல்லை?” என்று அவள் சிரித்தாள்.

“நான் என்ன சொல்வது... அதாவது நான் ஒன்று கேட்கட்டுமா?” என்று திடீரென்று கேட்டேன்.

“கேட்கிறது தெரியும். உங்களுடன் ஓடிவந்துவிடச் சொல்லுகிறீர்கள். நீங்களும் இதே மாதிரிதானே சில மாதங்களுக்குப் பிறகு....?”

“என்ன சாவித்திரி....”

“அதாவது, ஒருவேளை நீங்கள் அடித்துக் கொல்லாமல் இருப்பீர்கள். மிருக இச்சை மிகைப்படும்போது என்னிடம் கொஞ்ச வீர்கள். இச்சை ஓய்ந்ததும் முகம் திருப்பிக் கொள்ளுவீர்கள். புது முகத்தைப் பார்ப்பீர்கள்.”

“நீ இவ்வளவு பட்டவர்த்தனமாகப் பேசும்பொழுது, நானும் பேசலாமா?”

“தாராளமாக!”

“என்னைக் கவர்ந்து வைத்துக்கொள்ளும் சக்தி உன்னிடமல்லவா இருக்கிறது!”

“அதெல்லாம் சுத்தக்கதை. அதை இங்கே இப்பொழுது புகவிடாதீர்கள். வெட்கமற்று உண்மையை நான் கொட்டுகிறேன்.

நீங்கள் எதையோ சொல்லுகிறீர்களே? எந்த அழகும் நீடித்து மனிதனுக்கு அழகு கொடுக்காது...”

“நீ எப்படி அந்த மாதிரிப் பொதுப்படையாகத் தீர்மானிக்கலாம்?”

“எப்படியா? என் புருஷனைப் போல் என்னிடம் பல்லைக் காட்டின மனிதன் இருக்கமாட்டான். நான் குருபியல்ல, கிழவியல்ல, நோய் கொண்டவன் அல்ல. இதையும் சொல்லுகிறேன்... மிருக இச்சைக்கு பதில் சொல்லாதவனும்ல்ல. போதுமா?”

“சாவித்திரி, உன் உள்ளத்தில் ஏற்பட்ட சோகத்தால் நீ இப்படிப் பேசுகிறாய். என்றாவது நீ சுகம் என்றதை ருசி பார்த்திருக்கிறாயா?”

“எது சுகம்? நகைகள் போட்டுக் கொள்வதா? நான் போடாத நகை கிடையாது. என் தகப்பனார் நாகப்பட்டணத்தில் பெரிய வக்கீல், பணக்காரர்; புடவை, ரவிக்கை நான் அணியாத தினுக கிடையாது. சாப்பாடா, அது எனக்குப் பிடிக்காது. வேறென்ன பாக்கி. சரீர சுகம்; நான் ஒருநாளும் அடையவில்லை இதுவரையில்.”

“அதாவது....”

“என் புருஷன் என்னை அனுபவித்துக் குலைத்திருக்கிறான். நான் சுகம் என்பதைக் காணவில்லை.”

“பின் எதைத்தான் சுகம் என்கிறாய்?”

“நான் உள்ளத்தைத் திறந்து பேசுவதற்கும்கூட ஒரு எல்லை இல்லையா? இதற்கும் மேலுமா என்னைச் சொல்லச் சொல்லுகிறீர்கள்?”

“உன் புருஷன் ஏன்....?”

“என் புருஷனுக்கு என் சரீரம் சலித்துப் போய்விட்டது. வேறு பெண்ணைத் தேடிக்கொண்டு விட்டான், விலை கொடுத்து.”

“சாவித்திரி! தைரியமாக ஒன்று செய்யலாமே!”

“நான் எதையும் செய்வேன். ஆனால், உபயோகமில்லை. சிறிது காலம் உங்களைத் திருப்தி செய்யலாம் அவ்வளவுதான்.”

“உன்னை திருப்தி செய்ய நான் முயற்சி செய்து பார்க்கிறேனே!”

“வீணாக உங்களையே நீங்கள் ஏமாற்றிக் கொள்ளாதீர்கள். என் ரூபத்தைக் கண்டு நீங்கள் மயங்கிவிட்டீர்கள். உங்கள் இச்சை

பூர்த்தியாவதற்காக, என்னை திருப்தி செய்வதாகச் சொல்லு
கிறீர்கள்.”

“எது சொன்னாலும்...”

“ஒன்றுமே சொல்லவேண்டாம், இனிமேல் விளக்கைப்
போடுங்கள்.”

“நான் எழுந்து விளக்கைப் போட்டேன்.”

“நான் போய்ப் படுத்துக் கொள்ளட்டுமா?”

“தூக்கம் வருகிறதா?”

“தூக்கமா? இப்பொழுது இல்லை”

“பின் சற்றுதான் இரேன்.”

“உங்கள் தூக்கமும் கெடவா?”

“சாவித்திரி...”

“ஒன்றும் சொல்லாதீர்கள்!”

“நீ சொல்வதெல்லாம் சரி என்று தான் எனக்குத் தோன்ற ஆரம்பிக்
கிறது.”

“நிஜம்மா!” என்று எழுந்து என் பக்கத்தில் வந்து உட்கார்ந்தாள்.

“பொய் சொன்னால் தான் நீ உடனே...”

“அப்பா, இந்தக் கட்டைக்கு கொஞ்சம் ஆறுதல்!”

“சாவித்திரி, உன்னால் இன்று என் அபிப்பிராயங்களே மாறுதல்
அடைந்து விட்டன.”

“அதெல்லாம் இருக்கட்டும். இந்த அந்தரங்கம் நம்முடன் இருக்
கட்டும். என் கட்டை சாய்ந்தபிறகு வேண்டுமானால் யாரிட
மாவது சொல்லுங்கள்.”

“ஏன் அப்படிச் சொல்லுகிறாய்?”

“இல்லை, இனிமேல் இந்த சரீரம் என் சோகத்தைத் தாங்காது.
ஆனால், எதனாலோ இப்பொழுது எனக்கேதோ ஒரு திருப்தி
ஏற்படுகிறது.”

“நான் சொல்லவில்லையா?” என்று நான் என்னையும் அறியாமல், துவண்டு விழுபவள்போல் இருந்த அவனிடம் நெருங்கி, என்மேல் சாய்த்துக்கொண்டேன்.

அவள் ஒன்றும் பேசாமல் செய்யாமல் கண்களை மூடிக் கொண்டு சிறிது நேரம் அப்படியே கிடந்தாள்.

இவ்வளவு மாதங்கள் கழித்து, நிதான புத்தியுடன் இதை எழுதும் போதுகூட, நான் செய்ததை பூசி மெழுகிச் சொல்ல மனம் வரவில்லை எனக்கு. இப்படி மனம் விட்டு ஒரு பெண் சொன்ன வார்த்தைகளைக் கொஞ்சங்கூட மழுப்பாமல் எழுதின பிறகு கடைசியில் ஒரு பொய்யைச் சேர்க்க முடியவில்லை.

மெள்ள அவளைப் படுக்கையில் படுக்க வைத்தேன்.... என் படுக்கையில்! அப்பொழுதும் அவள் ஒன்றும் சொல்லவில்லை. அவ்வளவு ரகசியங்களை ஒரேயடியாக வெளியே கொட்டின இதழ்கள் ஓய்ந்துபோனது போலப் பிரித்தபடியே கிடந்தன.

திடீரென்று, “அம்மா! போதுமடி!” என்று கண்களை மூடிய வண்ணமே முனகினாள்.

“சாவித்திரி, என்னம்மா?” என்று நான் குனிந்து அவள் முகத்துடன் முகம் வைத்துக்கொண்டேன்.”

“போதும்!”

“சாவித்திரி, விளக்கு....”

அவள் திடீரென்று எழுந்து உட்கார்ந்தாள்.

“ஆமாம், விளக்கை அணைத்துவிட்டுப் படுத்துக் கொள்ளுங்கள். சற்றுநேரம் இருந்த வெளிச்சம் போதும்!” என்று எழுந்து நின்றாள்.

“நீ சொல்வது அர்த்தமாகவில்லை, சாவித்திரி!”

“இனிமேல் திறந்து சொல்லமுடியாது. நான் போகிறேன். நாளைக்கு வேறு ஜாகை பார்த்துக் கொள்ளுங்கள்!”

“ஏன், ஏன்! நான் என்ன தப்பு செய்துவிட்டேன்?”

“ஒரு தப்பும் இல்லை. இனிமேல் நாம் இந்த வீட்டில் சேர்ந்து இருக்கக்கூடாது, ஆபத்து!” என்று சொல்லி என்னைப் பார்த்து

விட்டு, சாவித்திரி தானே விளக்கை அணைத்துவிட்டுச் சிறிதும்
தயங்காமல் உள்ளே போய்க் கதவைத் தாளிட்டுக்கொண்டாள்.

சட்டென்று என் உள்ளத்திலும் சற்று எரிந்த விளக்கு அணைந்தது. '

போதும்!

எது போதும் என்றாள்?

தன் வாழ்க்கையா? துக்கமா, தன் அழகா, என் ஆறுதலா அல்லது
அந்தச் சிறிது வெளிச்சத்தில்...?

பாற்கடல்

லா. சா. ராமாமிர்தம்

சுமார் முப்பது வருடங்களுக்கு முன் ஒரு தீபாவளி மலரில் இந்தக் கதை வெளிவந்ததும், இது அடைந்த பிரபலம் ஒரு பக்கம் இருக்கட்டும்.

இதில் விவரிக்கப்படும் கூட்டுக் குடும்பம் என்ற ஸ்தாபனமே இப்போது முறிந்து போய் ஆயிற்று.

கணவன் மனைவி இருவரும் தனித்தனி இடங்களில் வேலைக்குப் போய்க்கொண்டு, வீட்டில் விட்டுச் சென்ற குழந்தை, பக்கத்து வீட்டுப் பாஞ்சாலை, எதிர்வீட்டு எல்லம்மானின் பொறுப்பிலும் இரக்கத்திலும் எடுப்பார் கைப்பிள்ளையாக வளர்ந்து உருவாகிக் கொண்டு, இந்தத் தலைமுறைக்கு, இந்தக் கதையில் சொல்லப்படும் வாழ்க்கை, வாழ்க்கை முறை, வெறும் தகவல் ரீதியாகவும் ஆச்சரியமாகவும் இருக்கக்கூடும்.

கடமை, கண்ணியம், கட்டுப்பாடு - முக்குணங்களின் நிதர்சனம் கூட்டுக்குடும்ப வாழ்க்கை.

Dedicated, Benevolent dictatorship எடுத்துக்காட்டு.

The world is a family, family of man என்பதெல்லாம் பின் வேறு என்ன, கூட்டுக் குடும்பம் அலாது?

இன்னும் பின் தலைமுறைக்கு, இந்தக்கதை escapist fantasy fairytale என்று தோன்றினாலும் ஆச்சரியமில்லை. தனிவளை தோண்டி வேர்களைக் கெல்லுவதற்கும், முதுகெலும்பை முறிப்பதற்கும் இருக்கவேயிருக்கிறது காலம். அதன் மேல் பழியைப்போடு.

“குடும்பம் ஒரு பாற்கடல். இதிலிருந்துதான் லக்ஷ்மி, உச்ச ஸ்ரவஸ், ஜராவதம் எல்லாம் உண்டாயின. ஆலஹல விஷமும்

அதிலிருந்துதான் உண்டாயிற்று. உடனுக்கு அதற்கு மாற்றான அம்ருதமும் அதிலேயேதான்.

நமஸ்காரம். சேஷ மம். சேஷமத்திற்கு எழுத வேணுமாய்க் கேட்டுக் கொள்கிறேன். நீங்களோ எனக்குக் கடிதம் எழுதப்போவதில்லை. உங்களுக்கே அந்த எண்ணமே இருக்கிறதோ இல்லையோ? இங்கே இருக்கும் போதே, வாய் கொப்புளிக்க, செம்பில் ஜலத்தை என் கையிலிருந்து வாங்க, சுற்றும் முற்றும் திருட்டுப் பார்வை, ஆயிரம் நாணல் கோணல். நீங்களா கட்டின மனைவிக்குக் கடிதம் எழுதப்போகிறீர்கள்? அதனால் நானே முந்திக் கொண்டதாகவே இருக்கட்டும். அகமுடையான் உங்கள் மாதிரியிருந்தால்தானே, என் மாதிரி பெண்டாட்டிக்குப் புக்ககத்தில் கெட்ட பேரை நீங்களே வாங்கி வைக்கமுடியும்? “அவள் என்ன படிச்ச பெண், படிச்ச படிப்பு எல்லாம் வீணாய்ப் போகலாமா? ஆம்படையானுக்குக் கடிதாச எழுதிக்கறாள்!” என்று வீட்டுப் பழைய பெரியவாள், புதுப் பெரியவாள் எல்லாம் என் கன்னத்திலிடிக்காமல், தன் கன்னத்திலேயே இடித்துக்கொண்டு, எளனம் பண்ணலாம்! பண்ணினால் பண்ணட்டும், பண்ணட்டும்; நான் எழுதியாச்சு. எழுதினது எழுதினதுதான். எழுதினதை நீங்கள், தலை தீபாவளியுமதுவுமாய், அவ்வளவு தூரத்திலிருக்கிறவர், படித்தது படித்ததுதான். எழுதினதைப் படித்தபின், எழுதின வாளும் படித்தவாளும் குற்றத்தில் ஒண்ணுதானே? வேறு எதிலும் ஒற்றுமையிருக்கிறதோ இல்லையோ?

இதென்ன, முதல் கடிதமே முகத்தில் அறையற மாதிரி ஆரம்பிக்கிறது என்று தோன்றுகிறதோன்னோ? சரி, அசடு, போங்கோளேன்; திருப்திதானே? நான் வெகுளி, எனக்கு மனசில் ஒண்ணும் வைத்துக்கொள்ளத்தெரியாது. அப்பாகூட அடிச்சப்பார்: “ஜகதா கிட்டே யாரும் அசதி மறிதியாக்கூட ஒரு ரகஸ்யத்தைச் சொல்லிடுதேயுங்கள். ஒருத்தர்கிட்டேயும் சொல்லக்கூடாது என்றால், ஒரு கடிதாசுத் துண்டிலாவது அதை எழுதி எறிந்து விடுவாள். இல்லாவிடில் அவளுக்கு மண்டை வெடித்துவிடும். ஜகதா அவ்வளவு ஆபத்தான மனுஷி” ஆமாம், அப்படித்தான் வைத்துக் கொள்ளுங்கள். நான் பின் யாரிடத்தில் சொல்லிக்கொள்வது, தலை தீபாவளிக்கு என் கணவர் என்னுடன் இல்லாத கஷ்டத்தை? என் அப்பா அம்மாவுக்கு எழுதலாமா? எழுதினால், புக்காத்து

விஷயங்களைப் பிறந்த வீட்டுக்கு விட்டுக் கொடுத்தேன் என்கிற பொல்லாப்பைக் கட்டிக்கவா? நான் அசடாயிருக்கலாம்; ஆனால் அவ்வளவு அசடு இல்லை. அப்புறம் எனக்கு யாரிருக்கா; நீங்களோ சொல்லுகளேன்!

தீபாவளிக்கு இரண்டு நாளைக்கு முன்னால் அம்மா வந்திருந்தாள், ஆசையா பெண்ணையும் மாப்பிள்ளையையும் தலை தீபாவளிக்கு அழைத்துப் போகணும் என்று. நீங்கள் ஊரில் இல்லை, இருக்கவும் மாட்டேள் என்று தெரிந்ததும் அவள் முகம் விழுந்ததைப் பார்க்கணுமே! எடுத்து மறுபடியும் சேர்த்து ஒட்டவைக்கிற தினுசாய்த்தானிருந்தது.

“சரி, மாப்பிள்ளைதான் இல்லை. ஜகதாவைக் கூட்டிக் கொண்டு. போகிறேனே! நாங்களும் பிரிஞ்சு கொஞ்சநாளாச்சு. உங்களிஷ்டப் படி கல்யாணமாகி நாலாம்நாள் கிருஹப் பிரவேசத்துக்கு விட்டதுதானே!” என்று சொல்லிப் பார்த்தாள்.

ஆனால் அம்மா (உங்கள் அம்மா - இப்போ எனக்கு இரண்டு அம்மான்னா ஆயிட்டா!) ஓரக் கண்ணால் என்னைப் பார்த்துண்டே, “என் பிள்ளை எப்போ அங்கே வர முடியல்லியோ உங்கள் பெண் இங்கேயே நாலு பேரோடு ஸல்லோபுல்லோன்னு இருந்துட்டுப் போறாள்! இனிமேல் எங்கள் பெண்ணும்தானே; அப்புறம் உங்களிஷ்டம். அவளிஷ்டம். இங்கே ஒருத்தரும் கையைப் படிக்கிறதாயில்லே!” என்றார்.

இதென்ன கன்றுக்குட்டிக்கு வாய்ப்பூட்டைப் போட்டுப் பாலூட்டற சமாசாரமா? என்னை அம்மா ஆழம் பார்க்கிறது தெரியாதா, என்ன? நான் ஒண்ணும் அவ்வளவு அசடு இல்லை. இந்த வீட்டிலேயே யார் பளிச்சுனு பேசறா? இங்கேதான் பேசின துக்குப் பேசின அர்த்தம் கிடையாதே! எனக்குத்திடீர்னு சபலம் அடிச்சுண்டது, என் கையொட்டின தம்பி சீனுவைப் பார்க்கணும்னு. ஒரு நிமிஷம் என்னைப் பிரிஞ்சு இருந்ததில்லை. காலையில் கையலம்பி நனைஞ்ச சட்டையை மாத்தறதிலிருந்து, ராத்திரி தொட்டிலில் அவன் படுக்கையை விரிக்கிற வரைக்கும் அக்காதான் எல்லாம் பண்ணியாகணும். இப்போ குழந்தை என்ன பண்ணானோ? ஆனால் நான் இங்கேயே இருக்கேன்னு சொல்லி விட்டேன். அம்மா கண் தளும்பிற்று. அம்மா பேசாமே

போயிட்டாள். நான் கொஞ்ச நாழி திக்பிரமை பிடிச்ச நின்றேன். அம்மா குஞ்சிரிப்புடன் என்னை ஒரு நிமிஷம் ஆழ்ந்து நோக்கி விட்டுக் காரியத்தைப் பார்க்கப் போயிட்டார். அவருக்கு உள்ளூர சந்தோஷம். எனக்குத் தெரியும், நான் பரீட்சையில் ஜெயித்து விட்டேன் என்று. என்ன பரீட்சை? பெண்ணாய்ப் பிறந்த பின் ஸ்வதந்திரம் ஏது என்கிறதுதான்.

ஆமாம்; நான் கேட்கிறேன் - இதென்ன உத்தியோகம், ஒரு நாள் கிழமைக்குக்கூட பெற்றவர் உற்றவர் கூட இல்லாமல்படிக்கு? என்னதான் 'காம்'பில் கிளம்பிப் போனாலும் சமயத்துக்கு லீவு வாங்கிக் கொண்டு திரும்பி வர முடியாதா?

ஆனால் எனக்கே தெரிகிறது; பெண்கள் என்ன, புருஷர்களுக்குந்தான் என்ன சுதந்திரம் இருக்கிறது? எங்களுக்கு வீடு என்றால் உங்களுக்கு உத்தியோகம். பார்க்கப்போனால் யார்தான் விடுதலையாயிருக்கிறார்கள்? எல்லோரும் சேர்ந்து ஒரு பெரும் சிறையிலிருக்கிறோமே, இந்த உலகத்தில்! பணக்காரன் தங்கக் கூண்டில். இந்த இரண்டு ஸ்திதியிலுமில்லாமல் நம்மைப்போல் இருக்கிறவர்கள் இதிலுமில்லை; அதிலுமில்லை; காலை ஊன்றக்கூட ஆதாரமில்லாமல், அந்தரத்தில் தவித்துக் கொண்டிருக்கிறோம். இல்லாவிடில் இந்தச் சமயத்தில் நாம் பிரிந்து நீங்கள் எங்கேயோ இருப்பானேன்? நான் ஏங்கி உருகித் தவித்துக் கொண்டு, உத்தியோகத்தை உதறிவிட்டு ஓடிவந்துவிட முடிகிறதா? நான் ஒண்ணும் அவ்வளவு அசடு இல்லை. மனஸு வெச்சேன்னா எல்லாம் எனக்குத் தெரியும். இப்போ மனஸு வெச்சிருக்கேன்!

ஆனால் அதற்காக என்னோடு பேசக்கூடாது என்று இருந்ததா? போகிற சமயத்தில் என்னிடம் வந்து, 'ஐகதா, நான் போயிட்டு வரட்டுமா?' என்று என்னிடம் ஒரு வார்த்தை சொல்லிக் கொண்டு போனால், தலையைச் சீவி விடுவார்களா? அதையும் தான் பார்த்து விடுகிறது; என்ன ஆகிவிடும்? சாந்தியைத் தைக்குத் தள்ளிப் போட்டு விட்டாலும் வாய் வார்த்தைகூடப் பேசிக்கக்கூடாது என்றால் பிள்ளைகள் கலியாணம் பண்ணிக்கொள்வானேன்? இந்த வீடே வேடிக்கையாய்த் தானிருக்கிறது. நீங்கள் எல்லாம் இப்படி இருக்கிறதால்தானே நாங்கள் எல்லாம் வெட்கம் கெட்டவர்களாகி விடுகிறோம்!

ஆனால் அம்மாவே சொல்லியிருக்கிறாள். கூட்டுக் குடித்தனம் என்றால் அப்படித் தானிருக்கும் என்று அவளும் சம்சாரி வீட்டில் தான் வாழ்க்கைப்பட்டாளாம். இடம்போதாத வீட்டில் நாலு ஜோடிகள் வாசம் பண்ணனுமானால் என்ன பண்ணது? வீட்டுக்கு விருந்தாளி வந்துட்டால் கேட்கவே வேண்டாம். திடீர்னு ஒரு ஜோடியின் ஒரு படுக்கை தானாகவே திண்ணையில் வந்து விழுந்து விடுமாம். சீட்டைப் போட்டுக் குலுக்கினாற்போல் யார் படுக்கை என்று போட்ட பிறகுதான் தெரியுமாம். சொல்லவும் முடியாது, மெல்லவும் முடியாது; திருடனுக்குத் தேள் கொட்டின மாதிரி வாயை மூடிண்டிருக்க வேண்டியதுதான். அம்மா சொல்றப்போ எனக்குச் சிரிப்பாய் வரும். இந்தச் சம்பந்தம் பண்ணுவதற்கு முன்னால் அப்பாகூடச் சொன்னார்: “இதென்னடி, இது அவ்வளவு உசிதமோ? ஒரே சம்சார வீடாயிருக்கிறது. பையன் நாலு பேருக்கு நடுவில் நாலாமவனாயிருக்கிறான். இன்னும் கலியாணத்துக்கு ஒன்று இரண்டு பெண்கள் காத்திருக்கிறாப் போலிருக்கிறது.”

“இருக்கட்டும், இருக்கட்டும், நிறையக் குடினத்தனமாயிருந்து நிறையப் பெருகட்டும். நாளாவட்டத்தில் இதுதான் நம் பெண்ணுக்கு நல்லதா விளையும், பாருங்கோ. இப்போ நமக்கு என்ன குறைஞ்சு போச்சு? எடுத்தவுடனே இக்குபிடுங்கல் இல்லாமல், கையைக் கோத்துண்டு போனவரெல்லாம் கடைசியில், உலகம் தெரியாமல் எது நிலைச்சுது தெரியாமல், நாயும் பூனையுமா நாறிண்டிருக்கிறதை நான் பார்த்துண்டுதானே இருக்கேன்! பையன் நல்ல வேளையா நாலாம் பிள்ளையாத்தானே இருக்கான்? என் மாதிரி, என் பெண், வீட்டுக்கு மூத்த நாட்டுப் பெண்ணாய் வாழ்க்கைப்படவேண்டாமே?”

அம்மா அப்படிச் சொல்றப்போ நன்னாத்தானிருக்கு; நாவலில் கதாநாயகியாயிருக்க யார்தான் ஆசைப்படமாட்டார்கள்? ஆனால் தனக்கென்று வரப்போத்தானே தெரியறது? நிஜம்மா நீங்கள் அன்றைக்கு ஆதரவாய் எனக்கு ஒரு வார்த்தைகூட இல்லாமல் வண்டியிலேறிப் போயிட்ட பிறகு, எனக்கு அழுகையா வந்து விட்டது. என் நெஞ்சின் பாரத்தை யாரிடம் கொட்டிக் கொள்வேன்? எல்லாம் எனக்குப் புதிசு. வாயில் முன்றானை நுனியை அடைச்சுண்டு கிணற்றடிக்கு ஓடிப் போயிட்டேன்.

எத்தனை நாழி அங்கேயே உட்கார்ந்திருந்தேனோ அறியேன்.

“என்னடி குட்டி, என்ன பண்ணே?”

எனக்குத் தூக்கிப் போட்டது. அம்மா எதிரே நின்னுண்டிருந்தாள். உங்கம்மா செக்கச் செவேல என்று நெற்றியில் பதக்கம் மாதிரி குங்குமமிட்டுக் கொண்டு கொழ கொழன்னு பசுப்போல் ஓரொரு சமயம் எவ்வளவு அழகாயிருக்கிறார்!

“ஒண்ணுமில்லையே அம்மா” என்று அவசரமாய்க் கண்ணைத் துடைத்துக் கொண்டேன். ஆனால் மூக்கை உறிஞ்சாமல் இருக்க முடியவில்லை.

“அடாடா! கடுஞ் ஜலதோஷம். மூக்கையும் கண்ணையும் கொட்டறதா? ராத்திரி மோர் சேர்த்துக்காதே! (கபடும் கருணையும் கண்ணில் கூடி அம்மா கண்ணைச் சிமிட்டும்போது, அதுவும் பெண்ணாயிருக்கே; உன் உடம்பு எங்களுக்குப் பிடிபடற வரைக்கும், உடம்பை ஜாக்கிரதையாப் பார்த்துக்கோ - அட குட்டி, இதென்ன இங்கே பாருட!”

அம்மா ஆச்சரியத்துடன் கிணற்றுள் எட்டிப் பார்த்தார். அவசரமாய் நானும் எழுந்து என்னென்று பார்த்தேன்; ஆனால் எனக்கு ஒன்றும் தெரியவில்லை.

“ஏ குட்டி, எனக்குத்தான் கண்சதை மறைக்கிறதா? கிணற்றில் ஜலம் இருக்கா?”

“இருக்கிறதே!”

“குறைஞ்சிருக்கா?”

“இல்லையே, நிறைய இருக்கே!”

“இருக்கோன்னோ? அதான் கேட்டேன்; அதான் சொல்ல வந்தேன், கிணற்று ஜலத்தை சமுத்திரம் அடித்துக் கொண்டுபோக முடியாதுன்னு! நேரமாச்சு. சுவாமி பிறையின் கீழ் கோலத்தைப் போடு -” என்று குஞ்சிரிப்புடன் சொல்லிக் கொண்டே போய்விட்டார்.

நான் கிணற்றடியிலேயே இன்னும் சற்று நேரம் நின்றிருந்தேன். நெஞ்சில் சின்னதாய் அகல் விளக்கை ஏற்றி வெச்ச மாதிரி யிருந்தது. மேலே மரத்திலிருந்து பவழமல்லி உதிர்ந்து கிணற்றுள்

விழுந்து கொண்டிருந்தது. தும்பையறுத்துக் கொண்டு கன்றுக் குட்டி முகத்தை என் கையில் தேய்த்துக் கொண்டிருந்தது.

இந்த வீட்டில் யார்தான் பளிச்சென்று பேசுகிறார்கள்? வெளிச்சம் எல்லாம் பேச்சில் இல்லை. அதைத் தாண்டி அதனுள்ள்தான் இருக்கிறது.

ஆனால் ஊமைக்கு மாத்திரம் உணர்ச்சியில்லையா? அவர்களுக்குத் தான் அதிகம் என்று சொல்லக் கேட்டிருக்கிறேன். ஆனால் நீங்கள் அசல் ஊமையில்லையே, ஊமை மாதிரிதானே! எனக்கு 'ரெஸ்பெக்டே' இல்லையோன்னோ? ஆமாம், அப்படித்தான். போங்கோ நான் உங்களுக்கு இப்போ கடிதம் எழுதவில்லை. உங்களுடன் கடிதத்தில் பேசிக் கொண்டிருக்கிறேன். இல்லை. கடதாசியில் சிந்தித்துக் கொண்டிருக்கிறேன். என் யோசனை என்னுடையது. அதை யாராலும் தடுக்க முடியாது. என்னாலேயே தடுக்க முடியாதே, நான் என்ன செய்வேன்? நான் தான் அப்பவே சொல்லிவிட்டேனே, என் நெஞ்சிலிருக்கிறதை அப்படியே கொட்டிவிடுவேன் என்று!

எனக்கு மாத்திரம் தெரியாதா, நீங்கள் நெஞ்சில் முள்மாட்டிண்ட மாதிரி, கண்டத்தை முழுங்கிண்டு, முகம் நெருப்பாய்க் காய, வாசலுக்கும் உள்ளுக்குமா அலைஞ்சது? அப்போ உங்களுக்கு மாத்திரம் என்னோடு பேச ஆசையில்லை என்று நான் சொல்ல முடியுமா? அதை நினைத்தால்தான் எனக்குத் துக்கம் இப்போகூட நெஞ்சை அடைக்கிறது. என்ன பேசவேண்டும் என்று நினைத்தீர்களே? அதைக் கேட்கும் பாக்கியம் எனக்கு இல்லை. இதற்கு முன்னால் நீங்கள் யாரோ, நான் யாரோ? பரதேசிக் கோலத்தில் படி தாண்டி உள்வந்து நீங்கள் என் கை பிடித்ததும் ஜன்மேதி ஜன்மங்கள் காத்திருந்த காரியம் நிறைவேறி விட்டாற்போல் எனக்குத் தோன்றுவானேன்?

அப்படிக் காத்திருந்த பொருள் கைகூடிய பின்னரும், இன்னமும் காத்திருக்கும் பொருளாகவே இருப்பானேன்? இன்னமும் ஜன்மங்களின் காரியம் நிறைவேறவில்லையா? இப்பொழுது நெருப்பு என்றால் வாய் வெந்து போய்விடாது. தாலி கட்டின வீட்டில் அடித்து விழுகிறாயே என்று கேட்காதேயுங்கள். இப்போ நான் சொல்லப் போவதைத் தெரியமாகத்தான் சொல்லவேணும்.

நீங்கள் எங்கேயோ 'காம்பு' என்று தூரதேசம் போய்விட்டீர்கள். இந்த நிமிஷம் எந்த ஊரில், எந்த ஹோட்டலில், சத்திரத்தில், எந்தக் கூரையை அண்ணாந்து பார்த்தபடி என்ன யோசனை பண்ணுகிறீர்களோ? நானும் புழுங்கிக் கொண்டிருக்கிறேன். நீங்கள் திரும்பி வருவதற்குள் எனக்கு எதுவும் நேராது என்று என்ன நிச்சயம், நினைக்கக்கூட நெஞ்சு கூசினாலும், நினைக்கத்தான் செய்கிறது. உங்களைப் பற்றியும் அப்படித்தானே? அந்தந்த நாள் ஒரு ஒரு ஆயுசு என்று கழியும் இந்த நாளில், நாமிருவரும் இவ்வளவு சுருக்க, இவ்வளவு நாள் பிரிந்திருக்கும் இந்தச் சமயத்தில், நம்மிருவரிடையிலும் நேர்ந்திருக்கும் ஒரு பார்வையிலும், மூச்சிலும் தாழ்ந்த ஒன்றிரண்டு பேச்சுக்களும், நாடியோ, அகஸ்மாத்தாவோ, ஒருவர்மேல் ஒருவர்பட்ட ஸ்பரிசமோ, நினைவின் பொக்கிஷமாய்த்தான் தோன்றுகிறது. நாங்கள் அம்மாதிரி பொக்கிஷங்களைப் பத்திரமாய்க் காப்பாற்றுவதிலும் அவைகளை நம்பிக்கொண்டிருப்பதிலும் தான் உயிர் வாழ்கிறோம்.

என்தகப்பனாருக்கு வாசலில் யாராவது வயதானவர்கள் போனால், அவரை அறியாமலே அவர்கைகள் கூம்பும். "என்னப்பா?" என்று கேட்டால் சொல்வார், "அம்மா! இந்தக் கிழவனார் வயது நான் இருப்பேனா என்று எனக்கு நிச்சயமில்லை. காலமோ அல்பாயுசுக் காலமாயிருக்கிறது. இந்த நாளில் இத்தனை வயது வரைக்கும் இருக்கிறதே, காலத்தையும் வயசையும் இவர்கள் ஜயம் கண்ட மாதிரிதானே? இவர்களுடைய அந்த வெற்றிக்கு வணங்குகிறேன்." அவர் வேணுமென்றே குரலைப் பணிவாய் வைத்துக் கொண்டு அப்படிச் சொல்கையில் ஏதோ ஒரு தினுசில் உருக்கமாயிருக்கும்.

ஏன், அவ்வளவு தூரம் போவானேன்? இந்தக் குடும்பத்திலேயே, ஆயுசுக்கும் ரணமாய், தீபாவளிக்குத் தீபாவளி தன்னைத்தானே புதுப்பித்துக் கொள்ளும் திருஷ்டாந்தம் இல்லையா? நீங்கள் இப்போது நால்வராயிருப்பவர்கள். ஐவராயிருந்தவர்கள்தானே.

கடைசியில் எதைப் பற்றி எழுத வேண்டுமென்று நினைத்திருந்தேனோ, அதுக்கே வந்து விட்டேன். நீங்கள் இல்லாமலே நடந்த தலை தீபாவளிக் கொண்டாட்டத்தைப் பற்றித்தான்.

அம்மாவைப் பார்த்தால் ஒரு சமயம் பிரமிப்பாய்த்தானிருக்கிறது. அந்த பாரி சரீரத்துடன் அவர் எப்படிப் பம்பரமாய்ச் சுற்றுகிறார், எவ்வளவு வேலை செய்கிறார், ஒய்ச்சல் ஒழிவில்லாமல்! சிறிசுகள் எங்களால் அவருக்குச் சரியாய்ச் சமாளிக்க முடியவில்லையே! மாடிக்குப் போய் அவர் மாமியாருக்குச் சிசுருஷை பண்ணிவிட்டு, மலம் முதற்கொண்டு எடுக்க வேண்டியிருக்கிறது. வேறொரு வரையும் பாட்டி பணிவிடைக்கு விடுவதில்லை - உங்கள் அப்பாவுக்குச் சிசுருஷை பண்ணி விட்டு.... அப்பாவுக்கு என்ன, இந்த வயசில் இவ்வளவு கோபம் வருகிறது! ஒரு புளியோ, மிளகாயோ, துளி சமையலில் தூக்கி விட்டால், தாலத்தையும் சாமான்களையும் அப்படி அம்மானை ஆடுகிறாரே! அவரைக் கண்டாலே மாட்டுப் பெண்களுக்கெல்லாம் நடுக்கம். அழகாயிருக்கிறார், வழித்த கழி மாதிரி, ஒல்லியாய், நிமிர்ந்த முதுகுடன்; இந்த வயசில் அவர் தலையில் அவ்வளவு அடர்த்தியாய்த்தும்பை மயிர்! கண்கள் எப்பவும் தணல் பிழம்பாவேயிருக்கின்றன. அம்மா சொல்கிறார்: "என்ன செய்வார் பிராம்மணன்? உத்தியோகத்திலிருந்து ரிடையர் ஆன பிறகு பொழுதுபோகவில்லை. ஆத்தில் அமுல் பண்ணுகிறார், ஆபீஸில் பண்ணிப் பண்ணிப் பழக்கம்! இனிமேல் வளைக்கிற வயசா? வளைத்தால் அவர் 'டப்' பென முறிஞ்சு போவார். நான் பொத்தைப் பூசணிக்காய், 'பொட்'டென உடைஞ்சு போவேன். நாங்கள் இருக்கிற வரைக்கும் நீங்கள் எல்லாம் ஸஹிச்சுண்டு போக வேண்டியது தான். இந்த மாடியிலிருக்கிற கிழவியை வந்த இடத்துக்குச் சேர்க்க வேண்டிய பொறுப்பு ஒண்ணு இருக்கு. அப்புறம்--"

"ஏன் அம்மா இப்படியெல்லாம் பேசறேன்?" என்பார் மூத்த ஓர்ப்படி.

"பின்னே என்ன, நாங்கள் இருந்துண்டேயிருந்தால், நீங்கள் உங்கள் இஷ்டப்படி எப்போ இருக்கிறது?"

"இப்போ எங்களுக்கு என்னம்மா குறைச்சல்?"

அம்மாவுக்கு உள்ளூரச் சந்தோஷந்தான். ஆனால் வெளிக் காண்பித்துக் கொள்ளமாட்டார். "அது சரிதான்டி, நீ எல்லோருக்கும் முன்னாலே வந்தாட்டே. பின்னாலே வந்தவாளுக்கெல்லாம் அப்படியிருக்குமோ? ஏன், என் பெண்ணையே எடுத்துக்கோயன்;

அவளுக்குக் காலேஜ் குமாரியா விளங்கணும்னு ஆசையாயிருக்கு இஷ்டப்படி வந்துண்டு போயிண்டு, உடம்பு தெரிய உடுத்திண்டு... நான் ஒருத்திதான் அதுக்கெல்லாம் குந்தகமாயிருக்கேன். அவள் பிறந்ததிலிருந்தே அப்பா உடன் பிறந்தமார் செல்லம். நான் வாயைப் பிளந்தேன்னா முதன் முதலில் பிள்ளையாருக்குத் தேங்காய் உடைப்பவள் அவள் தான். என் வயிற்றுப் பிண்டமே இப்படியிருந்தால், வீட்டுக்கு வந்தவா நீங்கள் என்ன என் பேச்சைக் கேட்டுடப்போகிறேன்?"

"இல்லேம்மா; நாங்கள் நீங்கள் சொன்னத்தைக் கேட்கறோம்மா..." என்று ஏகக் குரலில் பள்ளிப் பையன்கள், வாய்பாடு ஒப்பிப்பது போல், கோஷ்டியாய்ச் சொல்லுவோம்.

"ஆமா என்னமோ சொல்றேன்; காரியத்தில் காணோம். என்னைச் சுற்றி அஞ்சு பேர் இருக்கேள். முதுகைப் பிளக்கிறது; ஆளுக்கு அஞ்சு நாள் - ஏன், நானும் செய்யறேன். என் பெண் செய்ய மாட்டாள்; அவள் வீதத்தை நான்தான் செஞ்சாகணும். ஆளுக்கு அஞ்சு நாள் காலைலெழுந்து காப்பி போடுங்களேன் என்கிறேன். கேட்டதுக்குப் பலன் எல்லோரும் இன்னும் அரை மணி நேரம் அதிகம் தூங்கறேன்."

எங்களுக்கு ரோஸமாயிருக்கும். இருந்து என்ன பண்ணுகிறது? அம்மாவை எதிர்த்து ஒண்ணும் சொல்லமுடியாது. நாங்கள் 6 மணிக்கு எழுந்தால் அவர் ஐந்து மணிக்கு எழுந்து அடுப்பை மூட்டியிருப்பார். ஐந்து மணிக்கு எழுந்தால் அவர் 4 மணிக்கு எழுந்து காப்பியைக் கலந்து கொண்டிருப்பார். நாலரை மணிக்கு எழுந்தால் அவர் 4 மணிக்கு; இந்தப் போட்டிக்கு யார் என்ன பண்ண முடியும்?

"வாங்கோ, வாங்கோ; காப்பியைக் குடிச்சிட்டுப் போயிடுங்கோ, ஆறி அவலாய்ப் போய் அதை மறுபடியும் சுட வைக்காதபடிக்கு; அதுவே நீங்கள் பன்ற உபகாரம். நான்தான் சொல்றேனே; நான் ஒண்டியாயிருந்தப்போ எல்லாத்தையும் நானேதானே செஞ்சாகணும்; செஞ்சிண்டிருந்தேன். இப்போ என்னடான்னா கூட்டம் பெருத்துப் போச்சு: வேலையை ஏலம் போட்டாறது. ஊம்... ஊம்... நடக்கட்டும்... நடக்கட்டும். எல்லாம் நடக்கிற வரையில் தானே? நானும் ஒரு நாள் ஓஞ்சு நடு ரேழியில் காலை

நீட்டிட்டேன்னா அப்போ நீங்கள் செஞ்சுதானே ஆகணும்? நீங்கள் செஞ்சத்தை நான் ஏத்துண்டுதானே ஆகணும்? மடியோ விழுப்போ ஆசாரமோ அநாசாரமோ”

அம்மா அவர் காரியத்தைப் பற்றிச் சொல்லிக்கட்டும். எல்லாமே அவரே செஞ்சுண்டாத்தான் அவருக்குப் பாந்தமாயிருக்கிறது. எங்களைப் பெற்றவர்களும் ஏதோ தங்களுக்குத் தெரிஞ்சதை எங்களுக்குச் சொல்லிதான் வைத்திருக்கிறார்கள். எங்களுக்குத் தெரிஞ்சதை, எங்களால் முடிஞ்சவரை நன்றாய்த்தான் செய்வோம். ஆனால் அவர் ஆசாரத்தைப் பற்றிப் பெருமைப் பட்டுக் கொள்வதில் கடுகளவு நியாயம் கூட கிடையாது. ஜலம் குடிக்கும் போது ஒரு வேளையாவது பல்லில் டம்ளர் இடிக்காத நான் கிடையாது; இதை யாராவது சொன்னால் - இதற்கென்று கொஞ்சம் தைரியமாய் மூத்த ஓரகத்திதான் கேட்கமுடியும் - ஒப்புக்கொள்ளமாட்டார். “எனக்குக் காது கேட்கவில்லையே!” என்று விடுவார். இதென்ன காதுக்குக் கேட்காவிட்டால் பல்லுக்குத் தெரியாதா என்ன?

உங்கள் தங்கை எங்கேயாவது திரிந்துவிட்டு, ரேழியில் செருப்பை உதறிவிட்டு, காலைக்கூட அலம்பாமல், நேரே அடுப்பங்கரையில் வந்து, “என்னம்மா பண்ணியிருக்கே?” என்று வாணாயிலிருந்து ஒற்றை விரலால் வழித்துப் போட்டுக் கொண்டு போவாள். அதற்குக் கேள்வி முறை கிடையாது. அதுக்கென்ன செய்வது? நான் அப்படியிருந்தால், என் தாயும் என்னிடம் அப்படித்தான் இருந்திருப்பாளோ என்னவோ? ஆனால் அம்மா ஏதோ, தன் வார்த்தை செல்றதுன்னு சொல்லிக்கலாமே ஒழிய, இவ்வளவு பெரிய சம்சாரத்தில் இத்தனை சிறுககள், பெரிசுகள் விதவிதங்களினிடை உழல்கையில் எந்த சீலத்தை உண்மையா கொண்டாட முடியும்?

ஒரொரு சமயம் அம்மா சொல்வதைப் பார்த்தால், என்னவோ நாங்கள் அஞ்சுபேரும் வெறுமென தின்று தெறித்து வளைய வருகிற மாதிரி நினைத்துக் கொள்ளலாம். ஆனால் இந்த வீட்டுக்கு எத்தனை நாட்டுப் பெண்கள் வந்தாலும், அத்தனை பேருக்கும் மிஞ்சி வேலையிருக்கிறது. சமையலை விட்டால், வீட்டுக் காரியம் இல்லையா, விழுப்புக் காரியம் இல்லையா, குழந்தைகள் காரியம் இல்லையா, சுற்றுக் காரியம் இல்லையா? புருஷர்களுக்கே

செய்யற பணிவிடைக்காரியங்கள்.... இதெல்லாம் காரியத்தில் சேர்த்தியில்லையா? இந்த வீட்டில் எத்தனை பேர்கள் இருக்கிறார்கள்? அத்தனை பந்திகள் ஒவ்வொருத்தருக்கும் சமயத்துக்கு ஒரு குணம்.

ஒருத்தருக்குக் குழம்பு, ரஸம், மோர் எல்லாம் கிண்ணங்களில் கலத்தைச் சுற்றி வைத்தாக வேண்டும். ஒருத்தருக்கு எதிரே நின்று கொண்டு கரண்டி கரண்டியாய்ச் சொட்டியாக வேண்டும். நீங்களோ மௌனவிரதம்! தலை கலத்தின்மேல் கவிழ்ந்து விட்டால் சிப்பலைச் சாய்க்கக்கூட முகத்துக்கும் இலைக்கும் இடையில் இடம்கிடையாது; ஒருத்தர் சதா சளசளா வளவளா. கலத்தைப் பார்த்துச் சாப்பிடாமல் எழுந்த பிறகு, 'இன்னும் பசிக்கிறதே, ரஸம் சாப்பிட்டேனோ? மோர் சாப்பிட்டேனோ?' என்று சந்தேகப்பட்டுக் கொண்டே இருப்பார். குழந்தைகளைப் பற்றியோ சொல்லவேண்டாம்.

எல்லோம் வீட்டிலும் தீபாவளி முந்தின ராத்திரியானால் நம் வீட்டில் மூணு நாட்களுக்கு முன்னதாக வந்துவிட்டது. அரைக்கிறதும் இடிக்கிறதும் கரைக்கிறதும் அம்மா கை எப்படி வாஸிக்கிறது? மைஸூர்ப்பாகு கிளறும்போது கம்மென்று மணம் கூடத்தைத் தூக்குகிறது. நாக்கில் பட்டதும் மணலாய்க் கரைகிறது. அதுமணல்கொம்பா, வெண்ணெயா? எதை வாயில் போட்டாலும் உங்களை நினைத்துக் கொள்வேன். நீங்கள் என்ன செய்து கொண்டிருக்கிறீர்கள்? மௌனம் ஒன்றைத் தவிர வேறெதைத் தனியாய் அநுபவிக்கமுடியும்? மௌனம்கூட ஒரு 'ஸ்டே'ஜுக்குப் பிறகு அநுபவிக்கிற விஷயமில்லை. வழியில்லாமல் ஸஹித்துக் கொள்ளும் சமாசாரம்தான். உங்களுக்கும் எனக்கும் மௌனமாயிருக்கிற வயசா? நெஞ்சக் கிளர்ச்சியை ஒருவருக்கொருவர் சொல்லச்சொல்ல, அலுக்காமல், இன்னமும் சொல்லிக் கொள்ளும் நாளல்லவா? நீங்கள் ஏன் இப்படி வாயில்லாப் பூச்சியாயிருக்கிறேன்? நீங்கள் புருஷாள் - உங்களுக்கு உண்மையிலேயே விரக்தியிருக்கலாம். நான் உங்களைவிடச் சின்னவள் தானே! உங்கள் அறிவையும் பக்குவத்தையும் என்னிடம் எதிர்பார்க்கலாமா? உங்களுக்காக இல்லாவிட்டாலும் எனக்காக வாவு என்னுடன் நீங்கள் பேசணும். எனக்குப் பேச்சுவேணும், உங்கள் துணைவேணும் . . ஐயையோ, இதென்ன உங்களைக்

கையைப் பிடித்து இழுக்கிற மாதிரி நடந்துகொள்கிறேனே! என்னை மன்னிச்சுக்கோங்கோ, தப்பா நினைச்சுக்காதேங்கோ. ஆனால் எனக்கு உங்களையும் என்னையும் பற்றித் தவிர வேறு நினைப்பில்லை. 'நானும் நீயும்' எனும் இந்த ஆதாரத்தை ஒட்டின சாக்குத்தான் மற்றதெல்லாம் எனக்கு. இதைப்பற்றிச் சிந்திக்க ஆரம்பித்துவிட்டால், எழுத வந்ததுகூட மறந்து விடுகிறது.

ஆனால், "நானும் நீங்களும்" என்று எல்லாம் எண்ணவும் எழுதவும் சுவையாயிருந்தாலும் குடும்பம் என்பதை எங்கே ஒதுக்கி வைக்கமுடிகிறது அல்லது மறந்துவிட முடிகிறது? குடும்பம் என்பது ஒரு க்ஷீராப்தி. அதிலிருந்துதான் லக்ஷ்மி, ஐராவதம், உச்சரவஸ் எல்லாம் உண்டாகிறது. குடும்பத்திலிருந்து நீங்கள் முளைத்ததனால் தானே எனக்குக் கிட்டினீர்கள், ஆலகால விஷமும் அதிலிருந்துதான்: உடனே அதற்கு மாற்றான அம்ருதமும் அதில் தான். ஒன்றுமில்லை, அல்ப விஷயம்: இந்தக் குடும்பத்திலிருப்பதால் தானே, தீபாவளியை நான் அனுபவிக்க முடிகிறது! நீங்கள் எங்கேயோ இருக்கிறீர்கள்.

எனக்குத் தோன்றுகிறது. நானும் நீயுமிலிருந்து பிறந்து பெருகிய குடும்பத்தில் நானும் நீயுமாய் இழைந்து மறுபடியும் குடும்பத்துள்ளேயே மறைத்துவிட்ட நானும் நீயின் ஒரு தோற்றமான சாக்ஷிதான் தீபாவளியோ? குடும்பமே நானும் நீயாய்க் கண்ட பின், இரண்டிற்கும் என்ன வித்தியாசம்?

எனக்கு இப்படித்தான் தோன்றிற்று. தீபாவளிக்கு முதல் ராத்திரி, கூடத்து ஊஞ்சலில் புது வேஷ்டிகளும் புடவைகளும் சட்டைகளும் ரவிக்கைகளும் போராய்க் குவிந்திருப்பதைப் பார்த்ததும், ஏன் இத்தனை துணிகளையும் நானே உடுத்திக் கொண்டு விட்டால் என்ன? பொம்மனாட்டி துணிகளை நானும், புருஷாள் துணிகளையும், உங்களுக்காக நானே! நீங்கள், தான் இல்லையே. எல்லாமே இந்த விசுவரூப நானும் நீயுக்குத்தானே?

அம்மா ஒரு மரச்சீப்பில் கரும்பச்சையாய் ஒரு உருண்டையை ஏந்திக் கொண்டு என்னிடம் வந்தார்.

"குட்டி, சாமிட்டுட்டையா?"

"ஆச்சு அம்மா."

“தின்ன வேண்டிய தெல்லாம் தின்னாச்சா?”

“ஆச்ச-” (அந்தக் கோதுமை அல்வாவில் ஒரு துண்டு வாங்கிட்டால் தேவலை. நான்தான் துண்டு போட்டேன். ஆனால் கேக்கறதுக்கு வெக்கமாயிருக்கே!)

“அப்படியானால் உக்காந்துக்கோ, மருதாணியிடறேன்.”

அம்மா என் பாதங்களைத் தொட்டதும் எனக்கு உடல் பதறிப் போச்சு. “என்னம்மா பண்ணேள்?” அம்மா கையிலிடப் போறாaraக்கும் என்று நினைத்துக் கொண்டிருந்தேன். ஆனால் என் பேச்சு அம்மாவுக்குக் காது கேட்கவில்லை. என் பாதங்களை எங்கோ நினைவாய் வருடிக் கொண்டிருந்தார். வேலை செய்தும் பூப்போன்று மெத்திட்ட கைகள்: எனக்கு இருப்பே கொள்ள வில்லை. அம்மா திடீரென்று என் பாதங்களைக் கெட்டியாப் பிடித்துக் கொண்டு அவை மேல் குனிந்தார். அவர் தோளும் உடலும் அவைச் சுழல்கள் போல் விதிர்ந்தன. உயர்ந்த வெண் பட்டுப் போல் அவர் கூந்தல் பளபளத்தது. என் பாதங்களின் மேல் இரு அனல் சொட்டுக்கள் உதிர்ந்து பொரிந்தன.

“அம்மா! அம்மா!” எனக்கு அழுகை வந்துவிட்டது. அதுவே ஒட்டுவாரொட்டி. எனக்கும் தாங்கிக்கிற மனசு இல்லை.

“ஒண்ணுமில்லேடி குட்டி, பயப்படாதே.” அம்மா மூக்கை உறிஞ்சிக் கொண்டு கண்ணைத்துடைத்துக் கொண்டார். “எனக்கு என்னவோ நினைப்பு வந்தது. எனக்கு ஒரு பெண் இருந்தாள். முகம் உடல்வாகு எல்லாம் உன் அச்சதான். இப்போ இருந்தால் உன் வயசுதான் இருப்பாள். என் நெஞ்சை அறிஞ்சவள் அவள் தான். மூணு நாள் ஜூரம், முதல் நாள் மூடிய கண்ணை அப்புறம் திறக்கவேயில்லை. மூளையில் கபம் தங்கிவிட்டதாம். இப்பொத் தான் காலத்திற்கேற்ப வியாதிகள் எல்லாம் புதுப்புது தினுசாய் வரதே! பின்னால் வந்த விபத்தில் அவளை மறந்துவிட்டேன் என்று நினைத்தேன். ஆனால் இப்போத்தான் தெரியறது. உண்மையில் எதுவுமே மறப்பதில்லை. எதுவுமே மறப்பதற்கில்லை. நல்லதோ கெடுதலோ அது அது, சாப்பாட்டின் சத்து ரத்தத்துடன் கலந்து விடுவதுபோல் உடலிலேயே கலந்து விடுகிறது. நாம் மறந்து விட்டோம் என்று மனப்பால் குடிக் கையில், “அடி முட்டாளே! இதோ இருக்கிறேன், பார்!” என்று

தலைதூக்கிக் காண்பிக்கிறது. உண்மையில் அதுவே போகப் போக நம்மைத் தாக்கும் மனோ சக்தியாய்க்கூட விளங்குகிறது. இல்லா விட்டால் என் மாமியாரும் நானும், எங்களுக்கு நேர்ந்ததெல்லாம் நேர்ந்தபின், இன்னும் ஏன் இந்த உலகத்திலே நீடிச்சு இருந்திண்டிருக்கணும்?"

இதைச் சொல்லிவிட்டு அம்மா அப்புறம் பேசவில்லை. தன்னை அமுக்கிய ஒரு பெரும் பாரத்தை உதறித் தள்ளினாற் போல் ஒரு பெருமூச்செறிந்தார்: அவ்வளவுதான் என் பாதங்களில் மருதாணி இருவதில் முனைந்தார். ஆனால் அவர் எனக்கு இடவில்லை. என் உருவத்தில் அவர் கண்ட தன் இறந்த பெண்ணின் பாவனைக்கும் இடவில்லை: எங்கள் இருவரையும் தாண்டி எங்களுக்குப் பொதுவாய் இருந்த இளமைக்கு மருதாணியிட்டு வழிபட்டுக் கொண்டிருந்தார். இந்த சமயத்துக்கு அந்த இளமையின் சின்ன மாய்த்தான் அவருக்கு நான் விளங்கினேன்: எனக்கு அப்படித்தான் தோன்றிற்று. இப்படியெல்லாம் நினைக்கவும் எனக்குப் பிடிக்கும். அதனால் தான் எனக்கு அப்படித் தோன்றிற்றோ என்னவோ?

இந்த வீட்டில் சில விஷயங்கள் வெகு அழகாயிருக்கின்றன. இங்கே நாலு சந்ததிகள் வாழ்கின்றன. உங்கள் பாட்டி, பிறகு அம்மா- அப்பா, பிறகு நாங்கள் - நீங்கள், பிறகு உங்கள் அண்ணன் - அண்ணிமார்களின் குழந்தைகள். ஆனால் இங்கே எல்லா உயிரினங்களின் ஒருமையின் வழிபாடு இருக்கிறது. இங்கே பூஜை புனஸ்காரம் இல்லை. ஆனால் சில சமயங்களில், இந்த வீடு கோவிலாகவே தோன்றுகிறது. மலைக்கோட்டை மேல் உச்சிப் பிள்ளையார் எழுந்தருளியிருப்பது போல் பாட்டி மூன்றாமாடியில் எழுந்தருளியிருக்கிறார். அங்கிருந்து அவர் செலுத்தும் ஆட்சி எங்களுக்குத் தெரியவில்லை. பாட்டிக்குத் தொந்தரவு கொடுக்க லாகாது எனக் குழந்தைகளுக்கு மூன்றாமாடிக்கு அனுமதி கிடையாது. அது அம்மா தவிர வேறு யாரும் அண்டக்கூடாத ப்ராகாரம். ஆறுகால பூஜை போல், அம்மா பாரி சரீரத்தைத் தூக்கிக் கொண்டு, குறைந்தது நாளைக்கு ஆறு தடவையாவது, ஏறி இறங்குகிறார். பாட்டிக்கு ஆகாரம் தனியாய் அம்மாவேதான் சமைக்கிறார். அது கஞ்சியா, கூழா, புனர்ப்பாகமா, சாதமா - எதுவுமே எங்களுக்குச் சரியாத் தெரியாது. அதை ஒரு தட்டிலே, நிவேதனம் மாதிரி, இல்லையைப் போட்டு மூடித் தாங்கிக்

கொண்டு, முகத்திலும் காலிலும் பளிச்செனப் பற்றிய மஞ்ச னுடன், நெற்றியில் பதக்கம் போல் குங்குமத்துடனும், ஈரம் காயத் தளர முடிந்த கூந்தலில் சாமந்திக் கொத்துடனும் அம்மா மாடியேறு கையில் எனக்கு உடல் புல்லரிக்கிறது.

சில சமயங்களில் அம்மா அப்பா இரண்டு பேருமே மேலே போய் ஒன்றாய்க் கீழிறங்கி வருகிறார்கள், ஸ்வாமி தரிசனம் பண்ணி வருவதுபோல். ஒரு சமயம் அவர்கள் அப்படிச் சேர்ந்து வருகை யில் “சடக்” கென்று அவர்கள் காலடியில் விழுந்து நமஸ்காரம் பண்ணிவிட்டேன். அம்மா முகத்தில் ஒரு சிறு வியப்பும் கருணை யும் ததும்புகின்றன. அப்பாவின் கன்னங்களில் இறுகிய கடினம் கூடச் சற்று நெகிழ்கிறது.

“என்னடி குட்டி, இப்போ என்ன விசேஷம்?”

எனக்கே தெரிந்தால்தானே? உணர்ச்சிதான் தொண்டையை அடைக்கிறது: வாயும் அடைச்சுப் போச்சு, கன்னங்களில் கண்ணீர் தாரைதாரையாய் வழிகிறது. அன்புடன் அம்மா முகத்தில் புன்னகை தவழ்கின்றது. என் கன்னத்தைத் தடவிவிட்டு இருவரும் மேலே நடந்து செல்கிறார்கள். அம்மா தாழ்ந்த குரலில் அப்பா விடம் சொல்லிக் கொள்கிறார்:

“பரவாயில்லை. பெண்ணைப் பெரியவவா சின்னவா மரியாதை தெரிஞ்சு வளர்ந்திருக்கா.”

அதனால் ஒன்றுமில்லை. என்னவோ எனக்குத் தோன்றிற்று, அவ்வளவுதான். இந்தச் சமயத்தில் இவர்களை நான் நமஸ்கரித்த தால், மேலிருந்து இவர்கள் பெற்று வந்த அருளில் கொஞ்சம் ஸ்லீகரித்துக் கொள்கிறேன். சந்ததியிலிருந்து சந்ததிக்கு இறங்கி வரும் பரம்பரை அருள்.

எங்களுக்கெல்லாம் எண்ணெய்க் குளி ஆன பிறகு மாடிக்குப் போன அம்மா, வழக்கத்தைவிடச் சுருக்கவே திரும்பி வருகிறார். சமாசாரம் தந்தி பறக்கிறது. “பாட்டி கீழே வர ஆசைப்படுகிறார்.” அப்பாவும் அம்மாவும் மேலேறிச் செல்கிறார்கள். நாங்கள் எல்லோரும் சொர்க்க வாசல் தரிசனத்திற்குக் காத்திருப்பது போல் பயபக்தியுடன் மௌனமாய்க் காத்திருக்கிறோம். சட்டென நினைப்பு வந்தவனாய், ஒரு கொள்ளுப் பேரவாண்டு “ஸ்டுலை” வைத்து மேலேறி, மாடி விளக்கின் “ஸ்விட்சைப் போடுகிறான்.”

திடீரென மாடி வளைவில் பாட்டி தோன்றுகிறார். விமானத்தில் சுவாமியை எழுப்பினாற் போல், நாற்காலியில் அவர் இருக்க, அம்மாவும் அப்பாவும் இரு பக்கங்களிலும் நாற்காலியைப் பிடித்துக் கொண்டு, வெகு ஜாக்கிரதையாய், மெதுவாய்க் சீழே இறங்குகிறார்கள். பிறகு பத்திரமாய் அப்பா பாட்டியை இரு கைகளிலும் வாரித் தூக்கிக்கொண்டு போய் மணைமீது உட்கார்த்தி வைக்கிறார். அப்பா பிடித்துக் கொண்டிருக்க, அம்மா, பதச் சூட்டில் வெந்நீரை மொண்டு மொண்டு ஊற்றி, பாட்டி உடம்பைத் தடவினாற் போலத் தேய்க்கிறார். நாங்கள் எல்லோரும் சுற்றி நின்று பார்க்கிறோம்.

இது ஆதாரனை இல்லாது எது? ஆமாம், பாட்டியின் உடல் நிலை அடிக்கடி குளிப்பதற்கில்லை, எந்த சாக்கில் மாரில் சளி தாக்கி விடுமோ எனும் பயம். உத்பவருக்கு விசேஷ நாட்களில் மாத்திரம் அபிஷேகம் நடப்பதுபோல், பாட்டிக்கு, நாள் கிழமை, பண்டிகை தினம் போதுதான், சர்வ ஜாக்கிரதையாய்க் குளிப் பாட்டு நடக்கும். சற்று அழுத்தித் தேய்த்தால் எங்கே கையோடு சதைபிய்ந்து வந்து விடுமோ எனும்படி உடல் அவ்வளவு நளினம். அந்த உடலில், மானம் வெட்கம் எனும் உணர்ச்சி விகாரங்களுக்கு எங்கே இடம் இருக்கிறது? எந்த நேரத்தில் இந்த உடல் விலங்கைக் கழற்றி எறியப்போகிறோம் என்றுதான் அந்த உயிர் காத்துக் கொண்டிருக்கிறதே! மரம் சாய்ந்து விட்டாலும் வேர்கள் பூமியிலிருந்து கழல மாட்டேன் என்கின்றன. பாட்டி நூறு தாண்டியாச்சென்று நினைக்கிறேன். வருடங்களின் ஸ்புடத்தில், அங்கங்கள் சுக்காய் உலர்ந்து, உடலே சுண்டிய உருண்டை ஆகிவிட்டது.

பாட்டியின் உடம்பைத் துவட்டி அவர் மேல் புடவையை மாட்டி நாற்காலியில் வைத்துக் கூடத்து வெளிச்சத்துக்குக் கொண்டு வருகிறார்கள். நாங்கள் எல்லாரும் நமஸ்கரிக்கிறோம். பாட்டி மேல் கல்லைப் போல் மௌனம் இறங்கிப் பல வருஷங்கள் ஆகிவிட்டன. வாதத்தில் கைகால் முடங்கிநாக்கும் இழுத்துவிட்ட பின், கண்கள் தாம் பேசுகின்றன. கண்களில் பஞ்ச பூத்து விட்டாலும், குகையிலிட்ட விளக்குகள் போல், குழிகளில் எரிகின்றன. நான் தலை குனிகையிலே எனக்குத் தோன்றுகிறது: இவர் இவரா, இதுவா? கோவிலில் நாம் வணங்கிடும்

சின்னத்திற்கும், இவருக்கும் எந்த முறையில் வித்தியாசம்? கோவிலில் தான் என்ன இருக்கிறது?

“ஐயோ! ஐயோ!” என ரேழி அறையிலிருந்து ஒரு கூக்குரல் கிளம்புகிறது. என்னவோ ஏதோ பதறிப்போய், எதிரோலமிட்ட படி எல்லோரும் குலுங்கக் குலுங்க ஓடுகிறோம். “வீல்” என அழுதபடி குழந்தை அவன் பாட்டி மேல் வந்து விழுகிறான். “என்னடா கண்ணே!” அம்மா அப்படியே வாரி அணைத்துக் கொண்டார். சேகர் எப்பவும் செல்லப் பேரன். இரண்டாமவரின் செல்வமில்லையா?

“பாட்டி! பாட்டி!” பையன் ரோஸத்தில் இன்னமும் விக்கி விக்கி அழுகிறான். “அம்மா அடி அடின்னு அடிச்சுட்டா -”

“அடிப்பாவி! நாளும் கிழமையுமாய் என்ன பண்ணீட்டாடா உன்னை!” அம்மாவுக்கு உண்மையிலே வயிறு எரிந்து போய் விட்டது, கன்னத்தில் அஞ்ச விரலும் பதிஞ்சிருந்ததைப் பார்த்ததும்.

“காந்தி! ஏண்டி காந்தி!!”

ரேழியறை ஜன்னலில், காந்திமதி மன்னி உட்கார்ந்திருந்தாள். ஒரு காலைத் தொங்கவிட்டு, ஒரு காலைக்குந்திட்டு, அந்த முட்டி மேல் கைகளைக் கோத்துக் கொண்டு, கூந்தல் அவிழ்ந்து தோளில் புரள்வதுகூட அவளுக்குத் தெரியவில்லை. அவள் கண்களில் கோபக்கனல் வீசிற்று. உள்வலியில் புருவங்கள் நெரிந்து, கீழ் உதடு பிதுங்கிற்று. அம்மாவைக் கண்டதும் அவள் எழுந்திருக்கக் கூட இல்லை.

“ஐயையோ!” என் பக்கத்தில் சின்ன மன்னி நின்று கொண்டிருந்தாள். முழங்கையை யிடித்துக் காதண்டை, “காந்தி மன்னிக்கு வெறி வந்திருக்கு!” என்றாள்.

காந்தி மன்னிக்கு இப்படி நினைத்துக் கொண்டு, இம்மாதிரி முன்னறிக்கையில்லாது குணக்கேடு வந்துவிடும். மூன்று மாதங்களுக்கு ஒரு முறையோ, ஆறு மாதங்களுக்கு ஒரு முறையோ, மூன்று நாட்களுக்குக் கதவையடைத்துக் கொண்டு விடுவாள். அன்ன ஆகாரம், குளி ஒன்றும் கிடையாது. சந்திரனை ராகு பிடிப்பது போல் பெரிய மனச்சோர்வு அவளைக் கவ்விவிடும்.

அப்போது அம்மா உள்பட யாரும் அவள் வழிக்குப் போக மாட்டார்கள்.

காந்தி மன்னியின் வாழ்வே தீராத் துக்கமாகிவிட்டது. சின்ன மன்னி அப்புறம் என்னிடம் விவரமாய்ச் சொன்னாள். என்னால் நிஜமாகவே கேட்கவே முடியவில்லை. காதையும் பொத்திக் கொண்டு கண்ணையும் இறுக மூடிக் கொண்டுவிட்டேன். அந்தக் காகுஷியை நினைத்துப் பார்க்க முடியவில்லை. உங்கள் இரண்டாவது அண்ணா, தீபாவளிக்குச் சீனி வெடி வாங்கப் போய்ப் பட்டாசுக் கடையில் வெடி விபத்தில் மாட்டிக் கொண்டு விட்டாராமே! எந்த மஹாபாவி சிகரெட்டை அணைக்காமல் தூக்கி எறிந்தானோ, அல்லது வேறு என்ன நேர்ந்ததோ?

வெடித்த வெடியில் கடை சாமான்கள் பனைமர உயரம் எழும்பி விழுந்தனவாமே! அண்ணாவுக்குப் பிராணன் அங்கேயே போய் விட்டதாம். அண்ணாவுக்கு முகமே இல்லையாம். சில்லு சில்லாய்ப் பேந்து விட்டதாம். முகமிருந்த விடத்தில் துணியைப் போட்டு மூடிக் கொண்டு வந்தார்களாம்.

சேகர் அப்போ வயிற்றிலே மூணு மாசுமாம். இப்போ சேகருக்கு வயது ஏழா, எட்டா?

நிஜம்மா கேக்கறேன்; இந்தக் கஷ்டத்தை நீங்கள் எல்லோரும் எப்படி ஸஹிச்சிண்டிருந்தீர்கள்? அம்மாவும் அப்பாவும் எப்படி இதிலிருந்து மீண்டார்கள்? நீங்கள் எல்லாரும் முதலில் எப்படி உயிரோடிருக்கிறீர்கள்? காந்திமதி மன்னி கருகிப் போனதற்குக் கேட்பானேன்? இது நேர்வதற்கு முன்னால் அவள்தான் ரொம்பவும் கலகலப்பாய், எப்பவும் சிரிச்ச முகமாய் இருப்பாளாமே!

இப்போக்கூட, அந்த முகத்தின் அழகு முற்றிலும் அழியவில்லை. அவள் சீற்றம் எல்லாம் அவள் மேலேயே சாய்கையில், நெருப்பில் பொன் உருகி நெளிவதுபோல, வேதனையின் தூய்மையில்தான் ஜ்வலிக்கிறாள். அவளுக்கு அவள் கதி நேர்ந்தபின், மற்றவர் போல் தெறித்துக்கொண்டு பிறந்தகம் போகாமல், எங்களோடு ஒருவராய், இதுவரை இங்கேயே அவள் தங்கியிருப்பதிலும் ஒரு அழகு பொலிகின்றது.

அவளை அவள் கோலத்தில் கண்டதும் அம்மாவுக்குக் கூடச் சற்றுக் குரல் தணிந்தது.

“ஏண்டி காந்தி, இன்னுமா குளிக்கல்லே? வா, வா, எழுந்திரு. குழந்தையை இப்படி உடம்பு வீங்க அடிச்சிருக்கையே, இது நியாயமா?”

“நியாயமாம் நியாயம்! உலகத்தில் நியாயம் எங்கேயிருக்கு?”

காந்திமதி மன்னி குரலில் நெருப்பு கக்கிற்று.

“அதற்குக் குழந்தை என்ன பண்ணுவாள்?”

“பாட்டி! பாட்டி! நான் ஒண்ணுமே பண்ணல்லே. ஊசி மத்தாப்பைப் பிடிச்சண்டு வந்து, “இதோ பாரு அம்மா”ன்னு இவள் முகத்தெதிரே நீட்டினேன். அவ்வளவுதான்; என்னைக் கையைப் பிடிச்சு இழுத்துக் குனிய வெச்சு முதுகிலேயும் மூஞ்சிலேயும் கோத்துக் கோத்து அறைஞ்சுட்டா, பாட்டி!” பையனுக்குச் சொல்லும் போதே துக்கம் புதிதாய்ப் பெருகிற்று. அம்மா அவனை அணைத்துக் கொண்டார்.

“இங்கே வா தோசி, உன்னைத் தொலைச்சு முழுகிப்பிடறேன்! வயத்திலே இருக்கறபோதே அப்பனுக்கு உலைவெச்சாச்சு. உன்னை என்ன பண்ணால் தகாது?”

அம்மாவுக்குக் கன கோபம் வந்துவிட்டது.

“நீயும் நானும் பண்ணின பாபத்துக்குக் குழந்தையை ஏண்டி கறுவறே? என் பிள்ளை நினைப்புக்கு, அவனையாவது ஆண்ட வன் நமக்குப் பிச்சையிட்டிருக்கான்னு ஞாபகம் வெச்சுக்கோ. ஏன், இன்னிக்குத்தான் நாள் பார்த்துண்டையா, துக்கத்தைக் கொண்டாடிக்க? நானும் தான் பிள்ளையைத் தோத்தூட்டு நிக்கிறேன். எனக்குத் துக்கமில்லையா? நான் உதறி எறிஞ்சுட்டு வளையவல்லை?”

மன்னி சீறினாள். “உங்களுக்குப் பிள்ளை போனதும் எனக்குக் கணவன் போனதும் ஒண்ணாயிடுமோ?”

நாங்கள் அப்படியே ஸ்தம்பிச்சப் போயிட்டோம். அம்மாவை நேரிடையாகப் பார்த்து அப்படிப் பேசறவாரும் இருக்காளா? இன்னிக்கு விடிஞ்சவேளை என்ன வேளை?”

அம்மா ஒன்றும் பதில் பேசவில்லை, குழந்தையைக் கீழேயிறக்கி விட்டு நேரே மருமகளை வாரியணைத்துக் கொண்டார்.

மன்னி பொட்டென உடைந்து போனாள். அம்மாவின் அகன்ற இடுப்பைக் கட்டிக் கொண்டு குழந்தைக்கு மேல் விக்கி அழுதாள். அம்மா கண்கள் பெருகின. மருமகளின் கூந்தலை முடித்து நெற்றியில் கலைந்த மயிரைச் சரியாய் ஒதுக்கிவிட்டார்.

“காந்தி, இதோ பார். இதோ பாரம்மா-”

சேகர்; ஒரு ஊசி மத்தாப்பை அம்மாவுக்கும் பாட்டிக்கும் முகத்துக்கு நேர் பிடித்துச் சிரித்துக் கெண்டிருந்தான். அவன் கன்னத்தில் கண்ணீர் இன்னும் காயவில்லை.

எங்களில் ஒருவர் விலக்கில்லாமல் எல்லோருக்கும் கண்கள் நனைந்திருந்தன.

குடும்பம் ஒரு பாற்கடல். அதிலிருந்துதான் லஷ்மி, ஐராவதம், உச்சஸ்ரஸ் எல்லாம் உண்டாயின. அதிலிருந்து முளைத்துத்தான் எனக்கு நீங்கள் கிட்டினீர்கள். ஆலஹால விஷமும் அதிலிருந்து தான் உண்டாகியது; உடனே அதற்கு மாற்றான அம்ருதமும் அதிலேயே தான்...

முதற் சம்பவம்

இலங்கையர்கோன்

அன்றிரவு கைவிளக்கை ஊதி அணைத்துவிட்டுத் தன் கரடு முரடான பனையோலைப் பாயிற் சாயும்பொழுது, பொன்னம்மா எறிந்த பெருமூச்சில் தங்கியிருந்தத. அவளுடைய வாழ்வின் தத்துவமெல்லாம் பெருமூச்சு! அதுதான்.

பெருமூச்சுக்களே அவளுடைய வாழ்வின் சாஸ்தமான ஐசுவரியம். இன்று நேற்று மட்டுமல்ல அவளுக்கு அறிவு வந்த காலம் தொட்டுப் பெருமூச்சுக்களே அவளுடைய வாழ்க்கையை நிரப்பி வந்திருக்கின்றன. ஒருவேளை அப்பெருமூச்சுக்கள் அவளுடன் கூடப்பிறந்தனவோ, என்னவோ....

அந்தப் பெருமூச்சோடு கலந்த வந்த "அப்பனே முருகா" என்ற வார்த்தைகளில் பொன்னம்மாவைப் பொறுத்தமட்டில் ஒருவிதமான அர்த்தமும் கிடையாது. நாத மாத்திரையான வெறும் வார்த்தைகள் தான்.

அவளுக்கு முன் அவளுடைய தாய் "அப்பனே முருகா" என்றாள். அதற்கு முன் அவளுடைய பாட்டி. இப்படிப் பரம்பரையாக வந்த பழக்கத்தினால் பொன்னம்மாவும் "அப்பனே முருகா" என்றாளே அன்றி அவளுடைய மனத்தில் அந்த வார்த்தைகள் ஒரு விதமான உணர்ச்சியையும் பெருக்கவில்லை. அவைகளை வார்த்தை உருவத்திலிருந்த உணர்ச்சி உருவத்திற்கு மாற்றி அறியவும் அவள் முயலவில்லை. ஒருவேளை இளமையில் தன் வேதனையின் முதற் கடுகடுப்பில் முயன்றிருக்கலாம்.

ஆனால் இப்பொழுது தினமும் உச்சரித்து நாப்பழக்கமாகி விட்டன அவ்வார்த்தைகள் அவ்வளவுதான்.

அந்த “அப்பனே முருகா” வைப்போல அவளுடைய பெருமூச்சுக் களும் இப்பொழுது அர்த்தமற்றுப் போய்விட்டன. இப்பொழுது அவைகளில் வேதனையின் தொனி இல்லை; ஏக்கத்தின் பதைபதைப்பு இல்லை; ஏமாற்றத்தின் பிரதிபலிப்புக்கூட இல்லை. அவையெல்லாம் எப்பொழுதோ மறைந்து போய் விட்டன - இல்லை - அவை மறைந்து போய்விடவில்லை. ஆனால் பொன்னம்மா அவைகளைப் பொருட்படுத்துவதுதான் மறைந்து போய்விட்டது.

மனித வாழ்வில், இல்லை, தன்னுடைய பிரத்தியேக வாழ்வின் ஒவ்வொரு சம்பவத்திலும், வேதனையும் ஏக்கமும் ஏமாற்றமும் இலைமறை காய் போலப் பதுங்கிக் கிடக்கின்றன என்ற மகத்தான உண்மையை அவள் தன் வாழ்வின் இன்றியமையாத ஒரு அம்சம் போலக் கருத ஆரம்பித்துவிட்டாள்.

அவளுக்கு அருகிற் படுத்திருந்த அவளுடைய மகன் சின்னராசாவின் மூச்சு ஒழுங்காக வந்து கொண்டிருந்தது. அவன் ஆழ்ந்த நித்திரையிலிருந்தான்.

பொன்னம்மாவுக்குத் தூக்கம் பிடிக்கவில்லை. மீண்டும் ஒரு தரம் பெருமூச்சு எறிந்தாள். ஐயோ பாவம்! சின்னராசாவுக்கு இன்னும் பதினொரு வயதுகூட ஆகவில்லை. அதற்குள் பொருள் தேடும் நிர்ப்பந்தத்திற்கு ஆளாக நேரிட்டுவிட்டது. அவனோடொத்த மற்றப் பிள்ளைகள் எல்லோரும் தமிழ்ப் படிப்பு முடிந்து, இங்கிலீஷ் பள்ளிக்கூடத்திற்குப் போகத் தொடங்கிவிட்டார்கள். அவன் மட்டும்-! யார் என்ன செய்யலாம்? எல்லாம் அவரவர் கொண்டு வந்த பலன்...

அவள் ஏதோ சிரமப்பட்டுச் சின்னராசாவைத் தமிழ் மூன்றாம் வகுப்புவரை படிக்கவைத்துவிட்டாள். தன் ஒரே குழந்தைக்கு அதாவது செய்யமுடியாவிட்டால் அவள் ஏன் தாய் என்ற முறைமை தாங்கி இருக்கவேண்டும்? தன் மகனை இங்கிலீஷ் படிக்க வைத்து, அவன் காலுறை கையுறை போட்டுக்கொண்டு கொழும்புக்குப் போய் உத்தியோகம் பார்க்கவேண்டும் என்றும், அவனுடைய நிழலில் தானும் தன் தள்ளாத வயதில் கொஞ்சம் ஆறியிருக்கலாம் என்றும் ஆசைப்பட்டதுண்டு.

ஆனால்-!

மனிதர் ஆசைப்படுவதுபோல எல்லாம் முடிந்துவிடுகிறதா?. ஆசைக்குத்தான் அளவில்லை. மனம் கொண்ட மட்டும் ஆசைப்படலாம். ஆசையில் தேவ இன்பங்களைக் கூடச் சுவைத்து விடலாம். ஆனால் நடக்கவேண்டியது நடந்துதான் தீரும். அதை அணுஅளவுகூட அசைக்க முடியாது.

ஒருவேளை “அவர்” உயிரோடிருந்தால் - ஹும்! அதைக் குறித்து எண்ணி என்ன பிரயோசனம்? நடந்து போனவைகளைக் குறித்துத் துயரப்பட்டு ஆவது ஒன்றுமில்லை.

பொன்னம்மா ஒரு நாள் ஒரு தேர்த் திருவிழாவில் யானை கரும்பு சாப்பிட்டதைப் பார்த்திருக்கிறாள். ஒரு முழுக் கரும்பை ஒரு சிரமமுமில்லாமல் நாலாக மடக்கி அந்த யானை தன் அகன்ற வாய்க்குட்போட்டு அதக்கியதைக் கண்டு அவள் ரொம்ப ஆச்சரியப்பட்டாள். அந்தக் கரும்பில் ஒரு தும்புக்கூட வெளியே தெரியவில்லை. யானையின் கடைவாய் வழியாக வந்த கருப்பஞ் சாறு ஒன்றுதான் யானையின் வாய்க்குள் கரும்பு இருப்பதற்கு அத்தாட்சி ஆமாம்; யானை வாய்க்கரும்பு போனது போனது தான்.

அவள்செய்யமுடிந்தது அவ்வளவுதான். சின்னராசாவை மூன்றாம் வகுப்பிற்குமேற் படிக்கவைக்க அவளால் முடியவில்லை. அதன் பிறகு அவன் வீட்டிற் சும்மா இருப்பதா? சும்மா இருந்தால் “கழிசறைகளுடன்” சேர்ந்து கெட்டுப்போய் விடுவான். அதோடு, சாப்பாட்டிற்குத்தான் வழி ஏது? ஆதலால் அவள் தன் மகனைச் சுருட்டுத்தொழிலிற்கு சேர்த்துவிட முடிவு செய்திருந்தாள் காலுறை கையுறை அணிந்து உத்தியோகம் செய்வதற்குச் சுருட்டுச் சுற்றுவது ஒரு வகையிலும் ஈடாகாதுதான். ஆனால் என்ன செய்வது?

“நாலு காசெண்டாலும் தம்பி உழைக்கட்டும்” என்று தன் மனத்தைத் திருப்தி செய்துகொண்டாள்.

யாரோ ஒருவன் தெருவழியே “திரிலோகமும் புகழும் சுந்தரா ஆ... ஆ...” என்று ஸ்ரீ ராகத்தை நீட்டி முழக்கிக் கொண்டு சென்றான். எங்கோ ஒரு வேலியருகில் இருந்து கொண்டு ஒரு புடையன் பாம்பு “க்றொக், க்றொக்” என்று கொறித்தது. பொன்னம்மாவின் உடல் சிறிது நடுங்கியது. “ஐயோ” தம்பி நாளைக்கு எப்படித்தான் சுத்துக்குப் போகப்போகுதோ எனக்குத் தெரியாது. முதல்

முதலாய்ப் போகேக்கையே என்ன நடக்குதோ....” என்று வாய் விட்டுக் கூறியபடியே. அவள் தன் போர்வையை இழுத்து மூடிக்கொண்டு மறுபுறமாகத் திரும்பிப் படுத்துக்கொண்டாள்.

வைகறை, நாலு மணிநேரம், முதற்கோழி கூவிற்று. பொன்னம்மா திடுக்கிட்டு விழித்துக்கொண்டாள். ஐயையோ நேரமாகி விட்டதே!

“தம்பி, எழும்படா, விடிஞ்சு போச்சு, நீ சுத்துக்குப் போகவேணு மல்லே... ம்... ம்.. எழும்பு.”

சின்னராசா தன் உடம்பை நெளிந்து முணகினான். சித்திரை மாதத்தில் இரவு பகல் ஓயாமல் வீசும் சோளாகக் காற்று உலர்ந்து தொங்கிய பனை ஓலைகளையும் வாழை மரங்களையும் வேலி களையும் வீட்டுக் கூரைகளையும் அசைத்துப் பெரிய “கலாட்டா” செய்து கொண்டிருந்தது.

அதன் லேசான குளிரில் கால் விரல்கள் மட்டும் வெளியே தெரியும்படி போர்வையை இழுத்து மூடிக்கொண்டு “வைகறைத் துயில் செய்தல்” ஆ! எவ்வளவு இனிமையானது. நித்திரை செய்வதிலும், நினைவிற்கும் கனவிற்கும் இடையில் உள்ள அரைத்துக்க நிலையில், மனத்தை மாலுமி அற்ற மரக்கலம் போல் இன்பமான நினைவு அலைகளின்மேல் யதேச்சையாக அலைந்து செல்லவிடுவது இன்னும் எவ்வளவு இனிமையானது! சின்னராசா இப்பொழுது அந்த நிலையில்தான் இருந்தான்.

தாயாரின் குரல் அவனது தூக்கத்தைக் கலைத்துவிட்டது. மறுபடி குலைந்துபோய் இருந்த போர்வையை இழுத்து மூடிக்கொண்டான். கண் இமைகள் தாமாகவே ஒன்றை ஒன்று கவ்வின. ஆஹா, இன்றைக்குச் சுருட்டு வேலைக்கா போகவேண்டும்? அவனும் தாயும் கடைத்தேறுவதற்கு அதுதான் வழிபோலும்!

மூன்றாம் வகுப்புப் புத்தகத்தில் வரும் துருவனைப் போல், அவனும் தவவேடம் கொண்டு காட்டிற்குத் தவம் செய்யப் போகிறான் - தனக்கும் தாய்க்கும் எவருக்கும் கிட்டாத பெரும்பேறு வேண்டி.

ஆனால் ஆச்சி எப்படி அவனை விட்டுப் பிரிந்திருப்பாள்? அவள் எங்கோ நின்று கொண்டு, காட்டிற்குப் போகும் தன் மகனைக்

கண்களில் நீர் சொரியக் கூந்தல் அவிழ்ந்து விழ, வருந்தி அழைக்கிறாள்.

“அடே தம்பி, எழும்படா, என்னடா இப்படி நித்திரை, பொடியங்கள் வந்திடப் போறாங்கள். போய் முகத்தைக் கழுவிப் போட்டுவா.”

சின்னராசா திடுக்கிட்டு எழுந்து உட்கார்ந்தான். இனிப் படுத்திருப்பதென்பது முடியாத காரியம். ஆச்சிவிடமாட்டாள்.

தன் போர்வையை உதறி எறிந்து, பாயைச் சுருட்டி ஒரு மூலையில் போட்டுவிட்டு, கதவைத் திறந்து கொண்டு வெளியே சென்றான். பொன்னம்மாவும் தன் படுக்கையை விட்டு எழுந்து கைவிளக்கை ஏற்றினாள். பிறகு அருகிற்கிடந்த ஒரு பாதி எரிந்த சுருட்டைப் பற்றவைத்துக் கொண்டு. அடுப்பங்கரையை நோக்கிச் சென்றாள். அடுப்பைச் சுத்தம் செய்து நெருப்பு மூட்டிப் பானையில் நீர் கொதிக்க வைப்பதற்குள், சின்னராசாவும் முகம் கழுவி நெற்றி நிறைய திருநீறும் பூசிக் கொண்டு அடுப்பங்கரைக்கு வந்து சேர்ந்தான். உடனே பொன்னம்மாள் இரவில் தண்ணீர் ஊற்றி வைத்திருந்த பழைய சோற்றை ஒரு பாத்திரத்தில் பழங்கறியோடு போட்டுப் பிசைந்து மகனுக்குத் திரட்டிக் கொடுத்தாள்.

சாப்பாடு முடிந்ததும் ஒரு கண்ணாடி டம்பளர் நிறைய தேநீரும் ஒரு துண்டு பனங்கட்டியும் கொடுத்தாள். சின்ன ராசா வயிறு நிறைந்ததும் பலவிதமான அங்க சேஷ்டைகளோடும் ஒரு ஏப்பம் விட்டான்.

“பார்; ஊத்தைக் கந்தனை, பறையன் மாதிரி, போடா, போய் தைலாப் பெட்டிக்கை ஒரு வெள்ளை வேட்டியும் சால்வையும் எடுத்து உடுத்துக்கொண்டு வா” என்றாள் பொன்னம்மா.

பொழுது புலரும் சமயம் காகங்கள் சமுத்திரம் இருந்த திசையை நோக்கி ஒவ்வொன்றாகப் பறந்து கொண்டிருந்தன. பொன்னம்மா வின் வீட்டு வாசலில் நாலு ஐந்து பையன்கள் கூடி நின்றனர். “எடே சின்னராசா நீ வரயில்லையே?” “நாங்கள் போறோம்” என்றான் ஒருவன். “எடே வாறியோ இல்லையோ?” என்றான் இன்னொருவன்.

சின்னராசாவுக்குத் தலை சீவிக் கொண்டிருந்த பொன்னம்மா “கொஞ்சம் பொறுங்கோ, இதோ வந்திட்டான்” என்றாள்

உள்ளிருந்தபடியே தலைசீவி முடிந்ததும் “இந்தா, தம்பி, பத்துச் சதம். தேத்தண்ணி குடிக்கிறதுக்கு வைத்துக்கொள்” என்று மகனிடம் ஒரு நாணயத்தைக் கொடுத்தாள். “சரி மேனே, நேரம் போட்டுது, போ. கவனமாய் வரவேணும் நீ வாறதைப் பார்த்துக் கொண்டிருப்பேன்...”

அவர்கள் சுருட்டுக் கொட்டகையை அடையும் பொழுது ஏழரை மணியாகிவிட்டது. சுருட்டுக்காரர்களிற் பலர் தங்கள் தங்கள் இடங்களில் அமர்ந்திருந்தார்கள். அவர்கள் ஒவ்வொருவருக்கும் முன்னால் பனை ஓலைப் பாய்களில் ஒவ்வொரு குவியல் புகையிலைத் தூள் இருந்தது. சின்னராசாவைச் சுருட்டுக் கொட்டகை முதலாளி தம் அருகில் வரும்படி சைகை செய்தார். “டேய் சுட்டான், நீயும் சுருட்டுத் தொழில் செய்யவா வந்தாய்? அதுதான் நல்லது. உங்கே எல்லாரும் இங்கிலீசைப் படிச்சப் போட்டு என்ன செய்யிறது? தெருத்தெருவாய் அலையிறதுதான் கண்ட மிச்சம். சரி, நீ போய் அதோ இருக்கிறாரே ஒருத்தர், அவருக்குப் பக்கத்திலே இருந்துகொண்டு அவர் சுருட்டிப் போடும் சுருட்டுக்களை எடுத்து இந்த மஞ்சள் நூலாலை கட்டிப் போட்டு ஒவ்வொண்டாய் அடுக்கி வை. இதுதான் இண்டைக்கு உன்னை வேலை. போ” என்றார்.

சின்னராசாவிற்கு அன்று வேலையில் அதிக நாட்டம் செல்ல வில்லை. அம்மாவின் நினைவு, சோம்பேறித்தனம் முதலியன அவன் கவனத்தை இழுத்தன. அதனால் பலதரம் புகையிலைக் காம்மினால் அடியும் படவேண்டி நேரிட்டது. ஒவ்வொரு அடியும் “சுள்” என்று தோலைப் பிய்த்துக் கொண்டு போவதுபோல்.....

மாலை ஐந்து மணி சமயம், வேலை முடிந்துவிட்டது. சின்னராசாவுக்கு நாற்பது சதம் கிடைத்தது. அவன் அதைத் தன் வேட்டிக் தலைப்பில் முடிந்து கொண்டான்.

வீட்டுக்க வரும்பொழுது நன்றாக இருட்டிவிட்டது. பொன்னம்மா விளக்கேற்றி வைத்துவிட்டு வாசலில் மகன் வரவை ஆவலோடு எதிர்பார்த்துக் கொண்டு நின்றாள்.

சின்னராசா தாயைக் கண்டதும் அவளைக் கட்டிக் கொண்டு அவளுடைய மார்பில் தன் முகத்தைப் புதைத்துக் கொண்டான்.

“ஆச்சி-” அதற்குமேல் அவனால் பேசமுடியவில்லை. விம்மல் தொண்டையை அடைத்துக் கொண்டது.

பொன்னம்மா மெதுவாக அவனுடைய தலையையும் முதுகையும் வருடினாள். “சீ வெட்கங் கெட்டவனே, இதுக்கேன் இப்படி அழுகிறாய்? அதெல்லாம் வளரமுன்னுக்கு மாறிவிடும். இஞ்சை பார், நான் பிள்ளைக்குக் கொளுக்கட்டை அவிச்சு வைச்சிருக்கிறேன். போய்க் கால் முகம் கழுவிப்போட்டு ஓடியா, தம்பி எங்கையடா உன்னை உழைப்பு? எங்கே, முடிச்சை அவிழ்பாப்பம். ஓ! இஞ்சை றம்பத்தான்...”

கோசலை

ரஞ்சகுமார்

“குலம்!..... மாடுகளுக்குக் கொஞ்சம் வைக்கல் இழுத்துப்போடு மேனே”

குலம் மல்லாந்து படுத்துக் கிடந்தான். ஓலைப்பாயில் தலையணைகூட இன்றித்தான் இவன் படுப்பான். முதுகு வலிக்குமா, இல்லையா? இவன் ஏன் ஒரு காட்டுப் பிறவிமாதிரி இருக்கிறான்!

அம்மாதிண்ணைக் குந்தில் கால் நீட்டி உட்கார்ந்தவாறே திரும்பத் திரும்பச் சொல்லிக் கொண்டிருந்தான்.

“கொஞ்சம் வைக்கல் இழுத்துப் போடன் அப்பன்....மாடுகள் கத்துதெல்லே!.....”

குலம் நெற்றியில் முழங்கைகளை அழுந்தப் போட்டவாறு, கால்களை ஆட்டியவாறு படுத்துக் கிடந்தான். அம்மாவை இவனையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். மார்பில் உரோமங்கள் படர்கிற வயது. முரட்டுத்தனமான உடல்வாகு. குரல்கூடக் கட்டைக்குரல், இவனுடைய அப்பா மாதிரி, நெற்றியில் தூக்கிப் போட்டிருந்த கைகளைப் பார்த்தான். நரம்புகள் புடைத்துக்கொண்டு விம்மித் தெரிந்தன. உள்ளங்கைகள் முதலையின் முதுகு மாதிரி காய்த்துப் போயிருந்தன. விரல்கள் ஓயிலும் கிறீஸும் படிந்து பழுப்பு நிறமாகத் தெரிந்தன. நகக் கண்களில் கறுப்பாக ஓயில் அழுக்குப் படிந்திருந்தது.

“குலம்!.....கொஞ்சம் வைக்கல்.....”

அவசரமாகப் பாய்ந்து இடை வெட்டியவாறு மகன் சிடுசிடுத்தான்.

“நீயே இழுத்துப் போடன்.... எனக்கு ஒரே அலுப்பு,” அம்மா சற்றே வேதனையின் சாயல் படியச் சிரித்தாள். சீலன் இருந்தால் இப்படியா எல்லாம் இருக்கும்? அம்மா சொல்லாமலே வேலை எல்லாம் செய்து கொடுப்பாள். மாடுகளுக்கு வேளாவேளைக்கு வைக்கோல் இழுத்துப் போடுவான். தண்ணீர் கொண்டு போய் வைப்பான். கோழிகளைக் கவனித்துக் கூடுகளில் அடைப்பான். சமயத்துக்கு தேங்காய் கூட அம்மாவுக்கு துருவிக் கொடுப்பான். எவ்வளவு அருமையான மகன்!

அவன் ஏன் அப்படிப் போனான்?

ஊரை நீங்கித் தூரே வயல்வெளிகள் பரந்திருக்கின்றன. இடையிடையே பனங்கூடல்களும் திடல்களும் தனித்துக் கிடக்கின்றன. மாலைநேரங்களில் அம்மா அவ்விடங்களில் புல் செதுக்கிக் கொண்டுவரப் போவாள். சைக்கிள் ஓட்ட முடியாது அவ்விடங்களில். சீலன் சைக்கிளில் சாய்ந்த படியே ரோட்டில் காத்து நிற்பான். அம்மா புல்லுக் கட்டுடன் திரும்பி வரும் நேரங்களை அவன் நன்கு அறிவான். அம்மாவின் உருவம் மிகத்தூரே மங்கலாகத் தெரியும்போதே ரோட்டை விட்டிறங்கி அம்மாவை நோக்கி விரைந்து போவான். பாரத்தை மாற்றிக் கொண்டு அம்மாவுக்கு முன்னே வீட்டுக்கு சைக்கிளில் பறப்பான்.

அம்மா வழியிலேயே துரவில் உடம்பைக் கழுவிக்கொள்ள முருகன் கோயில் மணி கிணுங்கி அழைக்கும். அம்மா உருகிய வாறு கோயிலுக்குப் போவாள். பூசை முடிய நன்றாக இருள் சூழ்ந்து விருடும். உள்ளங்கையில் பொத்தியபடி விபூதியும், சந்தனமுமாக திரும்பி வரும்போது, சீலன் வீட்டில் “பளிச்” சென விளக்கேற்றியிருப்பான்.

மேசைக்கு முன்னால் விளக்கொளியில் முகம் விகசித்துத் தெரியும்படிக்கு அவன் உட்கார்ந்திருப்பான். ஏதாவது படித்துக் கொண்டோ, எழுதிக்கொண்டோ இருப்பான். முன்னால் மென்சூரலில் இசைத்தபடி ரேடியோ அவனை ரசிக்கும். பக்கத்திலே சைக்கிள் முன்சில்லை ஒயிலாக ஒடித்துச் சாய்த்தபடி அவனைப் பார்த்து பளீரென ஒளிவீசிச் சிரிக்கும்.

மகள் அழகிய மொட்டு. மிகவும் சின்னவள் தான். ஆயினும் குசினியில் தேநீர் தயாரிக்க ஆயத்தமாகிக் கொண்டிருப்பாள்.

குலத்தை மட்டும் காணக்கிடைக்காது. அவன் வீட்டில் இருக்கும் நேரங்களை அம்மாவுக்கு அறுதியிட்டுக் கூறமுடியாது. அவன் தொழில் அப்படி!

மாடுகள் கழுத்துமணிகள் கிணுகிணுக்க புல்லை அரைக்கின்ற சத்தம் கேட்கும். கூடவே மாடுகள் பலத்து மூசி மூச்சுவிடுவதும் வாலைத் தூக்கி ஈக்களை விளாசி விரட்டுவதும் கேட்கும். சாணியின் மணத்துடன் பசும்புல்லின் வாசனை நாசியில் உறைக்கும். கோழிகள் எல்லாம் ஏற்கனவே கூடுகளில் அடைக்கப் பட்டிருக்கும். குறுகுறு வெனக் கொக்கரிக்கும். "படபட" வெனச் சிறகுகளை உல்லாசமாக அடிப்பது கேட்கும்.

சுடச்சுட ஒரு கோப்பை தேநீர்... கடுமையான உழைப்புக்குப் பின், தொழுகையின் பின், மோகனமான இரவின் பிறப்பு நேரத்தில்.... அருமையான தனது பிள்ளைகளுடன் அம்மா அருந்துவாள். அதுவல்லவோ வாழ்க்கை!

எல்லாமே சிலனுடன் கூடவே சேர்ந்து அம்மாவிடம் பிரிவு சொல்லாமலே போயினவோ?

அம்மா அலுத்தபடியே வைக்கோல் போரை நோக்கிப் போனாள்.

ஒரே வயிற்றில் உதித்த பிள்ளைகள் ஏனோ இவ்வாறு வேறு வேறு குணம் கொண்டவர்களாய் ஆகிப்போனார்கள்? இரண்டு பேரையும் அம்மா ஒரே மாதிரித்தான் சீராட்டினாள். ஒரே மாதிரித் தான் உணவூட்டினாள். ஒரே பள்ளிக்கூடத்திலேதான் கொண்டு போய்ச் சேர்த்துவிட்டாள். புத்தகங்களைத் தூக்கிக்கொண்டு, எண்ணெய் பூசி படியச் சீவிய தலைகளுடன் அவர்கள் பள்ளிக் கூடம் போவதை வாசலில் நின்று பார்த்து ரசித்தாள்.

குலம் மட்டும் படிப்பை ஒரேயடியாகக் குழப்பினான். அண்ணனுடன் நெடுகலும் சண்டை போட்டான். அம்மாவுடன் கோபித்துக்கொண்டு சிலவேளை சாப்பிடாமலே போனான். ஆறாம் வகுப்புக்குமேல் அவனால் ஏறவே முடியவில்லை. அம்மா அறிவாள், அவனது இளையமகன் மிகவும் புத்திசாலி ஆனாலும் ஏன் அவனால் படிக்கமுடியவில்லை என அம்மாவுக்குப் புரியவில்லை.

சீலன் அமைதியாகப் படித்தான். அவன் மிகவும் அமைதியான மகன். இரைந்து கதைக்கத் தெரியாதவனாக இருந்தான். நடப்பது

கூட மிகவும் மென்மை. ஒரு கம்பீரம் இருக்கத்தான் செய்தது. ஆயினும் புல்லுக்குக் கூட நோகாத நடை. கண்கள் பெரிதாக இருந்தன. உள்ளங்கைகள் மென்மையாகவும் குளிர்ச்சியாகவும் இருந்தன. நகங்கள் ரோஸ் நிறமாகவும், நீளமாகவும் விரல்கள்கூட மெலிந்து நீளமாக நளினமாக இருந்தன, பெண் களைப் போல.

சீலன் ஒரு மோகனமான மாலை நேரம் பிறந்தான். பறவைகளின் கீச்சொலிகள் அடங்கிய பிறகு, மாடுகள் எல்லாம் மேய்ச்சல் நிலங்களிலிருந்து திரும்பி வந்துவிட்ட பிறகு, மென்மஞ்சட் கதிர்களை மண்ணெண்ணெய் விளக்குகள் உமிழ்ந்து கொண்டிருக் கும் நேரத்தில்.... அம்மாவின் இடது தொடையை சற்றே உரசியபடி ஒரு வளர்பிறை நாளில் சீலன் பிறந்தான். புனர்பூச நட்சத்திரம். "இவன் பெரிய காரியங்களைச் சாதிக்கப் பிறந்தவன்" என அவனது சாதகம் சொல்லிற்று.

குலம் அத்த நட்சத்திரம். அது தான் அவனிடம் முரட்டுச் சுபாவங் கள் சேர்ந்து விட்டனவோ? அத்தம், அதமம் என்றார்கள் சாத்திரிமார்.

மத்தியான நேரம் கொடுமையானது. மௌனமானது. காற்றை வெயில் விரட்டிவிடும். ஒழுங்கைகளில் படிந்திருக்கிற புழுதியில் கச்சான் வறுக்கலாம் எனத் தோன்றும். பூவரச மரங்கள் கொடு வெயிலில் வாடித்துவளும் சனங்கள் வெளியில் தலைகாட்டவே மாட்டார்கள். சொறி பிடித்த நாய்கள் மட்டும் நாவைத் தொங்கப் போட்டபடி இளைத்தவாறு நிழல் தேடி ஓடித்திரியும். "கர்ரர்" எனக் கடுரமாகக் கத்துகின்ற காக்கைகள் நீர் தேடிப்பறக்கும்.

குலம் ஒரு மத்தியான நேரம் பிறந்தான். பிறந்தவுடன் எட்டு இறாத்தல் நிறை காட்டினான். அம்மா இராஜவலியில் துவண்டாள். மயக்கம் தீர நெடுநேரமாயிற்று. காய்ச்சல் ஓய சில நாளாயிற்று.

என்னவோ அம்மாவுக்கு குலத்தை விட சீலனை மிகவும் பிடித்தது. அவன் அவளைவிட வளர்ந்து விட்ட பிறகும், மேலுதகு அரும்பிய பிறகும்...அவனது கேசங்களை வருடுவதில் அம்மா இன்புற்றாள். ஒரு குழந்தையினது போல மிகவும் மிருதுவான தலைமயிர்.

குலத்துக்கு மிகவும் முரட்டுத் தலைமையிர், சுருண்டு சுருண்டு இருக்கும். கண்கள் சிறுத்து உள்வாங்கி இடுங்கி இருந்தன. மேனியில் மண்ணெண்ணெய் நாற்றமும் ஓயில் நாற்றமும், வியர்வை வாடையும் சதாகாலமும் வீசிற்று. அவன் தொழில் அப்படி! குலம் ஒரு மெக்கானிக் ஆகவேண்டி ஆயிற்று, அவனது மாமனைப் போல. நேரங்காலமற்ற வேலை. சில நாட்கள் சேர்த்தாற்போல வராமல் இருக்க நேர்ந்தது. நேரத்துக்கு உண்ண முடியாமல் போயிற்று. தன்னைக் கவனிக்க நேரமில்லாமல் போயிற்று. அண்ணன் நிறையப் படிக்கவேண்டுமென நினைத்தானோ, என்னவோ? ஓய்வொழிச்சல் இல்லாமல் வேலை வேலை எனப் பறந்தான்.

நினைக்க நினைக்க அம்மாவுக்கு நெஞ்சைப் பிழக்கும்படி நெடுமூச்சு எறிந்தது.

சீலன் ஏன் அப்படிப் போனான்?

அம்மா மெல்ல மெல்ல போரிலிருந்து வைக்கோலைப் பிடுங்கி இழுத்தாள். நாய் அம்மாவிடம் ஓடி வந்தது. கால்களில், "சில் லென" இருந்த ஈரமூக்கைத் தேய்த்தது. வாலைத்தூக்கி சுழற்றிச் சுழற்றி ஆட்டியது. அம்மா காலால் எட்டி உதைக்க நினைத்தாள்.

நாயின் கண்களில் நன்றி வழிந்தது. அது சீலன் கொண்டு வந்த நாய். அம்மா அதை உதைப்பாளா? கால்களை மடக்கிக் கொண்டாள்.

"சொதசொத"வென்ற மாரி காலத்தின் சோம்பலான ஒரு நாளில் சீலன் அதைத் தூக்கிக்கொண்டு வந்தான். வந்தபோது வெள்ளை நிறமாக இருந்தது. இப்போது பழுப்பு நிறமாக வளர்ந்து விட்டது.

மழை நீர் ஓடிக்கொண்டிருந்த தெருக்களில் மிகவும் நனைந்து போய் அனுங்கிய குரலில் கத்தியபடி நடுங்கிக் கொண்டிருந்தது. யாருக்கும் தோன்றாத இரக்கம் அவனுக்குள் சுரந்தது. தூக்கிக் கொண்டு வந்தான். ஓலைப் பெட்டியால் கவிழ்த்து மூடினான். பெரிய காரியவாதி போன்ற பாவனையுடன் அம்மாவுக்குச் சொன்னான்.

"வளர்ந்தாப் பிறகு நல்லது..... மரநாய் வராதம்மா.... கோழி களுக்குக் காவலாயிருக்கும்."

தினமும் செங்காரிப் பசுவில் பால் கறந்து ஊட்டினான். அவனுக்குத் தெரியும், எந்தப் பசுவின் பால் ருசியும், கொழுப்பும் மிக்கதென்று.

அம்மா மாடுகளை நோக்கிப் போனான். நாய் அம்மாவின் கால்களைத் தடுக்கப் பண்ணி விளையாடியபடி பின்னே ஓடியது.

வாலிபத்தில் துள்ளுகிறது நாய். கொழுப்பேறி உடல் பளபளக்கிறது. நன்றாகத் தான் கொழுத்து விட்டது. சீலன்கூட கொழு கொழு என்றுதான் இருந்தான். திரட்சியான கன்னங்களும், காந்தக் கண்களுமாக..... எவ்வளவு அழகனாக இருந்தான் இந்த அம்மாவின் மகன்!

அமைதியாக இருந்தான். ரேடியோவைக்கூட சத்தமாக முடுக்கி விடமாட்டான். அவனைச் சுற்றி மட்டுமே இசை இருக்கும். இரண்டாம் பேரைத் தொந்தரவு செய்ய அவன் விரும்புவதில்லை. அவன் படிக்கும்போதுகூட ரேடியோ முன்னாலிருந்து ஏதாவது முணுமுணுத்துக் கொண்டிருக்கும். சைக்கிளைத் துடைக்கும் போதும் பாடியவாறு பார்த்துக் கொண்டிருக்கும். ஒவ்வொரு நாளும் உதயகாலத்தில் "பள பள"மென மின்னுமாறு சைக்கிளைத் துடைப்பான். காற்று இருக்கிறதா எனக் கவனித்து திருப்தியுடன் தலையைக் குலுக்குவான். எதிலும் ஒரு ஒழுங்கு அவனிடம் இருந்தது.

அவன் போனபிறகு எல்லாமே ஒழுங்கற்றுப் போயிற்று. ரேடியோ அநேகமாக மெளனித்து விட்டது. அந்த வீடே ஜீவனற்றுப் போயிற்று. சைக்கிள் சீந்துவாரற்று தூசி படிந்துபோய், ரயர்கள் காற்று இறங்கி மெலிந்துவிட, சுவரோடு சாய்த்து வைக்கப்பட்டு விட்டது.

குலத்துக்கு சைக்கிள் அவசியமென்றில்லை. அவனுக்கு நேரத் துக்கு ஒரு வாகனம். காரோ, வானோ, மோட்டார் பைக்கோ காற்றைக் கிழித்துக்கொண்டு வருபவனென வந்து நின்றான்.

சீலன் போனபிறகு இந்த வீட்டில் முரட்டுத்தனமும், மௌனமும், அம்மாவின் ஏக்கப் பெருமூச்சுகளும் மட்டுமே மிஞ்சி நிற்கின்றன. மகளோவெனில் மிகவும் சின்னவள். புரியாத பேதை. அழகிய சிறு மொட்டு.

* * *

“சீலன் ஏன் வீட்டை விட்டுப் போனான்?

அம்மா நன்றாகவே கவனித்தாள். சில நாட்களாக சீலன் சரியாகவே இல்லை. பரீட்சை வேறு நெருங்கிக் கொண்டிருந்தது.

எதையோ குறித்து தீவிரமாகச் சிந்தித்துக் கொண்டிருப்பதாகத் தோன்றியது; எதையோ குறித்து மிகவும் கவலை கொள்பவனாகவும் தெரிந்தது.

பரீட்சையை நினைத்துக் கலவரப் படுகிறானோ? ஏன், நன்றாகத் தானே படித்தான்!

பிடிப்பில்லாதவன் போலக் காணப்பட்டான். அம்மாவை நிமிர்ந்து பார்ப்பதைத் தவிர்த்தான். வாய்க்குள் ஏதோ முனகிக் கொள்பவனாய் தலையை அடிக்கடி குலுக்கினான். இரவு நேரங்களில் நித்திரையைத் தொலைத்துவிட்டான். புரண்டு புரண்டு படுக்கின்ற அரவங்கள் கேட்டன. காலை நேரங்களில் அவன் சைக்கிளைத் துடைப்பதில்லை. ரேடியோவை மீட்டுவதில்லை. ஆம்! ரேடியோவை அவன் மீட்டுவதாகத் தான் அம்மா இவ்வளவு காலமும் எண்ணினாள். ரேடியோவில் இருந்து அவனது இனிய சாரீரமே மிதந்து வருகிறது போல.... உலகின் இனிய வஸ்துகள் யாவும் அவனுக்காகவே படைக்கப்பட்டிருப்பதென.... அவன் தொட்டதெல்லாம் துலங்கும் என.... அவனுக்காக எங்கோ ஒரு அரிய நங்கை வளர்ந்து வருகிறாள் என.... அவர்கள் அம்மாவுக்கு அழகிய, மதலை குதம்பும் பேரக் குழந்தைகளைப் பெற்றுத் தருவார்கள் என.....

சீலனோ எனில், சில நாட்களாக ஏனோதானோ என மாறி விட்டான். ஆர்வமோ பரபரப்போ அவனிடம் காணப்படவில்லை. அம்மா அவனை ஏதும் கேட்கவில்லை. அவளது இனிய குழந்தையைத் தொந்தரவு செய்ய அவள் விரும்பவில்லை. எங்காவது காதல், கீதல்.... என்று ஏதாவது?..... அவனாகவே சொல்லட்டும் என விட்டுவிட்டாள்.

பரீட்சை நடந்து கொண்டிருந்தது. சீலன் வரவர மிக வெளிறினான். முகத்தில் ததும்புகிற ஜீவகளை எங்கே போயிற்று? அம்மாவுக்கு ஒன்றுமே புரியவில்லை.

சீலன் அன்று வெகு சீக்கிரமே எழுந்தான். மிக நீண்ட நேரம் எங்கோ கவனமாக பல் துலக்கினான். தன்னுணர்வற்றவன் போல உலவினான். “பளிச்”சென அம்மா பெருக்கி விட்டிருந்த முற்றத்தில் அவனது சீரான காலடிகள் பதிந்தன. அம்மா மிகவும் அதிசயப்பட்டாள்.

“நேரமாகுதெல்லே மேனே...”

சரியாகச் சாப்பிடத்தானும் இல்லை. சைக்கிளில் ஏறி உட்கார்ந்தான். வழமைபோல் ஒரே தாவலில் ஏறிப் பறந்து விடவில்லை.

மிக நிதானமாக ஏறி உட்கார்ந்தான். காற்றை அளப்பவனைப் போல் சுற்றிலும் பார்வை ஓட்டினான்.

“போயிட்டு வாறன் அம்மா.”

“வடிவாக் கடவுளை நேர்ந்து கொண்டு போ...” பிறகும் ஏன் நிற்கிறான்?

“நேரமாகுதெல்லே.....”

“நான் போறன்....” மொட்டையாக முணுமுணுத்தான். மெல்ல மெல்ல ஒரு கிழவனைப்போல உழக்கிக் கொண்டு போனான். அம்மா அவன் பின்னாலேயே போனான். தெருவில் இறங்கி நின்றுகொண்டு அவன் போவதைப் பார்த்தாள். முடுக்கால் திரும்பி மறையுமுன் “சட்” என் ஒரு தரம் திரும்பிப் பார்த்தாள்.

அம்மா உள்ளே வந்தாள். சற்று நேரம் திண்ணையில் உட்கார்ந்தாள். பிறகு, தலைக்கு எண்ணெய் பூசி சீவி முடிந்துகொள்ள நினைத்து எண்ணெய்ப் போத்தலைத் தேடினாள்.

வாசலில் யாரோ சைக்கிளில் வந்து நிற்பதைப் போல உணர்ந்தாள். எட்டிப் பார்த்தாள்.

சீலன்!

என்னவாயிற்று இன்று இவனுக்கு?

மீண்டும் சீலன் உள்ளே வந்தான். எதையாவது மறந்துபோய் விட்டுவிட்டுப் போனானோ?

திண்ணையில் ஏறி அமர்ந்தான். முகம் செத்துப்போய் இருந்தது.

“என் மேனே தலையிடிக்குதோ...”

“சாச் சாய்.....”

குனிந்து நிலத்தைக் கீறவாரம்பித்தான்.

“இரு கோப்பி போட்டுத் தாறன்....”

“.....”

“இண்டைக்குப் பாடம் உனக்கு ஓடாதோ?” அசிரத்தையாகத் தலையைக் குலுக்கினான்.

“அப்ப ஏன் ஒரு மாதிரியாய் இருக்கிறாய்?”

“.....”

“காசு.....கீசு.....ஏதாவது வேணுமோ?”

சிரித்தான். இந்த அம்மா எவ்வளவு அப்பாவி!

அம்மா அவசரமாகக் கோப்பி கொண்டு வந்து கொடுத்தாள். வாங்கினான். இல்லை, பறித்தான்! அவனது ஆவலும் பரபரப்பும் அம்மாவை வியப்பிலாழ்த்தின. வாங்கும்போது அம்மாவின் கைகளை அவன் விரல்கள் தீண்டின. என்றுமில்லாத அழுத்தம் அவ்விரல்களில் இருந்தது. உள்ளங்கைகள் பிசுபிசுத்து வியர்த்திருந்தன.

“தங்கச்சி எங்கை அம்மா.....?”

“பச்..... உங்கை தான் எங்கையாவது போயிருப்பள்.”

“.....”

“ஏன்?”

“சும்மா தான்”

“அவளைப் பார்த்துக் கொண்டு நில்லாமல் வெளிக்கிடு.... நேரம் போகுது....”

ஏதோ ஒரு உறுதியுடன் விருட்டென எழுந்தான். விறைத்த நின்று கொண்டான் சிறுநேரம். ஒரு நொடி அம்மாவின் கண்களைக் கூர்ந்து பார்த்தான். அவளது கண்களுக்குள் எதையோ தேடினான் போலும்!

“நான்...போ-ற-ன்....அம்மா!”

வெடுக்கெனத் திரும்பிச் சைக்கிளில் பாய்ந்து ஏறினான். வெகு வேகமாகப் போனான். ஏதோ ஒரு இனம்புரியாத சக்தி அவனை அம்மாவிடமிருந்து பிரித்து இழுத்துச் செல்கிறதென....

அம்மா கலவரத்துடன் தெருவுக்கு விரைந்தாள். சீலன் முடுக்கால் திரும்பி மறைந்து கொண்டிருந்தான். ஒரு தரம் திரும்பிப் பார்ப்பான் என எதிர்பார்த்தாள். அவன் பார்க்கவில்லை. ஆனால் ஹாண்டிலில் ஒரு சிறு பொலித்தீன் பாய்க் தொங்கிக் கொண்டிருப்பதை அம்மா அப்போதுதான் கவனித்தாள். சைக்கிள் சில்லுதெரு நீளத்துக்கு பாம்பு ஊர்ந்து போன சுவடாகத் தடம் பதித்துத் தெரிந்தது.

அம்மாவுக்கு ஒன்றுமே புரியவில்லை. புருவங்களைச் சுருக்கினாள். மாலையில் யாவும் புரிந்தன. தயங்கித் தயங்கி ஒரு பையன் சீலனின் சைக்கிளைத் தள்ளிக் கொண்டு வந்தான். தலையைக் குனிந்து கொண்டே போய்ச் சுவருடன் சைக்கிளைச் சாத்தினான். அவனை எங்கோ பார்த்த ஞாபகம் காட்டிற்று அம்மாவுக்கு. அம்மாவின் முகத்தைப் பாராமல் எங்கோ வேண்டுமென்றே பார்வையைத் திருப்பினான்.

வெகு ஆயத்தமாக தொண்டையைச் செருமிச் சரி பண்ணிக் கொண்டான்.

“சீலன்...இதை...இஞ்சை கொண்டு வந்து விடச் சொன்னவர்....”

“ஆங்!...சீலன் எங்கையப்பு....”

“.....”

“ஐயோ! என்ரை பிள்ளை....”

அந்தக் குரலின் அவலம் பையனைத் துரத்தியது. தலையைக் குனிந்தவனாய் விடுவிடென விரைந்து போனான்.

அம்மா பதைத்தாள் கிரீச்சிட்டாள்.

“சீலன் எங்கையப்பு...”

பையன் பின்னே தட்டுத்தடுமாறி ஓடியபடி அம்மா கேட்டாள். அவன் பதில் சொல்ல முடியாமல் ஓடத் தொடங்கினான்.

“சீலன் எங்கையப்பு....”

இலேசாக குளிர்ந்துபோய் தன்னைக் கடந்துபோன காற்றை,
அம்மா கேட்டாள், அது மௌனமாகப் போனது.

இவ்வாறான எத்தனை அன்னையரின் சோகங்களை அது
பார்த்திருக்கிறது! அது பேசாமல் போனது.

“ஐயோ, என்ரை சீலன் எங்கை....”

சிவந்து மின்னிக் கொண்டிருந்த அந்திவானை அம்மா கேட்டாள்.
இவ்வாறான எத்தனை சீலன்கள் அதன் கீழ் உள்ளனர். அது
பேசாமல் கண்ணை மூடிற்று.

“சீலன் எங்கை?”

அவளுக்குத் திருப்தியான பதிலைத் தர ஒருவரும் இல்லை.

“சீலன் எங்கை?”

அம்மாவின் பரிதாபமான அக்கேள்வி ஊர் மேல் ஓங்கி அடித்தது.
அம்மாவைச் சுற்றி ஊர்ப்பெண்கள் ஒவ்வொருவராகக் கூடத்
தொடங்கினார்கள்.

அவர்களுக்குப் புரிந்த சீலன் எங்கே போனான் என்று! இவ்வாறான
எத்தனை கதைகளை அவர்கள் அறிந்திருக்கின்றனர். அம்மாவை
ஆதரவாக உள்ளே கூட்டிப்போயினர்.

பிறகு,

அந்த எளிமையான சிறிய வீட்டின் ஆனந்த வாழ்வும் அவனுடன்
கூடப் போய்விட்டதாய்....

வெறுமை.

* * *

மாலை நேரங்களில் அம்மா ஊரை நீங்கித் தூரே இருக்கின்ற
வயல்வெளிகளிலும், பனங்கூடல்களுக்குள் தனித்துக் கிடக்கின்ற
திடல்களிலும் புல் செதுக்கிக் கொண்டு வரப்போவாள். முழுத்
தூரமும் இளைத்து, இளைத்து முதுகொடியச் சுமந்து வந்தாள்.

அவள் பாரத்தை மாற்றிக்கொள்ள யாரும் இல்லை!

அவள் பாதி வழியில் வரும்போதே முருகன் கோயில், மணிகிணுங்கிக் கேட்கும். அவளால் வேளாவேளைக்குப் பூசை காணப்போக முடியவில்லை. அவள் போகும்போது கோயில் நிசப்தமாக இருளில் மூழ்கி இருக்கும். பூசை முடிந்து போனதின் தடங்களாக சிந்திக் கிடக்கின்ற சில மலர்களும். மெல்லமெல்லக் காற்றில் கரைந்து கொண்டிருக்கிற கற்பூர வாசனையும்.... முணுக்கென எரிகின்ற ஒரு சிறு தூண்டாமணி விளக்கும்.... இழுத்துப் பூட்டப்பட்டிருக்கிற சித்திர வேலைப் பாட்டுடன் கூடிய கனத்த கதவும்....

அம்மா வாசலில் நின்று தனியே தொழுதாள். தனது அருமையான புதல்வனின் நலத்துக்காக அம்மா தினமும் தனியே நின்று உருகினாள்.

வீட்டுக்குத் திரும்பிவரும் நேரங்களில் மாடுகள் பின்புறத்தில் ஒன்றையொன்று கொம்புகளால் குத்தி விரட்டியபடி துள்ளித் திரியும். கண்ட இடத்திலெல்லாம் குளம்புகளால் உழக்கிய அடையாளங்களும்...சாணியும்....

அம்மாவே ஒவ்வொன்றாக இழுத்து வந்து கட்டைகளில் கட்டவேண்டியிருந்தது.

கோழிகள் பூவரச மரங்களில் குடிபுகப்பழகின. அம்மா கற்களை எடுத்து வீசுவாள்.. “சூ” என விரட்டுவாள். நிசப்தமான முன்னிரவு அவற்றின் கொக்கரிப்புக்களாலும், சிறகடிப்புக்களாலும் நிம்மதி இழந்து தவிக்கும்,

அம்மாவே தனியாக, அவற்றைக் கூடுகளில் அடைக்கவேண்டி இருந்தது.

புகை படிந்துபோய் மங்கிய ஒளி சிந்தும் ஒரு சிறு விளக்கு. மேசையின்மீது சீலனின் புத்தகங்கள். ஒரு சைக்கிள். மௌனமாகி விட்ட ஒரு ரேடியோ அருகிலே மகள் அமர்ந்திருப்பாள், அழகிய சிறு மொட்டு வயதுக்கு மீறிய குருட்டு யோசனைகள், கொட்டக் கொட்ட விழித்தபடி தனிமையில் உட்கார்ந்திருப்பாள். பாவம்!

அந்த அருமையான மாலைநேரத் தேநீர் அம்மாவுக்குப் பிறகு கிடைக்கவேயில்லை.

அம்மா வரவர மெலிந்தாள், கண்களைச் சுற்றிக் கருவளையங்கள் தோன்றின. நடை வரவரத் தளர்ந்தாள். முன்புபோல உற்சாகமாக வேலைசெய்ய முடியவில்லை. அம்மா வயோதிபத்தை நோக்கி மெல்லமெல்ல போய்க்கொண்டிருந்தாள்.

இரவு நேரங்களில் நித்திரையின்றி வாடுவாள். புரண்டு புரண்டு படுப்பாள். அலுத்துப்போய் எழுந்து உட்கார்வாள். ஏதோ ஏதோ விபரீத எண்ணங்கள் தோன்ற பெருமூச்சுகள் விடுவாள்.

குலத்தைப் பற்றியும் அம்மாவுக்கு வரவர ஒன்றும் புரியவில்லை. எப்போதாவது மூன்று நான்கு நாட்களுக்கொருமுறை வருவான். அம்மா அரைத்தூக்கத்தில் அவஸ்தையுடன் புரளும்போது கன வேகத்தில் வந்த ஒரு வாகனம் வாசலில் நின்று ஒரு தரம் உறுமி ஓயும். குலம் “திழுதிழு”வென உள்ளே வருவான். அம்மாவுடன் ஒரு வார்த்தைகூடப் பேசாமலே... அம்மா முகத்தைச் சரியாக ஏறிட்டுக்கூடப் பார்க்காமலே.... கைகளில் பணத்தைத் திணிப்பான். சேட்டைக் கழற்றிக் கண்ட இடத்தில் எறிவான். ஓலைப் பாயை விரித்து, தலையணைகூட இன்றிப் படுப்பான். வலிய கரங்களை நெற்றியின்மீது அழுந்தப் போட்டபடி.... கால்களை ஆட்டியடி... மயிரகும்பும் மார்பும் விம்மித் தணிய ஒரு நொடியில் தூங்கிப் போவான்.

இப்போதாங்கிக் கொண்டிருக்கிறானே, அது மாதிரி! ஒரு காட்டுப் பிறவி!

* * *

இப்போ,

குண்டுச் சத்தங்கள் அடிக்கடி கேட்கின்றன. குண்டுச் சத்தங்களைக் கேட்டவுடன் அம்மா நடுங்குவாள். கண்கள் பீதியால் விரியும். அடிவயிறு குலுங்கும்.

“அவர்கள்” அடிக்கடி ஊர்களைச் சுற்றி வளைத்தனர். கனரக வாகனங்களின் உறுமலைக் கேட்டவுடன் அம்மா பாதி உயிரற்றுப் போவாள். நீட்டிய துப்பாக்கிகளுடன் “மகன் எங்கே?” என உறுக்கியபடி அவர்கள் வரும்போது-துப்பாக்கிச் சனியன்களில் குத்திக் கொண்ட போகும் பாவனையில் பிள்ளைகளை அவர்கள்

வளைத்துக் கூட்டிச் செல்லும்போது - அம்மா படும் சஞ்சலம் சொல்லி மாளாது.

“கடவுளே!.....நான் சாக முதல் என்ரை பிள்ளையை ஒருக்கால் கண்ணிலை காட்டு...”

ஊரில் தினமும் இரவுநேரங்களில் குண்டுச் சத்தங்கள் கேட்கின்றன. அம்மாவின் காதுச் சவ்வுகள் கிழிந்து விடுமாற்போல்

“கிண்” என வலிக்கின்றன நெஞ்சு நீரற்று வரண்டு போய் விடுகின்றது.

ஓ! இந்த இரவுகள் மிகவும் கொடியன.

அம்மாவுக்கு மிகவும் பரிச்சயமான அந்த வயல் வெளிகளிலே, பனங் கூடல்களுக்குள் தனித்துக் கிடக்கும் திடல்களிலே “பொடியன்கள்” குண்டு வெடிக்கவைத்துப் பழகுகின்றார்கள் என ஊர்ப்பெண்கள் அம்மாவிடம் சொல்லினர்.

சீலனும் அவர்களுள் ஒருவனாக இருக்கலாமோ? அம்மா பெரும் பீதியுடன் எண்ணினாள். ஆனால் சீலனைக் கண்டதாக ஒரு நாய் கூட அம்மாவிடம் சொல்லவில்லை.

அவன் எந்த ஊரில் குண்டு வெடிக்கவைத்துப் பழகுறானோ? அம்மா பிற ஊர்களை அதிகம் அறியாள். இந்தச் சிறு குடிசை வீடும்... முருகன் கோயிலும்... புழுதி பறக்கின்ற ஒழுங்கைகளும்... பனங்கூடல்களும்... திடல்களும்... மாடுகளும்... கோழிகளும் தான் அம்மாவின் உலகம். அவளது பிள்ளைகளே அவளீட்டிய ஈடற்ற செல்வம்.

* * *

இன்று அடிக்கடி குண்டுச் சத்தங்கள் கேட்கின்றன. ஒவ்வொரு சத்தத்திற்கும் சீலனின் நினைவு அம்மாவுக்குள் கனதியாக ஏறிற்று குலங்கூட நாலைந்து நாட்களாக வீட்டுக்கு வரவில்லை. இன்றாவது அவன் வருவான் என அம்மா மிகவும் ஆசைப்பட்டாள்.

இவன் என்ன பிள்ளை? வீட்டுக்கு வருவதே குறைவு. வந்தவுடன் விழுந்து படுகின்றான்.

“அம்மா...பசிக்கிறது” என ஒரு வார்த்தை!

ம் ஹும்.

பசி என ஒரு பிள்ளை கேட்டாலே தாயின் வயிறு நிறைந்து விடுமே. இதுகூடப் புரியாத ஒரு காட்டுப் பிறவி.

எங்கே தான் இவன் சாப்பிடுகிறானோ?

இன்று குலம் கட்டாயம் வருவான் என எண்ணினாள் அம்மா, தூங்காமல் விழித்திருந்தாள். திண்ணைக் குந்தில் கால் நீட்டி உட்கார்ந்தாள்.

இன்று மங்கிய நிலவு வெளிச்சம் இருக்கிறது. சந்திரனின் முகம் ஒரு அழகிய பெண்ணின் நெற்றி போலத் தெரிகிறது வெள்ளை மேகங்கள் வேகமாக வானில் திரிவதை அம்மா பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள். பூவரசமிலைகள் மங்கிய நிலவொளியில் பளபளத்துத் தெரிகின்றன.

அம்மா மட்டும் தனித்திருந்தாள். விளக்கின் சிம்னி புகை படிந்திருந்தது. மகள் அமைதியாகத் தூங்கிக் கொண்டிருந்தாள். மாடுகள் மூச்சு விடும் சத்தத்தை, கோழிகள் குறுகுறுப்பதை, நாய் மூச்சுவாங்க அங்கும் இங்கும் ஓடுவதை, நிலத்தைப் பிராண்டு வதை.... அம்மா பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள்.

சிள் வண்டு ஒன்று கீரிச்சென குரலெடுத்து அலற ஆரம்பித்தது. நாய் காரணமற்றுப் பலமுறை குரைத்தது. நிலவைக் கண்டு அது குரைப்பதாக எண்ணினாள்.

செங்காரிப்பசு வேதனையான குரலில் கதறியது. எதுவோ அதைத் துன்புறுத்துவதாகத் தோன்றியது. அம்மாவால் எழுந்து பின்பறம் போக முடியவில்லை. ஆடாமல் அசையாமல் உட்கார்ந்திருந்தாள்.

நடுநிசியின் மணத்தையும் உருவத்தையும், சத்தத்தையும் அம்மா உன்னிப்பாகக் கவனித்தாள். எங்கோ புல்லாந்தி மலர்ந்திருக்க வேண்டும். குரக்கன் பிட்டு வாசனை மூக்கைக் கமறச் செய்கிறது. புடையன் பாம்பு இரையெடுக்கின்ற போதும் இதேவாசனை! வேலி சரசரத்தது. உடலெங்கும் கபடான அழகுமிக்க முத்திரை களைப் போர்த்தியபடி கொடிய விஷமுடைய புடையன் பாம்பு, வழுவி வழுவி வேலிக்குள் ஊர்கிறதோ?.....அம்மாவுக்கு ஒரே பயம்!

குலம் எப்போது வருவான்? அவன் கட்டாயம் வரவேண்டும் என அம்மா முருகனை அடிக்கடி வேண்டினாள்.

அடிக்கடி குண்டுச் சத்தங்கள் கேட்கின்றன. நிலமும், காற்றும், வானும் அதிர்கின்றன. அடிவயிறு குலுங்குகிறது.

சிறுவயதில், இருளைக் கண்டு பயந்து அம்மாக்கள் பக்கத்திலேயே ஒட்டியபடி படுத்திருந்த புதல்வர்கள் யாருமற்ற வயல் வெளிகளிலே, பிசாசுகளும் உலவத் தயங்கும் நடுநிசி வேளைகளிலே இவ்வாறு திரிய எப்படிப் பழகினர்? இந்தப் பயங்கர சத்தங்களை எவ்வாறு தாங்கிக் கொள்கின்றனர்? இந்த ஆபத்துக்களை எவ்வாறு சிரிப்புடன் ஏற்றுக்கொள்கின்றனர்? இவ்வளவு வேகத்தையும் வெஞ்சினத்தையும் அவர்களின் மனங்களில் விதைத்தது யார்?

“கடவுளே!... எவளெவள் பெத்த பிள்ளையளோ,... இப்பிடி வாய்க்கு வயித்துக்கில்லாமல்....”

குண்டு ஒன்று பிசிறடித்த சத்தத்துடன் வெடிக்கின்றது. கேட்டுப் பழக்கமில்லாத வித்தியாசமான வெடிப்பு மிகவும் வெறுக்கத் தக்க, அருவருப்பான-சத்தம் அரை குறையில் பிரசவமான ஒரு உயிரற்ற முண்டத்தைப் போல.

அம்மாவுக்கு உடல் “பட்”டென வியர்த்தது. ஏதோ கெட்ட விஷயம் நடந்தேறியதாக உள்ளுணர்வு சொல்லிற்று.

எழுந்து மேசையை நோக்கிப் போனாள். நடுங்கும் கரங்களால் விளக்கைத் தூண்டினாள். இறங்கி முற்றத்துக்கு வந்தாள். சேலையை இழுத்துப் போர்த்திக்கொண்டு குண்டுச் சத்தம் வந்த திசையில் பார்த்தாள். நாய் அம்மாவின்காலடியில் நின்றுது. வாலைக் கால்களுக்கிடையில் நேராகத்தொங்கப் போட்டபடி செவிகளை வானோக்கி உயர்த்தி எதையோ உற்றுக்கேட்டது. மெல்ல உறுமிற்று. பிறகு வேதனையான குரலில் ஊளையிட்டது. வீட்டைச் சுற்றிச் சுற்றி வேகமாக ஓடியது. அம்மாவின்காலடியில் நிற்பதும்... பிறகு ஓடுவதும்... கெட்ட சேதியொன்றை அம்மாவுக்கு உணர்த்த அது துடித்தது போலும்!

செங்காரிப் பசு மீண்டும்மீண்டும் கதறியது. சிள்வண்டின் பிலாக்கண ஓசை மிகைபடக் கேட்கலாயிற்று. குரக்கன் பிட்டு வாசனை எங்கும் நீக்கமற நிறைந்தது.

அம்மா சோர்ந்துபோய், துடிக்கும் நெஞ்சுடன் முற்றத்தில் உட்கார்ந்தாள். நெஞ்சு மிக வரண்டு விட்டது. தொண்டைக்குழிக்குள் கனமான வஸ்து ஒன்று அடைத்துவிட்டது போலத் திமிறித்திமிறி மூச்சுவிட்டாள்.

சீலனை நினைத்து நினைத்து ஏங்கினாள். குலம் இன்றாவது வருவான் என்ற நம்பிக்கையும் பொய்த்தது. இரவு மிகவும் முற்றி அம்மாவைச் சுற்றிக் கனமாகப் படிந்தது. துன்பம் தரும் குரலில் ஏதோ சொல்லிற்று.

சற்றுத் தூரே போகும் ரோட்டில் ஒரு வாகனம் விரைந்து போகும் சத்தம். ஆபத்தான நோயாளியை யாரோ சிலர் அவசர அவசரமாகச் சுமந்துகொண்டு காப்பாற்ற ஓடிக் கொண்டிருப்பதாக....

எங்கோ ஏதோ பிசகு நடந்துவிட்டது.

கோழி ஒன்று பரிதாபமாகக் குழறுகிறது, மரநாய் பிடித்திருக்க வேண்டும். தீனமான அந்தச் சத்தம் மெல்லமெல்லத் தேய்ந்து தேய்ந்து தூரே போய், மறைகிறது. நாய் துரத்திக்கொண்டு ஓடிப் போய் இயலாமையுடன் திரும்பி வருகிறது.

விழிகள் திறந்தபடியே இருக்க அம்மா கனவு கண்டாள்.

வயல் வெளியில் அம்மா நிற்கிறாள், சூரியன் பயங்கரமாகக் காய்ச்சுகிறான். மழையும் பெய்கிறது. வெம்மையாக அம்மா உடலைப் பொசுக்கிற்று மழைநீர். அம்மா ஓடுகிறாள், இழைத்து இழைத்து ஊருக்குள் நுழைகிறாள். ஒழுங்குகளில் வெள்ளம் பாய்கிறது. ஒரு சிவப்பு நூல்போல இரத்த ஓடை ஒன்று வெள்ளத்தில் கலக்கிறது. அம்மா அதன் வழி போனாள். வெகுதூரம்.... வெ-கு-தூ-ர-ம்..... கடைசியில் வந்து சேர்ந்தாள். வீட்டு வாசலில் சீலன் தலையைக் கவிழ்ந்தபடி இருக்கிறான். கண்களிலிருந்து இரத்தம் தாரையாகக் கொட்டுகிறது! மழைநீரில் கலக்கிறது. வீடெங்கும் இரத்தம். நாய் இரத்தத்தை நக்கி நக்கிக் குடிக்கிறது.

கனவில் இரத்தத்தைக் காண்பது கூடாதே! அம்மா வீரிட நினைத்தாள். இயலாமல் போயிற்று.

குலம் அன்று வரவேயில்லை. அம்மா முழு இரவும் தூங்காமல் விழித்திருந்தாள். அந்தக் கொடிய இரவின் ஒவ்வொரு வினாடியையும் வேதனையுடன் அனுபவித்தாள்.

கிழக்கு வானிலே விடிவெள்ளி காலித்தது. சந்திரனை அது மேற்கு நோக்கி விரட்டிற்று. காசங்கள் துன்பம் நிரம்பிய குரலில், விடிந்து கொண்டிருப்பதைப் பூமிக்குச் சொல்லின. கோழிகள் சிறகடித்துக் கொக்கரித்தன, கூவின. முதல் நாள் இரவில் பறிபோன தங்களது தோழனுக்காக அவை அஞ்சலி செலுத்தின. மாடுகள் மடி நிறையப் பால் சுரந்து கனக்கின்ற வேதனை தாளாமல் கன்றுகளை அழைத்தன. செத்த வீட்டிக்கு தலையைக் குனிந்து கொண்டுவுரும் ஒருவனைப் போல, சூரியன் மெல்ல மெல்ல உதயமாகினான்.

புரியாத பேதையான மகள் சோம்பல் முறியடித்தபடி எழுந்து வந்தாள். முற்றத்தில் நாடியில் கையூன்றி உறைந்து போய்விட்ட அம்மாவைப், புரியாத பார்வையால் அளந்தாள். அம்மாவின் ஜீவன் எங்கோ ஓடி ஒளிந்துவிட்டது. சிறு காற்றுக்கூட அம்மாவின் பலகீனமான தேகத்தைப் பூமியில் புரட்டிவிடும்.

மெல்ல எழுந்து திண்ணையில் கால் நீட்டி உட்கார்ந்தாள் யாராவது ஒரு வேலையற்ற பெண் அம்மாவைத்தேடி வரமாட்டாளா? கேவும் குரலில் அவளிடம் தன் துன்பங்களைக் கொட்டி அம்மா ஒரு பாட்டம் அழுது ஓயமாட்டாளா?

ஒருவரும் வரவில்லை. பதிலாக மகள் பள்ளிக்கூடம் போக வேண்டியிருந்தது. மாடுகளை அவிழ்ந்து மேய்ச்சலுக்குத் துரத்த வேண்டியிருந்தது. கோழிகளைக் கவனித்துக்கொள்ள வேண்டியிருந்தது.

அம்மா யந்திரகதியில் அவற்றைச் செய்தாள். மூளை வேலை செய்து மரத்துப் போயிற்று. கண்கள் காந்தின. அம்மாவுக்கு உட்காய்ச்சல் கண்டுவிட்டது. நெருப்புக் காற்றுப்போல உஷ்ணமான மூச்சுக்கள் உடுதகளைப் பொசுக்கின. காரணமற்று சில தப்படிகள் நடப்பதும்..... பிறகு நெடுநேரம் ஒரேயிடத்தில் உட்கார்வதும்.... துரே அர்த்தமற்றுப் பார்வைபதித்து பெருமூச்சுக்கள் எறிவதும்...

சூரியன் யாருக்கும் பிரிவு சொல்லாமல் மறைந்து போனது. இருளுடன் போரிட்டுத் தோற்றுப்போய் அழுது வடிகிறது நிலவு. காற்று சோர்வாக நடந்து போய்க் கொண்டிருந்தது. அம்மாவால் இவற்றைக் கவனிக்க முடியவில்லை.

சீலன் என்ன ஆனான்?

குலம் ஏன் நாலைந்து நாட்களாக வரவில்லை?

அம்மா மனதில் கேள்விகள் மாறிமாறி எழுந்தன ஒன்றை ஒன்று துரத்தின.

தொடர்ந்து மூன்று நாட்களாகக் குண்டுச் சத்தங்கள் கேட்க வில்லை. அச்சமூட்டும் பேரமைதி ஊர்மேல் கவிந்தது. மூன்று நாட்களும் அம்மாவால் ஒரு வாய்கூட உண்ணமுடியவில்லை. ஒரே விக்கல்!

நாலாவது இரவு வேகமாக வந்தது.

ஓ! இந்த இரவுகள் மிகவும் கொடியன.

அம்மா திண்ணைக் குந்தில் கால் நீட்டி உட்கார்ந்திருந்தாள். மர இலைகள் நடுநடுங்கிக் கொண்டிருக்க, காற்று அவற்றைச் சீண்டி விட்டுப் போய்க் கொண்டிருந்தது. நிலவு மேகங்களுக்குள் பயந்து போய் ஒளித்துக்கொண்டு அடிக்கொருதரம் எட்டிப்பார்த்து, "சடக்" எனத் தலையை உள்ளிழுத்துக் கொண்டிருந்தது. ஒழுங்கையில் யாரோ சுருட்டுப் பிடித்துக் கொண்டு போனான் போலும். "குப்"பென சுருட்டின் நாற்றம் வீசிற்று. நாய் சுருண்டு போய் அம்மா பக்கத்தில் படுத்திருந்தது.

வாகனம் ஒன்று வருவதை அம்மா உணர்ந்தாள். அளவான வேகம். கண்களைக் கூசச் செய்யும் ஒளி வெள்ளத்தை உமிழ்ந்த படி வாசலில் நின்றது. "ஹோர்ன்"ஐ ஒலித்து, வந்துவிட்டதாகச் சேதி சொல்லிற்று.

அம்மா ஆகவாசப் பெருமூச்சு விட்டாள்.

கடவுளுக்கு நன்றி! குலம் இன்று வீட்டுக்கு வந்திருக்கிறான்!!

கதவுகளைத் திறந்து அறையுஞ் சத்தம். குலம் மட்டுமல்ல, வேறும் சிலர் வந்திருக்கவேண்டும், குசுகுசுவெனக் கதைக்கின்ற சத்தம். படலையை மெல்லத் தள்ளித் திறந்தனர். கூட்டமாக வந்தனர்.

யாரோ ஒருவனைக் கைத்தாங்கலில் கூட்டிக்கொண்டு வந்தனர். அம்மா பயந்தவளாய் விருட்டென எழுந்தாள். விளக்கைத் தூக்கி உயரப்பிடித்தாள்.

குலம் சோர்ந்துபோய் வந்து கொண்டிருந்தான். அவனைத் தாங்கி அழைத்து வருகின்றனர். வலது கையை ஒருவன் மென்மையாகப்

பற்றியபடி வந்தான். மணிக்கட்டுக்குக் கீழே இரத்தம் ஊறிப் போன ஒரு துணிப் பந்து!

ஐயோ! இந்த அம்மாவின் முரட்டுக் குழந்தைக்கு என்னவாயிற்று? அம்மா அலற நினைத்தாள், முடியவில்லை. நாக்கு மேலண்ணத் ஒட்டிக்கொண்டது.

அம்மா அசைய நினைத்தாள். முடியவில்லை. பாதங்களை யாரோ ஆணியால் தரையுடன் சேர்த்து அறைந்தது மாதிரி.

அவர்கள் ஓலைப்பாயை விரித்தனர். தலையணைகளைப் போட்டனர். குலம் பொறுக்கமுடியாமல் முனகியபடி சரிந்தான். முகம் மிக வெளிறியிருந்தது. உதடுகள் காய்ந்து தோலுரிந்திருந்தன. மிகவும் தாகமாக இருந்தான். நாவால் உதடுகளை நீவினான்.

“அம்மா....”

தீனக்குரல் அம்மாவை அழைக்கிறது, அம்மாவால் பதில் சொல்ல முடியவில்லை.

மகன் தாகத்தால் தவிக்கிறான், அம்மாவால் அசைய முடியவில்லை.

அவர்கள் கிட்ட வந்தனர். தலையைக் குனிந்தபடி அம்மாவைச் சூழ நின்றனர். ஒருவன் அம்மாவைத் தொட்டசைத்தான். அம்மா இமைக்க மறுக்கும் விழிகளால் அவர்களைப் பார்த்தாள்.

அவர்களை அம்மா அடையாளங் கண்டாள்! நடு நிசிகளில்

....யாருமற்ற வெளிகளில்...திரிகின்ற புதல்வர்கள்!!

ஓ! குலமுமா இந்த அப்பாவி அம்மாவை இவ்வளவு காலமும் ஏமாற்றித் திரிந்தான்?

“கோப்பி வச்சக் குடுங்கோ....”

அம்மாவின் தோள்களைக் குலுக்கியபடி ஒருவன் சொன்னான். அவளுடைய முரட்டு மகன், புரியமுடியாத புதல்வன் கையைக் காவு கொடுத்து வந்திருக்கிறான்! தாகத்தால் தவிக்கின்றான்!!

கடவுளே! அம்மாவுக்கு கொஞ்சம் பலமளிக்கமாட்டாயோ?

அம்மா எதுவோ கேட்க எண்ணினாள். அர்த்தம் குலைந்த பல கீனமான ஒரு முனகல் மட்டுமே வந்தது.

அம்மா அசைய முயற்சித்தாள். பெரும் பிரயாசையுடன் கால் களைப் பெயர்த்தாள். உடல் முழுவதும் மரண வேதனைபோலும் நோவெடுத்தது. ஓரடி எடுத்து வைத்தாள். “மொளக்” கென ஏதோ சுளுக்கிக் கொண்டது. அம்மா பிருஷ்டம் அடிபட மல்லாந்து விழுந்தாள்.

அவர்கள் அம்மாவைத் தூக்கினர். ஓலைப்பாயை விரித்தனர். தலையணைகளைப் போட்டனர். பாயில் அம்மாவை மெல்லச் சரித்தனர்.

ஊருக்குள் எப்படித்தான் விஷயம் பரவிற்றோ?

அவசர அவசரமாக மண்ணெண்ணெய் விளக்குகள் மீண்டும் ஏற்றப்பட்டன. ஒவ்வொருவராக ஊர்ப் பெண்கள் அம்மாவின் வீட்டு முற்றத்தில் கூடத்தொடங்கினர்.

“கையிலையே வெடிச்சிடுத்தாம்...” ஒருத்தி பீதி கவ்விய குரலில் மற்றவளிடம் குசுகுசுத்ததை, அம்மாகனவிற் கேட்பதைப் போலக் கேட்டாள்.

குலத்தைத் திரும்பிப் பார்த்தாள். அரை மயக்கத்தில் கிடந்தான். சொட்டுச் சொட்டாகக் கருஞ்சிவப்பு இரத்தம் தலையணையில் சிந்திக் கொண்டிருந்தது.

முத்து முத்தாக குடான கண்ணீர் அம்மாவின் கன்னங்களை நனைத்தபடி சிந்தத் தொடங்கிற்று.

* * *

முதுகுப் பிடிப்புடன் ஒரு முதியபெண். அவள் வெகுவேகமாகக் கிழவியாகிக் கொண்டிருந்தாள். ஊரில் ஒருவருடனும் அவள் இப்போ பேசிச் சிரிப்பதில்லை.

ஒரு அழகிய சிறு மொட்டு புரியாத பேதை வாடிக்கொண்டிருக்கும் பூமரம் அவளது வயதுக்கு மீறின குருட்டு யோசனைகள். கவலைகள். ஏக்கங்கள். தாயின் வேலையில் பாதிக்குமேல் இதன் பிஞ்சுத் தோள்களில் பலவந்தமாக இறக்கிவைக்கப்பட்டது. பள்ளிக்

கூடத்துக்கு ஒழுங்காகப் போவதில்லை. போகும் நாட்களிலும் பிந்தித்தான் போகும். ஒரு அழுக்கு யூனிபோர்டுடன், கலைந்த கேசத்துடன், வாடிய முகத்துடன், கண்களில் பிந்தி விட்டதின் கலவரமும் பயமும் தெறிக்க, மார்பில் புத்தகக் கட்டுக்களை அணைத்தபடி, புழுதி பறக்கும் ஒழுங்கைகள் வழியே ஓட்டமும் நடையுமாக விரையும்.

ஒரு முரட்டு இளைஞன். மணிக்கட்டுக்குக் கீழே அவனது ஒரு கரத்தைத் துணித்து விட்டார்கள். அவனிடம் அடிக்கடி அவன் தோழர்கள் வருகின்றனர். அவன் ஒரு அருமையான மெக்கானிக் மிகவும் மூளைசாலி அவசியமானவன். ஒற்றைக் கையால் கடுமையாக உழைக்கக்கூடிய அசகாய சூரன். நாலைந்து நாட்களுக்கொரு முறை நடுநிசி நேரம் வீட்டுக்கு வருவான். அவன் முகத்தில் காணப்படும் கடுமையும், ஏதோ ஒரு வெறியும் காண்போரைப் பிரமிக்கச் செய்யும். அவன் ஒரு முசுடு. அதிகம் பேசமாட்டான். வீட்டுக்கு வந்தவுடன் அம்மாவுக்குப் பணம் கொடுப்பான். உடனே ஒலைப்பாயை விரித்தபடி தலையணைகூட இன்றித் தூங்கிப்போவான்.

வீடு மிகவும் பழையது. ஒரு சிறு குடிசை கூரை மிகவும் உக்கிப் போய்விட்டது. முற்றத்தில் எங்கணும் பூவரசமிலைகள் சருகாக குப்பையாகச் சேர்ந்திருக்கும்.

ஒரு நாய். அதைக் கவனிப்பாரில்லை, எலும்பெடுத்துத் தெரிய மெலிந்துவிட்டது. சொறி பிடித்துவிட்டது. காதுகளில் உண்ணிகள் படையாகப் பெருகிவிட்டன. காதுகள் கீழ்நோக்கி வளைந்து பாரத்தால் தொங்கிவிட்டன. வளவின் ஒரு மூலையில் மண்ணைத் தோண்டிவிட்டுச் சோம்பிப்படுத்திருக்கும். அது குரைப்பதோ, ஓடுவதோ கிடையாது, விரைவில் இறந்துவிடும்.

அடிக்கடி இந்த வீட்டுக்கு மாட்டுத் தரகர்கள் வருகின்றனர். கதறக் கதற ஒரு பசுவையோ, கன்றையோ இழுத்துப் போகின்றனர். கால்களைப் பரப்பிக் கொண்டு, போக மறுத்து அது கதறும். உதவிக்கு அம்மாவை அழைக்கும். தன் இனத்தை அழைக்கும். பரிதாபமான குரலில் மாடுகள் எல்லாம் சேர்ந்து அழும்.

இரவு நேரங்களில் அடிக்கடி குண்டுச் சத்தங்கள் கேட்கும். மரநாய்கள் கோழிகளைக் குழறக் குழற தொண்டையில்

திருகியபடி இழுத்துப்போகும். உயிரை வாட்டும் அத்தீனமான
ஓலம் மெல்ல மெல்லத் தேய்ந்து தூரே போய் மறையும்.

அம்மா இப்போ குண்டுச் சத்தங்களைச் சட்டைசெய்வதில்லை.
அவள் துன்பங்களுக்கும் இழப்புக்களுக்கும் பழக்கப்பட்டவள்.

குலத்தினதும் சீலனினதும் ஜாதகங்களைத் தூக்கிக்கொண்டு பெயர்
பெற்ற சாத்திரிமார்களைத் தேடிப் போகிறாள்.

சீலன் புனர்பூச நட்சத்திரம்! ராமன் கூடப் புனர்பூச நட்சத்திரம்!!

அவனும் காடுகளில் வசிக்க நேர்ந்தது! கடலைக் கடக்க நேர்ந்தது!
அதர்மர்களுடன் நெடுகலும் போரிட்டுக்கொள்ள நேர்ந்தது!

வெல்லமுடியாது என்ற இறுமாப்பில் தென்னிலங்கையில்
மனதை கொண்டிருந்தவர்களை அவனும் வென்றான்.

சாபத்தால் பீடிக்கப்பட்டவர்களுக்கு அவனும் விமோசன
மளித்தான்!

அவனும் பேதங்களைக் கடந்தவன். குரங்கும் வேடனும் அவனது
தோழர்கள்!

ஓ! ஆயினும் ராமன் பேரில் அன்பு கொண்டவர்கள் அவன்
பிரிவால் துன்புற நேர்ந்தது.

தசரதன்!.... கோசலை!.... சீதை!

குலம் அத்த நட்சத்திரம். அத்தம் அதமம் என்றார்கள் சாத்திரிமார்.

அவன் ராஜத்துரோகமான காரியங்களில் ஈடுபடுவான் என்றும்....

மிகப் பெரிய கண்டங்களில் மாட்டிக்கொள்ள நேரும் என்றும்.....

மறியல் வீட்டுக்குப் போகின்ற பலன் கூட அவனுக்கு
உண்டென்றும்.....

கிரகங்கள் யாவும் நீசதிசை அடைந்திருக்கின்றன வென்றும்.....

லங்கா புத்தகசாலை
F.L. 1-14, டயஸ் பிளேஸ்
குணசிங்கபுர, கொழும்பு-12
தொ.பே. (011)2341942
தொ.நகல் (011)2459431